EVE SAINT-BENOÎT

Diana de Brabant

ALCRIS
Romance

Prolog

O lună fantomatică rătăcea prin tenebre pe cerul întunecat de nori grei. Brusc, se ascunse după un nor și un fulger lung brăzdă cerul, urmat de un tunet teribil. Furtuna izbucni, o furtună de sfârșit de lume.

Ploaia se revărsa în rafale pe capota trăsurii.

– Ajutor! Ajutor!

Aurelie striga, strângând-o la piept pe micuța Diane. Dar niciodată vreun strigăt de ajutor nu fusese mai zadarnic. Vocea slabă a tinerei femei se pierdea în zgomotul prăpădului de afară și al copitelor unor cai speriați de furtună care alergau mânați de un vizitiu nebun pe sub poala pădurii.

– Sfântă Fecioară, ai milă de noi...

Există însă puține lucruri care pot împiedica mersul destinului. Trăsura zbura pur și simplu cu o viteză infernală. Călare pe caii lor înspumați, banditii câștigau teren. După o luptă scurtă cu spadele și câteva focuri de muschetă, escorta

ducală, formată din trei elvețieni uriași cu bonetele lor de catifea cu panașe multicolore, se refugiară în pădure.

Ridicat în picioare în șa, cu unicul lui ochi strălucind de poftă, cu părul încâlcit șiroind de ploaie, Lunganul își încuraja tovarășii:

– Hei! Setilă, mai cu suflet, ce naiba! Tu, Cârtiță, mai repede! Gândiți-vă la bijuteriile ducesei, la comorile care ne așteaptă în cufărul și punga ei... Să ne grăbim, puturoșilor! Să-i prindem în luminiș.

În ciuda previziunilor căpeteniei bandiților, ajunsă la liziera pădurii, trăsura o luă pe un drum desfundat.

– Privește! strigă cel căruia i se spunea Setilă, caii au înnebunit și se reped spre Groapa Spânzuratului.

Într-adevăr, cu toate înjurăturile și strigătele vizitiului, cei patru cai ai atelajului galopau pe o pantă al cărui vârf pleșuv se profila alb pe cerul înnegurat al nopții.

– Nu au noroc, nefericiților! Ne pică totul mură-n gură!

Cel poreclit Lunganul rânji răutăcios:

– Așa se face dreptate. Să-i lăsăm să se ducă și noi nu vom avea decât să ocolim dealul ca să mergem să ne culegem prada.

Oprindu-și caii din alergare, cei trei bandiți priviră o clipă trăsura ușoară săltând peste pietroaie cu o asemenea viteză încât de sub roți săreau scântei.

În vârful dealului, caii înnebuniți se ridicară în două picioare, nechezară de spaimă, apoi se prăbușiră în gol, trăgând după ei în cădere trăsura. Se auzi un țipăt ascuțit și un vacarm infernal de fiare contorsionate. Apoi se făcu liniște, o liniște tulburată doar de ropotul ploii.

– Să mergem! ordonă Lunganul.

*
* *

Când cei trei ajunseră la locul accidentului, burnița încetase și câteva raze de lună, strecurate printre norii sfâșiați, luminau ornamentele aurii ale trăsurii care, lipsită acum de roți, zăcea în prăpastie, cu ușile smulse. Geamurile de la ferestruici fuseseră sparte, oiștea ruptă. Bucăți de tablă și cadavrele animalelor erau împrăștiate peste tot.

Cârtiță fluieră uimit.

– Măiculiță! Ce masacru!

Setilă încuviință și el:

– Pe cuvântul meu, nici nu se putea mai bine.

Înaintară cu grijă și se împiedicară de cadavrul vizitiului. Întins pe burtă cu fața într-o baltă de noroi, parcă era o statuie făcută din lut. Cu o lovitură de picior dușmănoasă, Cârtiță îl răsturnă. O rază de lună lumină pentru o clipă ochii sticloși ai mortului, dându-le parcă o licărire de viață. Culcat acum pe spate, vizitiul părea că-și privește cu dispreț agresorii.

– Să ne grăbim! bombăni Lunganul, omul ăsta a murit în exercițiul funcțiunii, cum se zice de obicei; odihnească-se în pace. Dar noi, trebuie să ne ocupăm de tainul nostru.

Cei trei nelegiuiți se îndreptară spre trăsură. La un semn al căpeteniei lor, Cârtiță și Setilă începură să scotocească într-un cufăr spart care era fixat la spatele trăsurii. Lumina rece a lunii le scotea și mai mult în evidență trăsăturile aspre, de ocnași, marcate de ură și de lăcomie. Cel numit

Lunganul se strecură în trăsură, frecându-și deja palmele de mulțumire. Un scâncet slab îl făcu însă să încremenească.

– Fir-ar să fie! înjură printre dinți.

Uluit, privi spectacolul ce i se înfățișa: învelită în pelerina ei de catifea albă stropită cu picături mici de sânge, ducesa Aurelie părea abia adormită. Moartea nu-i alterase încă frumusețea chipului iar coafura din bucle pudrate abia dacă se deranjase un pic. În brațele deja înțepenite strângea o ființă mică, înfășată în scutece, care, cu ochii ei mari și nevinovați, îl fixa pe bandit.

Privirea Lunganului se aspri.

– Nu-i treaba mea! bombăni el.

Brusc, deveni nerăbdător să se întoarcă în pădurea lui. Într-o clipă, smulse de pe capul tinerei femei parura de perle indiene, apoi luă pandantivul cu diamante și inelul la care strălucea un rubin enorm înconjurat de briliante. Își îndesă totul în buzunarul hainei de piele de bivol și se pregătea să plece, când copilul începu să se miște scâncind. Lunganul se opri; ceva ca o undă de tandrețe, ca o mângâiere, îl lovise în inimă. Își mușcă buzele. „Asta mai lipsea", se gândi el, agasat de situație.

Nehotărât, începu să se gândească. Nu doar că bebelușul îi trezise un sentiment de milă, uitat de multă vreme, dar pe deasupra ieși la suprafață și vechea lui superstiție.

„Fir-ar să fie!" își zise el, uimit de propriile-i contradicții, „dacă las creatura asta a Domnului să moară de foame și de frig, n-o să mai pot dormi în viața mea, și apoi, asta mi-ar aduce ghinion"...

Stăpânindu-și o ultimă tresărire de ciudă și de milă în același timp, se aplecă și luă copilul în brațe.

– Ușurel, puiule! zise el pe un ton pe care nu reuși să și-l îmbuneze. Ușurel, nu-ți vreau răul.

*
* *

Cei doi acoliți ai săi îl priviră venind, cu gura căscată. Zăriseră povara ușoară pe care Lunganul o purta sub pulpana hainei. Cârțiță îi dădu un ghiont lui Setilă.

– Hei! Vezi și tu ce văd și eu?

– Pe legea mea, iată-l făcând pe dădaca!

Cârțiță își scutură într-un hohot de râs claia de păr luminată de lună:

– Se mai întâmplă din când în când să ai un elan de tandrețe.

– Vezi-ți de trabă! Lunganul este în stare să-și vândă și mama pentru un galben.

Ajuns lângă ei, Lunganul îi scrută cu o privire tăioasă și cei doi încetară să se mai hlizească.

– Aduceți-mi calul, le spuse el pe un ton aspru. Ăsta micu moare de frig.

– Îl iei cu noi, monseniore? întrebă ironic Setilă.

– Da, îl iau! ripostă Lunganul pe un ton care nu permitea replică.

Copilul adormise liniștit în brațele puternice ale banditului.

Capitolul 1

– Haide, înaintați, ce naiba!

– Asta am vrea și noi, dar vezi și dumneata că este imposibil.

– Trageți pe o parte!

– Din păcate, nu văd cum am putea.

– Ah! Dar știu că ești foarte obraznic, tinere!

Amuzată, Roxane își dădu seama că persoana care o interpela o lua drept băiat. Nu era de mirare, din moment ce purta un costum de paj – pantalon bufant, ciorapi încrețiți și vestă de velur – peste care pusese o pelerină grena căptușită cu mătase gri. Desăvârșise această deghizare ascunzându-și părul castaniu și bogat cu reflexe arămii sub o bonetă de catifea neagră împodobită cu un panaș alb. Astfel travestită, semăna cu un adolescent abia ieșit din copilărie. Or, călărețul care se răstise la ea nu părea înduioșat de frageda ei vârstă.

– Da, ești foarte îndrăzneț, tinere! repetă el, furios.

– Domnule, ripostă ea cu aplomb, te rog să ai puțină răbdare!

– Până când?!

– Camarazii mei au plecat înspre Bièvre, în căutarea unei roți de schimb, iar cele două interprete feminine ale noastre care dorm în rulotă nu au mai multă putere în mâini ca un copil ca să împingem atelajul.

– Asta-i bună! Și dacă tovarășii tăi întârzie?

– Ei bine, căruța n-o să se miște de aici până la venirea lor.

Frumosul chip al călărețului necunoscut se împurpură. Purta o pălărie cu boruri largi, după moda mușchetarilor.

– Atunci, dă înapoi, băiete! Sunt grăbit și n-am de gând să-mi pierd timpul pe acest pod.

Spunând acestea, sări jos din șa lăsându-și calul pe marginea drumului, și veni cu un mers suplu și nervos spre căruța care, ușor înclinată înspre partea unde-i lipsea o roată, bloca unica trecere pe pod.

Văzându-l sosind, Roxane se sprijini de căruță, exact sub litera „R" din înscrisul *Teatrul Rătăcitor* gravat pe partea laterală.

„Aș vrea să nu se mai întoarcă niciodată, ceilalți", se gândi ea brusc, ca și cum asta ar fi fost de ajuns pentru ea să-și petreacă restul zilelor pe acest pod, în compania acestui bărbat, sub bolta verde-artintie a sălciilor și plopilor, pe podul aflat la doi metri de suprafața strălucitoare a apei. „Sunt nebună", își zise ea revenindu-și. Dar necunoscutul o fascina!

Pe măsură ce acesta se apropia, putea să-i remarce eleganța costumului – haină și pantaloni din catifea cafenie, cizme de piele fină – precum și frumusețea trăsăturilor: fruntea înaltă, ochii migdalați cu irisul uimitor de albastru, buzele pline. Sub părul ondulat de un blond cenușiu, tenul lui bronzat îi dădea înfățișarea unui războinic.

„Dumnezeule, cât este de frumos!" În sfârșit, ajunse lângă ea și, îndepărtând-o fără menajamente, verifică verigile lanțului care lega rulota de căruță, apoi soliditatea atelajului.

Liniștit, cele patru mârțoage își alungau din când în când cu coada roiul de muște care le persecuta. Tânărul călăreț trase de hățuri, deplasând caii dar, fiind prea grea, căruța nu se clinti. Roxane izbucni în râs.

– Vezi-ți de treabă! Nu este nimic de făcut decât să așteptăm întoarcerea celorlalți. Doar dacă nu cumva preferi să faci o baie în apa asta... răcoroasă...

El îi aruncă o privire sumbră.

– Asta mai lipsea! bombăni el pe un ton plin de dispreț, să trebuiască să-i aștept pe acești indivizi suspecți. Și cine îmi garantează că după ce vor găsi roata nu vor mai întârzia pe la vreo fermă, ca să se îmbete sau să mai jefuiască vreun biet călător?

Roxane se crispă. Când își săltă capul, îi ajunse până la bărbie. Ochii ei de culoarea mierii aruncau fulgere:

– Cuvintele dumitale sunt injurioase! Noi suntem actori, nu bandiți. Dar fără îndoială că și dumneata faci parte din haita aia de imbecili care confundă roșul cortinei de teatru cu flăcările infernului.

El o prinse brusc de umeri și Roxane crezu că o va lovi. Cu toate acestea, ea îi susținu privirea. Ochii bărbatului se aprinseră, ca două flăcări luminoase pe chipul lui bronzat. Orbită parcă, Roxane își întoarse capul.

– Necioplitule! Ai merita o scatoalcă! Știi măcar cu cine ai de-a face?

– Nu, și nu-mi pasă! Dacă aș fi un... Se opri pentru că era cât pe ce să zică „un băiat”... un cavaler, te-aș fi provocat la duel pentru că mi-ai insultat prietenii.

Spre marea ei surpriză, în locul unei scatoalce promise, simți o mângâiere pe obraz, apoi mâna înmănușată a bărbatului se retrase cu delicatețe.

– Bravo! Văd că, în ciuda vârstei tale și a condiției sociale, ești curajos. Știi să folosești armele?

Din cauză că o tutuia, Roxane simți că roșește.

– Doar atât cât să pot interpreta un rol.

– Aha! Și ce știi să mânuiești, de exemplu?

– Spada sau floreta.

Se priviră o clipă în ochi.

– Ca să vezi! zise el zâmbind. Ai putea să intri cu ușurință în garda regală! Ai putea să fii chiar un cadet!

– Probabil, dar eu prefer să fiu ceea ce sunt.

– Dar cum te poate mulțumi o astfel de viață rătăcitoare?

– Îmi place să călătoresc și-mi place să joc teatru. A juca diverse personaje înseamnă să trăiești vieți diferite.

– Nu te deranjează faptul că ești tratat drept saltimbanc?

– De când regele i-a oferit domnului Molière lăcaș în Palatul Regal, noi toți ceilalți actori suntem peste tot bine primiți.

Trăsăturile necunoscutului se mai îmblânziră. O asculta vorbind cu o licărire de amuzament în privire.

– Ce „paj" ciudat ești, zise el cu o voce ușor emoționată.

– Iată-i și pe ceilalți că vin, îi tăie vorba Roxane. Vezi, n-a durat prea mult.

Ea se gândea chiar că prietenii ei sosiseră prea repede și, în consecință, nu-l va mai vedea niciodată pe frumosul cavaler. Oricum, vraja se risipise, pentru că tânărul se repezise deja spre noii sosiți. De la bun început, se hotărî să i se adreseze celui mai în vârstă, un personaj cu înfățișare de căpcăun, îmbrăcat într-o haină prea strâmtă de culoare galbenă.

– În sfârșit! Era și timpul! spuse tânărul.

Bărbatul din fața lui își descoperi imediat capul cu o chelie lucioasă, se aplecă apoi făcând o reverență grotescă.

– Iertare, monseniore! Sper că nu sunteți prea supărat, exclamă el cu o voce de stentor. Noi suntem niște bieți actori amărâți, vă rugăm să ne scuzați.

În timp ce vorbea, arunca priviri amenințătoare către ceilalți doi cu care venise, și care se străduiau acum să schimbe roata.

– Mai repede! Mai repede! Bieții de noi...

Înfuriată, Roxane se trase mai în spate. „Nu se poate! Atâta umilință nu este demnă de noi", se gândi ea, în vreme ce conducătorul trupei continua să facă plecăciuni și să implore iertare.

– Am avut un accident stupid! Sper că nu ne-ați așteptat prea mult. Dar iată, prietenii mei vor remedia imediat situația.

Se întrerupse, vizibil neliniștit. O sudoare rece îi apăruse pe fruntea încruntată, prelingându-se pe obrajii lăsați înspre barba-i roșcată.

– Sire, să mă prezint, reluă el, agitat. Eu sunt Hannibal Dufrense, servitorul dumneavoastră, directorul *Teatrului Rătăcitor* și cel care-l interpretează pe scenă pe Matamore. Cei doi flăcăi de colo sunt Valentin, junele nostru prim, așa cum cred că ați bănuit deja după felul agreabil cum arată, și Scarron, în rol de valet și Arlechino. Poate doriți să-mi cunoașteți și actrițele?

În fața unei asemenea solicitudini, tânărul nu se putu abține să râdă.

– Nu, domnule Dufresne, nu le deranjați. Să mă prezint și eu, la rândul meu: sunt contele Romuald de Frejus.

Emoționat până la lacrimi, Hannibal se plecă înainte, într-o ultimă reverență. Ai fi zis că încearcă să-i atingă vârful pătrat al pantofilor cu nasul lui.

– Mă simt foarte onorat, domnule conte, nespus de onorat...

– Dar despre tânărul pe care l-am zărit adineauri, îl întrerupse contele, nu mi-ai spus nimic. Ce rol joacă în trupă?

Hannibal se îndreptă ca un arc, frecându-și nasul borcănat, semn că se gândea.

– Ah! Poznașul acela! Firește, mormăi el pe un ton vag, este fii... fiul meu!

„La naiba! se gândi contele cu dezamăgire, ce ciudat, să simt o oarecare amiciție față de fiul acestei paiațe. Ce pot spune însă este că nu se aseamănă deloc!"

Apoi, tușind ușor ca să-și dreagă vocea, spuse:

– Te felicit, este un băiat curajos și demn, care a știut să-mi trezească admirația.

– Ei bine, mă bucur, zise prostește Hannibal.

Aruncă o privire în jur și observă că Roxane dispăruse. Presupunând că se urcase în rulotă, făcu vreo câțiva pași înspre Valentin și Scarron, care se luptau să monteze roata.

– Gata? Ați terminat? întrebă el.

Cu fruntea șiroind de sudoare, Valentin se mulțumi să bombăne ceva, în timp ce Scarron dădu afirmativ din capul lui cu păr creț. Hannibal se întoarse îngândurat spre tânărul conte. De fapt, nu era deloc nemulțumit. La sfatul lui, Roxane călătorea deghizată în băiat. În felul acesta, se gândea el, o ferea de privirile lacome ale bărbaților. Odată, Dorine, subreta, vrusese s-o imite pe fată și se îmbrăcase și ea bărbătește. Dar formele ei rotunjite și opulente, precum și râsul ei de porumbiță îndrăgostită îi trădaseră rapid adevărata identitate. Cât privește a treia prezență feminină din trupă, Celina, vârsta înaintată și urâțenia ei o puneau din oficiu la adăpost.

Ceva mai liniștit, Hannibal îi zâmbi lui Romuald, dându-și la iveală dinții de fildeș îngălbenit.

– Domnul conte poate să încalece, reparația căruței s-a terminat.

– În acest caz, te salut, domnule Hannibal.

– Drum bun, domnule conte, răspunse Hannibal făcându-i semne cu mâna lui dolofană.

Câteva clipe mai târziu, „junele prim” și Arlechino deplasară căruța, și Romuald, călare, îi depăși cu viteza fulgerului.

În rulota ei, privind printr-o crăpătură a ușii, Roxane îl văzu pe frumosul cavaler îndepărtându-se în lumina caldă a amiezii și avu impresia că o dată cu el dispare pentru totdeauna un vis.

*
* *

– Roxane! Haide, fă ochișori, fetițo!

Roxane ridică somnoroasă capul. În picioare lângă cușeta ei, blonda Dorine, îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie a ei, o privea cu un aer amuzat și serios în același timp.

– Trezește-te, curând intrăm în capitală, o anunță „subreta" pe un ton triumfal.

Fata se întinse, încă amorțită de somn.

– Am ajuns deja?

– Cum adică „deja"? Au trecut vreo două ore de când dormi. N-ai deschis ochii de când am trecut de podul Bièvre, se auzi o voce de chitară dezacordată, ce venea de undeva din fundul rulotei, din spatele unei draperii de mătase verde.

Imediat după aceea, draperia se dădu la o parte și bătrâna Celine apăru, înveșmântată într-o rochie pusă pe cercuri de sârmă dintr-o tafta roz și coafată cu o perucă piramidală cu bucle roșcate. Dorine făcu ochii mari.

– Celine! Dă jos rochia aia! Nu este a ta, este a mea!

Bătrâna actriță se mișcă țanțoș în lumina difuză ce se strecura prin pânza acoperișului.

– Toată viața mea am jucat roluri de cochetă. Refuz să mai joc numai babe și menajere! afirmă ea cu energie.

Buzele ei stacojii cu reflexe mov se subțiau la fiecare cuvânt. Se duse înspre o grămadă de obiecte heteroclite, străduindu-se să-și păstreze echilibrul în ciuda tangajului rulotei.

– Cum crezi că vom atrage lume în fața scenei noastre dacă ne îmbrăcăm ca niște călugărițe? se fandosi ea.

Dorine își puse mâinile în șolduri.

– Hainele tale i-ar pune pe fugă și pe cei mai fervenți spectatori!

Tenul Celinei, mai tăbăcit ca o piele de Cordoba, viră brusc în roșu, apoi în alb.

– M-am săturat să fiu tratată astfel, o să mă plâng lui Hannibal.

Indiferentă la cearta tovarășelor ei, Roxane se lăsă să cadă iarăși pe pat. Ieri încă, i s-ar fi părut nostime. Astăzi însă, aceleași cuvinte schimbate de mii de ori între cele două actrițe, aceleași gesturi făcute de mii de ori i se păreau golite de orice sens, lipsite de interes. Mai rău chiar! Cearta lor i se părea că de data aceasta era plină de ură, un sentiment pe care fata refuza să-l accepte. Celine, care avea între optzeci de ani și moarte, o detesta pe tânăra Dorine. Aceasta, la rândul ei, frumușică și rotunjoară, dar lipsită de talent, suporta greu aplauzele pe care bătrâna le smulgea publicului.

La mijloc între cele două, bietul Hannibal își pierdea capul. „Este un cerc vicios", zicea el pe un ton de scuză, vrând să împace și capra și varza. Tocmai acest lucru i-l reproșa Roxane.

„Doamne iartă-mă, își zise ea, îmi iubesc tatăl, dar uneori îmi este rușine cu el!" Era pentru prima oară când îi încolțea în minte o asemenea idee. Se simțea vinovată. Prea târziu

însă! Imaginea lui Hannibal gâfâind și bâlbâindu-se, mai servil și mai umil ca niciodată, plecându-se până la pământ în fața contelui de Frejus, îi apăru în memorie.

– „Foarte onorat, domnule conte... nespus de onorat..."

Era o viziune insuportabilă! Roxane se întoarse pe o parte și se ghemui, mușcându-și buzele. „Prostuțo! se mustră ea, dar la ce visai? Ce sperai? Ca acest tânăr conte să dorească să-l revadă pe „micul paj" și, după ce ar fi descoperit că este vorba despre o persoană de sex opus, să se îndrăgostească? Era imposibil! Nu facem parte din aceeași lume".

Din nou, frumosul chip al lui Romuald, cu o expresie de ironie, veni s-o bântuie. „Acum probabil că ne disprețuiește, se gândi ea cu amărăciune, dacă își mai amintește cumva de noi..."

Roxane închise ochii, insensibilă la subtila schimbare a luminii – devenită acum aurie, apoi de un roz dulce – surdă la neîncetata trăncăneală a Dorinei care o acuza pe Celine că se îmbracă la vârsta ei ca o tinerică. Se lăsa legănată de ritmul sincopat al roților care săltau pe drumul desfundat și se întreba de unde-i venea această melancolie...

„Ieri eram în al nouălea cer de bucurie doar la gândul că voi vedea Parisul; credeam că teatrul este viața mea, că nu există o viață mai bună ca a noastră, plină de călătorii și neprevăzut. Și iată că astăzi..."

De afară se auzi un strigăt care-i întrerupse gândurile sumbre. Era Scarron, care conducea căruța împreună cu Hannibal și Valentin.

– Paris! Paris! Ah, gata, am ajuns de data aceasta!

Uitând de cearta lor, Celina și Dorine se repeziră la ușa rulotei, râzând și exclamând de uimire. În ciuda melancoliei

care o năpădise, Roxane nu putu rezista tentației de a contempla priveliștea capitalei. Se ridică și se așeză între prietenele ei, cu privirea ațintită înspre magicul oraș.

– Cât de mult mi-am dorit acest moment... murmură ea.

Printr-o ceață roșiatică, de cealaltă parte a Senei se profilau în negru contururile unor clădiri pe deasupra cărora se înălța o pădure de coșuri de fum. După ce trecură de insula Louviers, aflată aproape la nivelul apelor verzui, zăriră vârful insulei Notre Dame, pe care se afla celebra catedrală; pe măsură ce înaintau, aceasta părea să le vină în întâmpinare.

Fascinată, Roxane își plimbă privirea peste fațada brodată și formele tulburătoare ale cascadelor, peste turnurile pătrate de pe care monștri de piatră se înălțau spre bolta cerului.

– Hei! Hei! striga Scarron trăgând de hățuri.

Docile, mârțoagele își încetiniră mersul și căruța *Teatrului Rătăcitor* se amestecă într-o mulțime zgomotoasă de trăsuri, călăreți și pietoni, care mișunau pe malul fluviului și pe străduțele laterale.

Dorine nu mai avea răbdare.

– Ah! Priviți piața asta, ce abundență! Ați mai văzut o asemenea pălărie? Oh! Ce trăsură superbă! Ah! Casa aceasta este un adevărat palat!

Cu condescendență, oarecum blazată, Celine dădea din cap:

– Biata de tine, sigur că am mai văzut așa ceva.

Roxane oftă. Visase atât de mult Parisul, așteptase atât de mult această clipă încât acum era aproape dezamăgită. Nu pentru că orașul i s-ar fi părut urât, ci pentru că totul, fiecare pod, fiecare colț de stradă, fiecare clădire, chiar și statuile ecvestre, îi aminteau de absența lui Romuald.

Capitolul 2

Hannibal își ridică sus cupa plină de vin vechi, și i se adresă hangiului.

– Beau în cinstea bunului meu prieten Panurge, pe care nu l-am mai văzut de optsprezece ani!

– În sănătatea ta, vulpe bătrână! răspunse hangiul, îmbujorat de emoție.

Își goliră dintr-o sorbire cupele, plescăind apoi amândoi de plăcere. Îmbrăcat în eterna lui haină de culoare galben-canar peste care se revărsa acum o spumă de dantelă verde, cu barba lui roșcată și țepoasă, cu ochii negri licărind sub sprâncenele dese și oblice, Hannibal avea un aer mefistofelic. Așezat la celălalt capăt al mesei de stejar Panurge, gras ca un butoi, cu o mină înfloritoare, cu nasul de culoarea cireșii îi lăuda lui Valentin meritele hanului său, *Țechinul de aur*, pe care-l cumpărase de la o văduvă cu douăzeci și cinci de ani în urmă, pe nimica toată.

– Am mirosit că e o afacere! La vremea aceea, casa era o cocioabă frecventată de găinari și hoți de buzunare. Dar încetul cu încetul, cartierul a căpătat valoare, clientela s-a îmbunătățit. Astăzi, se întâmplă să vezi curtezane care vin să-și facă veacul pe aici, adăugă el arătând cu bărbia spre o masă.

Costeliv și palid, cu părul lui negru ca pana corbului, junele prim al teatrului ambulant încuviința din cap.

– Da, este formidabil, mormăia el la fiecare frază a lui Panurge, este într-adevăr extraordinar.

În realitate, îi era o foame de lup și puțin îi păsa de spusele hangiului. Pe de altă parte, le blestema pe Dorine și pe Celine, care ținuseră să viziteze neapărat camerele înainte de cină. Încurajat de atâta înțelegere, hangiul îi arătă cu degetul un șir de stâlpi groși vopsiți în violet și care susțineau enorma grindă ce traversa tavanul.

– Privește doar ce muncă a fost aici, a trebuit să consolidez totul.

Cum Valentin continua să încuviințeze, cu privirea în gol și fără să pună vreo întrebare, Panurge se întoarse spre Hannibal.

– Auzi, strigă el peste toată hărmălaia de voci, nu cumva l-ai cunoscut pe unul zis Lunganul?

Hannibal își puse liniștit cupa goală pe masă, lângă ulciorul cu vin.

– Nu. Cine este ăsta?

– Un bandit de drumul mare.

– N-am auzit niciodată de el.

– Atunci, cu atât mai rău.

– Și de ce, mă rog?

Panurge izbucni într-un râs răutăcios.

– Pentru că tocmai și-a terminat cariera. Nelegiuitul ăsta a fost arestat ieri lângă Podul Mic și o să fie tras pe roată, în piața Grevei. Execuția va avea loc peste vreo două săptămâni... Dar ce ai? Ești alb ca varul.

Bărbia lui Hannibal tremura.

– Nu-mi place povestea aia cu trasul pe roată, zise el simplu.

– Ei! Are și ceva bun chestia asta, comentă hangiul: dintre toate torturile, este cea mai spectaculoasă.

Hannibal îi făcu semn să tacă, pentru că tocmai o observase pe Roxane împreună cu Scarron la intrarea în sală.

– Hei! Benjamin! strigă el ridicând mâna. Era numele pe care conveniseră ca ea să-l poarte când era îmbrăcată bărbătește.

Fata rămase nemișcată în prag, căutându-l cu privirea pe tatăl său printre clienții hanului. În lumina mișcătoare a făcliilor și lumânărilor, strivită sub un tavan atât de jos încât părea să se prăbușească sub greutatea etajelor superioare, sala i se păru scăldată într-o ceață albăstruie de fum.

Roxane își scosese boneta de catifea și-și păstrase părul legat la spate. Cu pelerina care-i plutea pe umeri, își croi drum printre mese. Câteva femei se întoarseră s-o privească. Una dintre ele exclamă cu voce tare:

– Pe cuvântul meu, băiatul acesta este fermecător!

Vecina ei, o femeie foarte frumoasă îmbrăcată într-o rochie de brocart argintiu, încuviință cu un chicotit.

– Cu siguranță, este un tânăr actor.

Bărbatul care le însoțea, un bătrân efeminat, întoarse spre Roxane o privire lacomă, spunând:

– Dacă este actor la fel de bun pe cât este de frumos, îl va aplauda tot Parisul, cu mine în frunte!

Izbucniră toți trei într-un râs complice. Simțindu-le privirile ațintite asupra ei, Roxane roșise ușor. Înțelegând greșit râsul lor, se îndreptă spre Hannibal și în timp ce se așeza lângă el, murmură:

– Tată, m-am săturat să mă deghizez în băiat. Mă simt ridicolă.

Hannibal fu cât pe ce să se înece cu vinul.

– Haide! Haide! bombăni el cu voce joasă, știi bine ce riscă o fată ca tine arătându-se.

– Dar Dorine nu este o femeie care să refuze o aventură galantă.

Roxane își plecă privirea spre paharul de tablă pe care i-l întinse Valentin. Genele-i dese și lungi aruncară o umbră pe pomeții ei înalți.

– Oh! Valentin, aș vrea atât de mult ca Benjamin să dispară și să apară Roxane!

Tânărul schiță un gest de liniștire.

– Doar un prost nu poate s-o ghicească pe Roxane sub masca lui Benjamin.

Ea ridică spre el ochii de culoarea mierii cu paiete aurii, zâmbindu-i, ceea ce făcu să strălucească perlele dinților săi.

– Dar, atunci, crezi că el a înțeles?

– Cine "el"? întrebă Valentin, încruntându-se.

Roxane își umezi buzele în băutura rubinie. Prea spontană de felul ei pentru a se gândi să mintă, răspunse imediat:

– Păi... bărbatul acela pe care l-am întâlnit pe podul Bièvre, îți amintești? Îl cheamă Romuald de Frejus, așa i-a spus tatei.

Fața slabă a tânărului actor se lungi și mai mult și o licărire ciudată îi trecu prin privire.

– Nu știu, eu eram ocupat cu Scarron să schimbăm roata, zise el pe un ton posac.

Discuția lor fu întreruptă de un murmur de admirație ce străbătu sala la intrarea Dorinei urmată de Celine.

„Subreta" purta o rochie cu volane presărate cu strasuri, al cărei decolteu adânc îi dezgolea umerii și dezvăluia o bună parte din sânii ei tari și rotunzi. Își lăsase părul blond să-i plutească pe spate, pudrându-l foarte discret încât să-i dea reflexe cenușii. Fardată, cu tenul luminat de pudră, cu ochii alungiți cu creionul, înainta, cu capul sus, conștientă de frumusețea ei. Aflată la trei pași în urma ei, Celine nu era mai puțin impresionantă, cu enorma ei rochie pe cercuri de sârmă, cu peruca aceea neobișnuită și cu fardul de față alb pe care lipise câteva alunițe de catifea.

Cele trei curtezane aflate la masă se întoarseră din nou.

– Ce ziceți de asta? întrebă femeia îmbrăcată în brocart argintiu.

Bărbatul care le însoțea își ridică sprâncenele înnegrite cu cărbune.

– Cea mai tânără le-ar fi pe plac spadasinilor mei, zise el disprețuitor. Cât o privește pe cealaltă, urâțenia ei o ferește de... pericole.

Văzându-le sosind pe cele două femei, Panurge se ridicase.

– Doamnelor, luați loc, pe voi vă mai așteptam ca să putem cina. În onoarea prietenului meu Hannibal Dufresne, am pus să se pregătească o căpățână de mistreț cu sos de castane.

*
* *

Discuțiile și râsetele începură să se estompeze. Sala era pe jumătate goală; câțiva chelneri debarasau mesele de farfuriile murdare și stingeau lumânările. Lumina era din ce în ce mai slabă. Celine urcase deja să se culce, Scarron picotea clătinându-și capul, Valentin visa cu ochii deschiși, Hannibal și Panurge își povesteau a mia oară aventurile din tinerețe. Oboseala îngreunase pleoapele Roxanei. Se întoarse spre Dorine.

– Sunt frântă, mă duc să mă culc. Să nu faci prea mult zgomot când urci în cameră.

Subreta nu-i răspunse. Era evident că atenția îi era concentrată către un colț întunecos al încăperii spre o masă unde tocmai se așezase un tânăr.

– Cine o fi? murmură ea, ca și cum și-ar fi vorbit ei însăși. N-am văzut în viața mea un bărbat mai seducător.

Inima Roxanei încetă să mai bată. Se ridică tremurând toată. În ciuda fumului gros al pipelor și lumânărilor care făcea încăperea și mai întunecoasă, îl recunoscu pe contele de Frejus.

– Romuald! murmură ea.

– Ce? Îl cunoști? întrebă Dorine.

– Este călărețul cu care m-am certat pe podul Bièvre.

– Ah, da? Eu nu l-am văzut.

– Te odihneai în rulotă.

– Ce ghinion! Și acum, ce mai aștepți ca să mi-l prezinți?

„Doar un prost nu poate s-o ghicească pe Roxane sub masca lui Benjamin”, spusese Valentin.

– De ce nu? zise fata. Urmează-mă.

În timp ce se îndrepta către masa tânărului, Roxane constată că acesta o fixa zâmbind.

– Ah, tânărul meu prieten, tu aici! exclamă el.

Apoi privirea lui alunecă peste ea și se ațintì asupra Dorinei. Ridică atunci capul și ochii lui albaștri începură să strălucească. Se ridică brusc și spuse:

– Complimentele mele, domnișoară. Frumusețea dumitale n-are egal decât poate în cea a vreunei prințese din povești.

– Sunteți prea îngăduitor, răspunse Dorine dându-și părul lung pe spate, cu o mișcare provocatoare.

– Acum înțeleg de ce domnul Hannibal a insistat atât să-mi arate actrițele dumnealui. Fără îndoială că dumneata ești „ingenua" trupei?

Dorine zâmbi grațios.

– Ați ghicit, minți ea cu nerușinare.

Romuald se înclină.

– Îmi faceți onoarea să vă așezați la masa mea? Apoi, adresându-i-se Roxanei, spuse: și tu, tinere paj, ia loc lângă mine. O să bem împreună un ulcior de vin de Canare.

Roxane se așeză ușor pe scaunul umplut cu paie. Își aminti de cuvintele lui Valentin, cu o dureroasă senzație de tristețe. Așadar, contele nu era decât un prost? Era atât de orb încât să nu-și dea seama că este fată?

„Dumnezeule! se gândi ea cu furie reținută, numai tata este de vină că mă obligă să mă deghizez în veșmântul acesta ridicol! Și cât sunt de geloasă pe Dorine..."

Abia își stăpâni lacrimile.

Așezată în fața lui Romuald, foarte în largul ei, Dorine continua o discuție al cărei început îi scăpase Roxanei.

– Vrem să dăm în curând câteva reprezentații.

– Puteți să mă considerați deja printre spectatorii voștri, dacă rămân cumva la Paris.

Dorine se aplecă spre el, peste pahare și peste ulcior. Lumina vagă a lumânărilor se reflecta în ochii ei fardați pe pleoape cu verde; carminul care-i înroșea buzele făcea ca dinții ei să pară și mai strălucitori.

– Unde trebuie să mergeți? întrebă ea, cu cochetărie.

– Trebuie să mă duc la una dintre prietenele mele, la Saint-Denis. Este o persoană foarte influentă la Curte și care ar putea să-mi obțină cu ușurință o audiență la domnul conte Colbert.

– Vreo problemă de moștenire?

– Nu chiar. Este o problemă cu niște pământuri, la Frejus.

– Atunci, să bem pentru reușita acestei afaceri.

Romuald ridică paharul.

– Iar eu, beau pentru succesul dumitale.

Urmă o tăcere plină de subînțelesuri. Roxanei i se păru că vecinii ei de masă comunicau din priviri. În definitiv, era mai supărată pe Romuald decât pe Dorine. Aceasta se purtase întotdeauna într-un mod dezinvolt cu bărbații, așa era firea ei. Dar el? Avea obiceiul să le curteze pe toate femeile frumoase pe care le întâlnea? Avea un simț estetic atât de îndoielnic încât să aprecieze farmecele acestei „frumuseți" stupide și vulgare?

Vocea lui Romuald o trezi brusc la realitate:

– Tu nu vorbești mai deloc, astă-seară, prietene.

– Iertați-mă, dar călătoria m-a obosit, răspunse ea sec.

El puse o mână peste cea a Roxanei, într-un gest amical.

– Da, s-a făcut târziu și, la vârsta ta, n-ar trebui să pierzi nopțile. Cine știe, poate că ne vom mai vedea?

– La drept vorbind, eu cred, domnule, că drumurile noastre se despart aici, în acest han.

El nu păru să remarce amărăciunea din glasul ei.

– Cât pesimism! exclamă el râzând. Cu siguranță că, într-o zi, voi fi și eu printre spectatorii *Teatrului Rătăcitor.* De fapt, ce piesă jucați?

Roxane îl privi drept în ochi și spuse, nu fără o ușoară ironie:

– *Themis și Lydia* sau *Rațiune sau pasiune,* o comedie italiană în care fiecare personaj este îndrăgostit de cine nu trebuie.

În timp ce vorbea, se străduia să-și stăpânească tremuratul mâinii captivă în cea a tânărului.

– *Rațiune sau pasiune...* repetă el, îngândurat. Dar tu, atât de tânăr, ce rol joci?

– N-o să ghiciți niciodată, ripostă ea retrăgându-și mâna, dar știți deja că Dorine joacă rolul de ingenuă, nu-i așa?

Evitând privirea înveninată a subretei, Roxane se ridică. Fețișoara ei ovală cu ochii mari strălucind de lacrimi abia stăpânite, părea foarte palidă în mijlocul aureolei întunecate a părului.

– Adio, domnule conte, zise ea cu o voce slabă.

Cum era în picioare în fața lui, el o observă încruntându-și sprâncenele, ca și cum ceva în înfățișarea ei atât de fină îl

intriga. În clipa următoare, își coborî privirea spre pahar, cu o expresie impenetrabilă.

– Noapte bună! răspunse el cu răceală.

Ieșind din sala cea mare, Roxane dădu într-un vestibul îngust ocupat aproape în întregime de o scară din lemn care ducea la palierul superior. În clipa când se pregătea să urce treptele, ușa de la intrare se trânti și în prag apăru un bărbat cu o pălărie de fetru cu calota înaltă și încălțat în cizme.

– Ia zi-mi, băiete, strigă el fără nici un preambul, îl găsesc aici pe directorul *Teatrului Rătăcitor?*

Avea o voce aspră, nazală. Borul larg al pălăriei îi arunca o umbră pe față, ascunzându-i trăsăturile, dar fata zări o licărire sumbră în ochii lui adânciți în orbite.

– De ce vreți să-l vedeți pe domnul Dufresne? întrebă ea.

– Asta-i treaba mea. Să zicem că mă interesează repertoriul său.

– Ah? Aveți cumva o sală de teatru?

Bărbatul cu pălăria neagră schiță un gest de nerăbdare.

– Hai! Gata cu vorba! Unde este?

– Acolo, în fundul sălii.

– Bun.

Roxane îl privi îndepărtându-se. În prag, el se opri o clipă, căutându-l din priviri pe Hannibal. Impresionanta lui siluetă umplea tot cadrul ușii, decupându-se ca o pasăre de pradă în lumina difuză. O spadă lungă îi ridica tivul pelerinei împodobită cu fireturi aurii. Îl văzu apropiindu-se apoi de masa la care tatăl său continua să bea împreună cu Panurge și cu ceilalți doi actori. Fata își duse o mână la

frunte. O simți umedă de o sudoare rece. Nu putea încă să-și analizeze sentimentele pe care i le trezea acest personaj, dar știa deja că degaja o impresie neplăcută.

„Ce-ar fi să-i vorbesc lui Romuald despre asta?" se gândi ea spontan. Renunță însă, și se îndreptă spre scară. Contele era probabil prea ocupat cu Dorine pentru a consimți s-o asculte.

Cu inima bătându-i neliniștită, Roxane urcă scara luminată slab de câteva felinare. Când ajunse în sfârșit în camera ei, încuie ușa grea de lemn, puse zăvorul și se strădui să-și stăpânească frica.

Capitolul 3

– „Ah! Te recunosc prea bine, bătrâne Matamore, dar nimic nu poate să mă înspăimânte, nici privirea ta furioasă, nici chiar pușca aceea pe care o mânuiești ca pe o coadă de mătură..."

Cu o tresărire iritată, Roxane aruncă în aer foile de hârtie care se răspândiră pe podea. Tocmai își dăduse seama că repeta rolul pe care-l juca bătrâna Celine. De altfel, recitise toată piesa, frază după frază, cuvânt cu cuvânt, în speranța zadarnică de a nu se mai gândi la altceva. Dar nu era nimic de făcut, mintea îi rămânea lucidă și rece: Romuald de Frejus nu valora mai mult decât toți acei tineri seniori despre care bietul Hannibal îi vorbise de nenumărate ori și o pusese în gardă. Și totuși, o dorință nestăvilită o îndemna să se arate în fața lui ca femeie, nu ca băiat.

– ... „dar nimic nu mă poate înspăimânta, nici ochii tăi..."

Absența prelungită a Dorinei nu era oare o dovadă că...? Roxane își mușcă buzele.

O luă de la capăt:

– „Ah! Te recunosc prea bine..."

Se opri însă brusc. Pe coridor, o pendulă tocmai bătea miezul nopții. Pe noptiera de alături, un rest de lumânare arunca o lumină palidă spre patul gol al subretei.

Roxane își lăsă capul pe pernă. Părul ei lung se împrăștie în valuri întunecate peste țesătura albă a pernei și cămașa de noapte din pânză subțire lăsa să i se ghicească formele armonioase ale trupului.

În fața ei, pe un scaun tapisat, zăceau hainele lui „Benjamin", o grămăjoară derizorie. „N-am să le mai port niciodată", își zise ea închizând ochii, hotărâtă să adoarmă. Degeaba, pentru că imediat îi năvăliră în minte sumedenie de imagini dispersate.

Se văzu fetiță, îmbrăcată toată în alb și râzând în hohote pe genunchii lui Hannibal. Oricât de departe ar fi dus-o memoria, nu-și amintea de mamă. La întrebările ei, Hannibal îi răspundea invariabil cu un aer încurcat:

– Biata ta mamă s-a întors la Domnul, în ziua când te-ai născut. Era o frumusețe, întreab-o pe Celine.

Și bătrâna actriță adăuga:

– Haide, du-te la joacă, astea nu sunt subiecte de discuție pentru copii.

Micuța renunța atunci, fără tragere de inimă. Acum, i se părea că trecuseră secole de la vremurile acelea.

Roxane se ridică din pat ca să stingă lumânarea și apoi se culcă la loc, în întunericul brăzdat doar de o rază de lună strecurată printre obloanele prost închise. În stânga ei, un șemineu pe jumătate stins îi dădea impresia unei guri amenințătoare. Agasată de această imagine, se întoarse pe partea cealaltă.

Patul Dorinei rămăsese gol. Minutele se cerneau cu o încetineală exasperantă. Pe coridor, pendula bătu ora unu noaptea.

Deodată, în stradă se auzi un nechezat. Nervoasă, sări din pat și împinse ușor obloanele de lemn. Pe străduța pietruită, sub un fel de stâlp care susținea firma hanului, zări un călăreț gata să încalece. Părul blond îi scânteia în lumina lunii ca niște fire de argint.

„Romuald!" se gândi Roxane cu o strângere de inimă. Se lipi de perete și așteptă. Se auzi un nou nechezat, apoi tropotul unui cal care se îndepărta, după care se așternu liniștea întreruptă doar de scârțâitul firmei clătinată de vânt.

Roxane aproape că se simțea mulțumită să-l vadă pe tânăr plecând. Cel puțin, nu se mai afla în compania Dorinei. În același timp însă, nu putea să nu se întrebe dacă îl va mai revedea. „În orice caz, data viitoare, o va vedea pe Roxane, nu pe Benjamin!"

Fermă în această hotărâre, se aruncă de-a latul patului și începu să viseze.

*
* *

– Stai jos și taci! Nu suntem aici ca să huzurim, s-a înțeles?

Roxane tresări. Vocea se auzise de undeva din spatele ei, trezind-o din somn. În cameră însă nu se afla nimeni. Brusc, vocea se auzi din nou, mai aspră, mai nerăbdătoare:

– Cârtiță, închide ușa. Acum o să vorbească Vânjosul.

Încremenită în pat, ținându-și răsuflarea, fata pândea orice zgomot. Pe măsură ce vocile acestea se auzeau, le localiză până la urmă proveniența. Veneau dinspre șemineul a cărui zidărie din cărămidă arsă se prelungea la etajul superior.

Se auzi a doua voce, a celui care fusese numit Vânjosul; timbrul lui sacadat nu-i era necunoscut fetei.

– O să dați amândoi lovitura.

– Cine o să ne plătească? întrebă prima voce.

– Eu! Nu vă interesează cine a comandat atentatul. În orice caz, aveți încredere în mine, o să vă plătesc.

– Te credem.

– Este în interesul vostru. Deocamdată, nu cunosc data acestei petreceri în timpul căreia va trebui să anihilăm pe *cine v-am spus.*

– Așadar, încă nu este pregătit nimic! zise brusc a treia voce.

– Nu-ți face tu griji, Gămălie, eu comand aici! Am vorbit deja cu cel pe care-l voi înlocui în ziua respectivă.

– Și este de acord?

– Nu i-am spus despre ce-i vorba și află că, în ziua aceea, nici nu-i voi cere părerea. Orice ar fi, o s-o șteargă de acolo ca un mielușel. Cârtiță avea dreptate. A fost de-ajuns doar un cuvânt ca să-i bag frica-n oase. Și acum, dacă nu mai aveți să-mi puneți întrebări, ștergeți-o de aici!

După o scurtă agitație urmată de o ușă trântită și pași, liniștea se lăsă dintr-o dată ca o amenințare. Fata își dădu la

o parte învelitoarea. Simțea că se sufocă. „Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva". Regretă că Romuald nu mai era aici. Cu gesturi repezi și nervoase, își puse pelerina de lână grena peste cămașa de noapte. Deschise apoi ușa și ieși, în vârful picioarelor, desculță.

*
* *

Speriat, cu boneta lui înflorată de noapte căzută pe un ochi, Hannibal Dufresne își privea fiica. Aceasta năvălise în camera lui, după ce-l trezise bătând tare în ușă. Cu o mână tremurând, Hannibal aprinsese o lumânare. O privire fugară, aruncată către ceasul lui de buzunar, pus lângă sfeșnic, îl făcu să se simtă de-a dreptul terorizat. Era aproape ora două dimineața.

– Roxane, bâigui el, ce faci la ora asta și în ținuta asta?

Roxane îi făcu semn să tacă și el se lăsă să cadă cu toată greutatea pe fotoliul pe care ea i-l arătă și care gemu din toate arcurile.

– Mai încet, șopti ea, aici pereții au urechi.

Hannibal făcu ochii mari.

– Ce, cine, ce s-a... se bâlbâi el, ca de fiecare dată când se enerva.

– Calmează-te, tată! Voiam să spun că uneori, vocile se aud dintr-o cameră în alta, prin șemineu.

Bătrânul se mulțumi s-o privească, dar dinții îi clănțăneau.

– Acum vreo zece minute, continuă Roxane, am surprins o astfel de conversație.

– O conversație?

– Trei bărbați discutau despre un atentat, într-o cameră care se află probabil deasupra camerei mele.

În ciuda nopții răcoroase, Hannibal își șterse sudoarea de pe frunte cu pulpana cămășii.

– Un atentat?

– Exact. Fără să menționeze cine urmează să moară, au dat de înțeles că este vorba despre o persoană importantă. Evenimentul va avea loc în cursul unei petreceri.

– O petrecere?

– Tată! Încetează să-mi mai repeți cuvintele și spune-mi ce părere ai.

Hannibal devenise livid.

– Habar n-am, murmură el cu o voce abia auzită, nu-i treaba mea, nu mă privește, n-am văzut nimic, n-am auzit nimic, nu știu nimic.

– Așadar, i-ai lăsa pe acești bandiți să-și continue infama lor conspirație? Ar fi de-ajuns să-l întrebi pe Panurge cine a ocupat astă-noapte camera de deasupra mea, și ar fi astfel demascați.

Hannibal tremura atât de tare încât și fotoliul începuse să trepideze.

– Și ce pot eu să fac, bietul de mine? Sunt doar un actor, nu un spadasin.

Roxane se plimba în sus și-n jos prin cameră.

– Tată, aseară te căuta un om. L-ai văzut?

Hannibal dădu din cap.

– Da, chiar m-a cinstit cu niște cidru.

– Ce voia de la tine?

– A zis că poate să-mi facă rost de un contract, la hotelul Bourgogne.

– Nu ți s-a părut că avea o voce ciudată?

Hannibal ridică din umeri.

– O voce ciudată?

– Da! Unul dintre cei trei conspriatori avea o voce nazală, o voce de papagal. Omului ăsta cu care ai vorbit, nu i se spunea Vânjosul?

– S-ar putea. Nu mi-a spus ce poreclă are. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Roxane, explodă el sărind pe picioarele-i strâmbe, nu te mai amesteca în ceea ce nu te privește!

Era limpede că Hannibal se înfuriase. Fata nu se lăsă însă impresionată.

– Bine, văd că nu vrei să-ți asumi nici o responsabilitate și că preferi să rămâi deoparte.

– Și ce-i cu asta? Mă vezi pe mine făcând pe justițiarul? La vârsta mea? La condiția mea?

– Ah! Îmi pare rău că a plecat contele de Frejus!

Urmă o tăcere în timpul căreia tatăl și fiica se priviră atent. În privirea bătrânului se putea citi frica. Pe obrajii palizi apăruseră picături de sudoare. Era întruchiparea fricii. Dar în adâncul ochilor licărea o mică flacără ce exprima bunătate.

– Da, murmură el pe un ton melancolic, contele a plecat după ce i-a făcut curte toată seara proastei ăleia de Dorine.

Roxane își plecă privirea spre picioarele-i desculțe.

– Dorine nu a venit să se culce, zise ea încet.

Hannibal făcu un pas înainte desfăcându-și brațele groase și păroase.

– Biata fată era beată ca un docher și fără îndoială că n-a mai găsit drumul spre camera voastră. Cred că își petrece mahmureala în camera Celinei.

Cum Roxane nu răspunse, el îi puse timid o mână pe umăr.

– Tu ești cea mai frumoasă, o asigură el cu însuflețire; toate descreieratele astea nu-ți ajung nici la degetul mic.

Emoționată, fata se prăbuși în brațele tatălui ei. Deja se simțea vinovată că, adineauri, doar că nu-l făcuse laș. Adeseori, îl judeca prea aspru, dar bunătatea înnăscută a bătrânului îi ștergea toate defectele. În ciuda înfățișării lui aspre, a manierelor stângace și a unui soi de teamă care nu-l părăsea niciodată, în ciuda dragostei nemăsurate pentru bani, Hannibal ascundea o inimă nobilă și generoasă. Când își puse capul pe umărul lui, Roxane simți cum o cuprinde liniștea.

– Gata, tată, nu mai vreau să mă îmbrac în băiat.

Hannibal oftă adânc.

– Din cauza acestui tânăr conte?

– Nicidecum! Contele este o ființă josnică și înșelătoare.

Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Hannibal.

– Și cu siguranță, niciodată o ființă atât de josnică și înșelătoare n-a fost mai admirată de Roxane!

Fata își ridică semeață capul.

– Mă întorc în camera mea.

Ochii ei mari aurii căpătaseră acea expresie trufașă care o făcea inaccesibilă. Hannibal se grăbi să adauge:

– Excelentă idee! Noaptea este un bun sfetnic.

– Nu despre asta-i vorba. Eu m-am hotărât. Benjamin a murit, trăiască Roxane!

Hannibal se așeză pe colțul patului său, cu mâinile pe genunchi. Cunoscând temperamentul năvalnic al fiicei sale, își dăduse seama că ar fi zadarnic să încerce s-o convingă de contrariul. „Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple", se gândi el.

– Cum vrei tu, Roxane, zise el, dar te rog uită acel secret pe care l-ai aflat din întâmplare. Cu vârsta, vei înțelege cât de importantă este măsura în toate. Acum, du-te și Dumnezeu să te aibă în pază.

Când Roxane se întoarse în camera ei, Dorine dormea de-a latul patului. Culcată pe spate, cu o mână sub cap, cu cealaltă încleștată pe gâtul unei sticle goale, cu fustele șifonate, subreta sforăia ușor. Roxane o acoperi cu pelerina ei și se îndreptă apoi spre pat. „Tare aș vrea să pot face ceva, nu-mi place să văd derulându-se evenimentele fără să intervin", se gândi ea.

Moartă de oboseală și de nesiguranță, se strecură în pat. În clădire domnea o tăcere absolută și înspăimântătoare. Înainte să adoarmă, fata reconstitui în minte chipul nobil al lui Romuald.

În vis, patul ei se transformase într-o scenă de teatru. Era înconjurată de spectatori fără chip. Dincolo de rampă, printr-o lumină difuză, Roxane zărea podoabe și toalete elegante: satinuri, taftale, catifele, stofe scumpe pe care curgeau râuri de perle, pietre prețioase, colane de aur.

Pe scenă, îmbrăcată în rochia albă cu roz a Lydiei, Roxane recita prologul:

– Themis, mare senior, Lydia, o biată servitoare, se vor iubi, dragii mei spectatori, cu o dragoste înflăcărată...

*
* *

– Nu! Nu! Ajutor!

Roxane se trezi așezată în patul său, cu fruntea umedă de sudoare, tremurând din tot corpul. În cameră plutea o lumină cenușie. Focul din șemineu se stinsese. Pe patul alăturat, subreta își schimbase poziția și acum era ghemuită în pelerina de lână.

Fata își apăsă palmele pe tâmplele care stăteau să-i plesnească. Știa că avusese un vis îngrozitor, un coșmar, dar un blocaj misterios o împiedica să și-l amintească. Își amintea limpede începutul, apoi imaginile se risipeau și firul poveștii se rupea, scăpându-i ca apa printre degete.

„Hotărât lucru, se gândi ea, de când l-am întâlnit pe acest bărbat nu mai sunt eu însămi”.

Capitolul 4

Fluturându-și pușca de recuzită, Hannibal năvăli în scenă urmărindu-l pe Scarron. Conform rolului pe care-l juca, își dădea ochii peste cap și arunca fulgere din priviri de sub masca lui Matamore, strigând cu o voce tunătoare:

– Te-am prins, ticălosule, înapoiază-mi ce mi-ai furat!

Nefericitul Scarron se agita ca un nebun în toate părțile, declanșând râsetele publicului.

– Stăpâne, bunul meu stăpân, nu mai am asupra mea nimic!

Spunând acestea, urmând indicațiile regizorale, Scarron sări jos de pe scenă și alergă fofilându-se printre toți gură-cască prezenți la spectacol. Prefăcându-se că-l țintește pe fugar, Hannibal trase trei focuri de pușcă. În public se auziră țipete și fugeau toți care încotro până când, dându-și seama că era vorba de gloanțe oarbe, începură să aplaude. Răsunară strigăte „Trăiască Teatrul" și „Bravo!" din mijlocul mulțimii care invadase piața *Dauphine.*

Actorii își scoaseră măștile și veniră să salute publicul.

– Un adevărat triumf! șușoti Hannibal.

– Și datorită cui? replică Celine înclinându-se.

– Atenție! zise și subreta, cu privirea ațintită în depărtare, mai cu însuflețire, prieteni! În timp ce jucam, am observat câteva calești de bogătași staționate în spatele mulțimii.

Celine făcu o grimasă de dispreț, ceea ce îi accentuă și mai mult ridurile de pe obraji.

– Acum înțeleg de ce ți-ai dat atâta osteneală să-ți legeni șoldurile!

Dorine făcu o reverență grațioasă în fața publicului, luându-l de braț pe Valentin.

– Își mișcă șoldurile cine poate! șuieră ea printre dinți, cu obrajii în flăcări; în ceea ce te privește, curând vei putea să joci fără mască, dat fiind că nu-i prea mare diferența!

Lovitura își atinse ținta. Roșie ca focul, Celine părăsi scena într-un foșnet de taftale. Cum aplauzele nu conteneau, ceilalți actori continuau să salute publicul. Doar Roxane rămânea dreaptă, palidă ca o floare de crin, cu masca ei de catifea neagră în mână. Așa cum le spusese Dorine, în spatele mulțimii înghesuite se aflau câteva trăsuri cu podoabe strălucitoare.

Într-una dintre ele, cu cotul sprijinit de fereastra al cărei geam îl coborâse, Romuald de Frejus o săgeta cu o privire de foc. Ea îi zâmbi. Dar oare el îi remarcase surâsul? Oricum, nu schiță nici o mișcare.

Roxanei i se părea că întreaga lume din jur dispăruse și tot spațiul era ocupat de doi ochi de azur tiviți cu gene aurii; doi ochi plini de lumină care o fixau cu o expresie

ciudată în care se amestecau nedumerirea, admirația și pasiunea. „Ingenua" trupei de actori își înclină capul cu bucle lungi negre și strălucitoare, salutându-l pe singurul, unicul său spectator.

Aplauzele încetară și urmă hărmălaia împrăștierii publicului. Dorine o privi pe fată.

– Ei bine, Roxane, exclamă ea, ești extrem de palidă! Nu cumva prezența contelui de Frejus te-a adus în această stare?

Valentin se întoarse brusc, de parcă ar fi fost mușcat de șarpe.

– Iarăși el? Începe să mă enerveze!

– Dragul meu Valentin, fără a vrea să te ofensez, eu sunt încântată – în ceea ce mă privește, să-l revăd pe conte, replică Roxane, ai cărei obraji începeau să prindă culoare încetul cu încetul.

Îl lăsă baltă pe junele prim și, sărind de pe scenă asemeni lui Scarron adineauri, alergă spre ultimele rânduri de bănci, cu inima bătându-i nebunește. În sfârșit, dorința ei se împlinea: frumosul ei cavaler îi va cunoaște adevăratul chip, adevărata identitate. Mergea acum cu un pas lejer, parcă plutea, ținându-și cu o mână trena rochiei vaporoase. În lumina soarelui, părul ei lung căpătase reflexe violete.

Înțepenit în scaunul lui capitonat cu velur roz, tânărul rămăsese ca o statuie. Fata ridică spre el pleoapele înviorate cu o umbră de fard.

– Bună ziua, domnule conte, fiți binevenit la premiera noastră.

Romuald schiță un gest vag de recunoaștere.

– Bună ziua, domnișoară, răspunse el pe un ton sec, văd că băiețașul s-a transformat într-o nimfă. Te felicit dar, cu această ocazie, te anunț că îmi retrag prietenia cu care te-am onorat.

Roxane îl privi cu o expresie de surprindere îndurerată.

– Oh! Sunteți supărat pe mine!

– Nicidecum. Dacă te amuză să te travestești pentru a înșela încrederea unor naivi, n-ai decât, domnișoară... de fapt, cum te cheamă?

– Roxane.

– Perfect! Iată un nume care reamintește de eroinele acelui tânăr autor de tragedii pe nume Racine. Este un nume de teatru.

Ea continua să-l privească, stupefiată.

– Ei bine, draga mea Roxane, spuse el pe un ton ironic, știai că vechii greci îi numeau pe actori „ipocriți"?

Fata abia își stăpâni plânsul. Fără să-i lase timp să răspundă, Romuald o invită să se apropie de trăsură.

– Vino, draga mea, te voi prezenta prietenilor mei. Ei ți-au apreciat foarte mult jocul.

Roxane făcu vreo câțiva pași, mergând ca un automat. Preț de o clipă, o cuprinse o undă de speranță. O fracțiune de secundă, se gândi că poate contele de Frejus o iubește. Altfel, de ce ar fi privit-o cu o asemenea intensitate?

În trăsură se mai aflau și alte persoane. Un bărbat care ședea în fața lui Romuald se detașă din umbră. Fața lui lată, marcată de urmele lăsate de varicela copilăriei, răsărea dintr-o haină închisă până-n gât dintr-o țesătură argintie supraîncărcată de dantele și panglici. Ca s-o salute pe

Roxane, își ridică jobenul și se înclină în față. Buzele lui groase și roșii, într-o schiță de zâmbet ce semăna mai degrabă cu un rânjet, dădeau la iveală doi canini albi și ascuțiți.

– Complimentele mele, șopti el cu o voce răgușită. Domnișoară Roxane, joci admirabil rolul de îndrăgostită!

– Marchizul de Malemorte te-a remarcat primul, se auzi o voce feminină cu accente grave.

– Dumneaei este contesa Eleonor de Bruyères, zise Romuald.

Roxane o salută pe contesă schițând un zâmbet vag. „Cum am putut să sper că-i voi atrage atenția lui Romuald? se gândi ea cu tristețe. Este limpede că se gândește la mine doar ca la o biată artistă, în rest, are de-a face cu femei din lumea lui".

Așezată alături de Romuald, Eleonor de Bruyères își scutură buclele de un blond venețian și-i întinse fetei o mână încărcată de diamante. Unghiile ei roz, frecate cu pudră de coral și apoi lustruite cu piele de căprioară, străluceau ca niște agate.

– Mărturisesc, domnișoară, că atunci când prietenii mei m-au adus în Piața Dauphine, i-am urmat fără prea mare entuziasm, zise ea cu un zâmbet suav. După ce am asistat însă la spectacol, mi-am schimbat părerea și cred că în curând veți face concurență trupei de la Palatul Regal. Vărul meu, Frederic, continuă ea arătând spre marchizul de Malemorte, m-a convins să invit trupa voastră la o petrecere care va avea loc peste câteva zile, la castelul meu din Saint-Denis.

În alte împrejurări cuvintele contesei ar fi sunat în urechile Roxanei ca un cântec melodios. Astăzi, aveau asupra ei efectul unui dangăt de clopot funebru. O exaspera faptul că îl vedea pe Romuald alături de această femeie. Primul impuls fu acela de a refuza oferta, apoi se răzgândi: „Ar fi un act de curat egoism față de trupă dacă aș refuza o asemenea propunere."

Eleonor continua să flecărească, ponderată și calmă. Blândețea zâmbetului ei contrasta cu răceala ochilor albaștri ca de cobalt. Fiecare gest pe care-l făcea semăna cu o poză savant studiată, cea mai mică mișcare semăna cu un dans.

– Mai aveți și alte piese în repertoriu? întrebă ea, continuându-și monologul de neoprit.

– Da, bineînțeles.

– Poți să ne spui care sunt?

– *Amphitryon* de Plaut și *Mizantropul* de Molière.

– Este perfect!

În timp ce contesa punea la punct problemele plănuitei reprezentații, Roxane se întreba o dată în plus de ce Romuald rămase ca de gheață. Își imagină că era nemulțumit pentru că ea venise să-l salute, și nu Dorine. Pe de altă parte, tânărul nu făcuse nici o aluzie la subretă, și nici la seara pe care o petrecuseră împreună.

„Nu mă iubește. O iubește probabil pe Eleonor sau pe nimeni. Este un narcisist" își zise ea. Privirea-i încețoșată de lacrimi o întâlni pe cea a lui Frederic de Malemorte. O trecu un fior, de parcă ar fi atins-o lama unui cuțit.

Tânărul marchiz o fixa în tăcere, fără să clipească, arborând un zâmbet nerușinat. Descumpănită, Roxane își întoarse capul.

Romuald își mușcă buzele. Niciodată în viața lui nu simțise o asemenea furie. Când, în urmă cu o oră, Roxane intrase în scenă în rolul ingenuei, tânărul resimțise surpriza ca pe o lovitură de pumn. Debarasată de îmbrăcămintea de paj, fata strălucea în razele portocalii ale apusului de soare. Benjamin fusese drăguț, Roxane era o frumusețe...

„Așadar, se gândi el cu furie, am fost ridicol"! Fusese cât pe ce să mă bat cu o fată, la Bièvre, i-am oferit vin la hanul lui Panurge, tratând-o ca pe un camarad. I-am tot zis „tânărul meu prieten" și, amețit de vin, i-am făcut curte prietenei sale, fata aceea stupidă care m-a făcut să cred că ea joacă rolul de igenuă. Ah! Cât trebuie să fi râs amândouă de mine..."

Vocea lipsită de vlagă a lui Frederic îl făcu să tresară.

– Ei bine, dragă conte, nu știam că ai relații în teatru.

– I-am întâlnit din întâmplare pe acești actori ambulanți.

– Și nu te-ai înșelat în privința calității jocului lor.

– Ba da! Vreau să zic, nu!

– În orice caz, mie mi-au plăcut. Ingenua este splendidă, zise marchizul de Malemorte trecându-și limba peste buzele roșii. Mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine.

Romuald schiță un zâmbet ca o grimasă.

– Și subreta este interesantă.

Frederic își scutură buclele perucii.

– Sunt de acord. Dar vulgaritatea acestei frumuseți robuste și țărănești mă lasă rece. Mie îmi place puritatea, prospețimea trandafirului alb. Pentru că, îți mărturisesc, atunci când femeia îți cade în brațe, nu mai are același farmec.

Eleonor de Bruyères izbucni în râs.

– Ușurel, domnilor! exclamă ea. Ce filozofie hedonistă! Dar ați vorbit destul despre altele. Am devenit chiar atât de urâtă?

Romuald sărută mâna întinsă a femeii.

– Doamnă, dumneata rămâi cea mai frumoasă dintre toate.

Apoi, aplecându-se pe fereastră, îi strigă vizitiului:

– La Saint-Denis!

Pe tot parcursul drumului, Romuald nu mai deschise gura. Frumusețea insolentă a Roxanei îl rănise, îl umilise. „Ar merita să cadă în ghearele lui Malemorte", se gândi el, rumegându-și răzbunarea.

*

* *

În același timp, la han, Hannibal își sărbătorea succesul ciocnind pahar după pahar cu Panurge și restul trupei. Avea o mină înfloritoare, cea de zile mari: ochii îi scânteiau sub sprâncenele-i stufoase și oblice, nasul îi era roșu ca un gogoșar. Ridică pocalul pentru a zecea oară, strigând cu vocea lui puternică:

– Noroc! Nu numai că vom juca în fața înaltei societăți, dar ne vom umple și buzunarele!

– De ce nu? îi tăie vorba Valentin, a cărui paloare naturală se accentuase la șocul veștii bune. Nu suntem mai puțin talentați ca alții. Iată-l pe Molière, de exemplu! Se zice că este un bun actor, dar un poet prost.

– Nu există nici o îndoială, suntem cei mai buni! mai zise și Scarron.

Celine se ridică la rândul ei; fața ei ridată răsărea ca un măr stafidit dintr-un guler de dantele șifonate. Cu peruca strâmbă, cu privirea înflăcărată de vin, strigă s-o audă toată lumea:

– O să jucăm și în fața regelui, ascultați-mă ce vă spun!

Dorine, răvășită și ea de băutură, își scutură buclele aurii spunând:

– Maiestatea Sa este un bărbat foarte frumos și se spune că apreciază femeile drăguțe.

Buzele Celinei se rotunjiră într-o grimasă de dispreț:

– Se mai zice și că are oroare de vulgaritate și de fetele din popor!

Cele două femei se înfruntară din priviri o clipă, gata să sară una la alta. Panurge, hangiul, crezu de cuviință să intervină:

– N-am ajuns încă acolo! Potoliți-vă!

De când cu succesul trupei, se includea și pe el cu plăcere în toată povestea. Continuă apoi:

– Dar umblă vorba că aceea pe care ați văzut-o, contesa de Bruyères, este o confidentă a doamnei de Montespan.

Strigătele de bucurie ale actorilor îi întâmpinară vestea. Mulțumit de efectul produs, Panurge ridică un deget și spuse:

– Și habar n-aveți cât de mult a crescut influența acesteia la Curte în detrimentul doamnei Louise de La Vallière.

Spunând acestea, Panurge se lansă într-un lung expozeu al bârfelor de la Curte, în mijlocul unei euforii generale.

Așezată la celălalt capăt al mesei, cu bărbia în mâini, Roxane își contempla cupa plină de vin din față, de care nici nu se atinsese. Așa cum își avertizase tatăl, își schimbase

îmbrăcămintea lui Benjamin, cu o rochie din mătase bleu-pal cu mâneci bufante și panglici de catifea albastră. Când intrase astfel în han, toți clienții își întorseseră privirile spre ea. Dorine o observase și făcuse o mutră nemulțumită, spunându-i:

– Îmbrăcată astfel, nici o femeie nu este la adăpost.

*
* *

După vreo oră, Roxane continua să-și privească fix paharul. Mesele din jur se cam goliseră, în afară de una aflată ceva mai departe de a lor, ocupată de doi bărbați care aveau în față o sticlă de rachiu. Unul dintre ei o privea pe Roxane cu un aer îndrăzneț. Borul pălăriei îi umbrea fața și-și aruncase pe un scaun pelerina cu fireturi aurii.

„Este bărbatul care-l căuta zilele trecute pe tata", își zise ea cu un ciudat sentiment de teamă. Imediat, îi reveniră în minte imagini. Îl revăzu pe necunoscut în ușa hanului, întrebând-o cu vocea lui răgușită despre tatăl său. Vocea aceea... „Dumnezeule, se gândi ea, sunt sigură că vocea aceea este a celui căruia i se spunea Vânjosul, este vocea pe care am auzit-o prin coșul șemineului".

Aruncă o privire prudentă spre cei doi bărbați și observă că Vânjosul continua s-o observe cu o insistență agasantă.

Oare pentru că o vedea îmbrăcată în fată pentru prima oară? I se părea că fața aceea umbrită de borul pălăriei căpăta o expresie oribilă, amenințătoare. Speriată, se întoarse spre tatăl ei.

Acesta, țintuit pe scaun, cu mâna încleștată de pahar, se prefăcea că ascultă discursurile lui Panurge. Dar chipul îi devenise palid și pupilele dilatate exprimau o teamă ascunsă.

– Tată, îi șopti Roxane la ureche, nu cumva el este oaspetele tău de ieri seară?

Hannibal își mișcă imperceptibil sprâncenele.

– Ei bine, continuă fata, acum sunt sigură că acest om și cel numit Vânjosul sunt una și aceeași persoană.

Bietul Hannibal! Fraza aceasta îl teroriză pur și simplu. Încremenit de parcă l-ar fi lovit trăsnetul, cu un zâmbet crispat pe buze, prefăcându-se în continuare absorbit de poveștile lui Panurge, îi aruncă fiicei sale o privire imploratoare.

– Roxane, șopti el fără să-și miște buzele, nu te amesteca în treburile astea, și așa am destule necazuri!

În colțul lui, Vânjosul începuse să chicotească și Hannibal își termină fraza într-un suspin.

Roxanei îi îngheță sângele în vene. Totul la omul acela o înspăimânta. „Simt că suntem în pericol, se gândi ea, și că nimeni și nimic nu poate schimba cursul lucrurilor."

Pe tot timpul mesei care urmă, Hannibal rămase abătut în fața blidului cu mâncare.

Capitolul 5

– Nu, nu, eu nu știu nimic, n-am nimic de spus!

Hannibal tremura ca o frunză. În picioare în fața lui, Roxane ridică din umeri, agasată.

– Nu îndrăznești să-i spui adevărul nici măcar fiicei tale?

El scutură energic din cap. Vârful nasului, de obicei de un roșu aprins, se schimbase acum într-un alb-sidefiu.

– N-am nimic să-ți mărturisesc! repeta el cu încăpățânare, absolut nimic! Habar n-am cine sunt acești conspiratori; și la urma urmei poate că doar ai visat.

– Nu! N-am visat, sunt sigură.

– Iar eu sunt sigur că Vânjosul acesta afurisit nu ne vrea nici un rău.

– Atunci, spune-mi ce ți-a zis în seara aceea când te căuta?

Hannibal începuse să-și frământe borul pălăriei.

– Ți-am mai spus și am repetat de o mie de ori! Omul pretinde că are relații la hotelul Bourgogne și că ar putea să

ne facă rost de un contract. Vrei să-ți spun ceva, Roxane? Toate nenorocirile astea au început din ziua când te-ai încăpățânat să te îmbraci în fată!

– Zău, tată, nu văd nici o legătură!

Furioasă, fata se răsuci pe călcâie și ieși din camera tatălui său trântind ușa. Coborî în fugă scările și ieși ca o furtună din han.

Îngândurată, se opri brusc pe trotuar. De câtăva vreme, se simțea pândită, urmărită. Prezența Vânjosului și a acolitului său prin preajmă era pentru ea o amenințare. Pe de altă parte, Hannibal, închis în el, refuza să vorbească despre altceva decât despre teatru.

Ceilalți membri ai trupei făceau la fel. Pe măsură ce se apropia data reprezentației de la contesa de Bruyères, efervescența actorilor creștea. Se învățau roluri, se repetau mișcările, se reîmprospătau vechile costume.

„Dacă măcar ar fi aici Romuald, i-aș putea spune ce probleme mă preocupă". Numai că Romuald era departe și nu manifesta nici cea mai mică dorință de a o revedea.

Roxane făcu vreo câțiva pași pe străduță, respirând adânc aerul umed cu iz de pește ce venea dinspre Piața Nouă. „Nu, Romuald nu va mai veni vreodată să mă vadă, ba a părut chiar agasat de prezența mea."

– Ia te uită! Domnișoara Dufresne, dacă nu mă înșel?

Intrigată, se întoarse și zări o lectică din răchită, bogat împodobită. Ajunși în dreptul ei, oamenii care o purtau își puseră jos povara. O mână fină încărcată cu inele dădu la o parte draperia de catifea și apoi apăru un chip încadrat de o perucă stufoasă, după moda englezească.

– Așadar, draga mea copilă, nu mă recunoști deloc?

Roxane se retrase un pas, încercând să găsească un nume acestui chip.

– Ba da, domnule, vă recunosc.

Frederic de Malemorte coborî din mijlocul lui de transport. Costumul lui cu pantaloni bufanți croit dintr-o mătase stacojie îi accentua și mai mult paloarea feței. Cu un gest rapid o prinse pe fată de încheietura mâinii.

– N-am mai putut să aștept, șopti el, ardeam de dorința de a te revedea.

Roxane înghiți în sec. Prinsă ca într-o menghină, mâna ei delicată se zbătea ca o porumbiță prinsă într-un laț.

– Mă doare, strigă ea.

El îi dădu drumul imediat, cu o expresie de scuză.

– Iartă-mă. Doar nerăbdarea mea este de vină...

– Cum m-ați găsit?

Un zâmbet ironic apăru pe buzele marchizului.

– Prietenul dumitale, contele de Frejus, mi-a dat adresa. După câte mi-a spus, îți place vinul de Canare?

Tonul pe care-i vorbise Frederic era plin de subînțelesuri. Roxane era însă prea inocentă ca să le priceapă. În mintea ei, doar prima frază rostită avea importanță.

– Contele... de Frejus? bâigui ea. Și el de ce n-a venit cu dumneavoastră?

În timp ce vorbea, arunca priviri rugătoare către cei doi purtători ai lecticii. Degeaba! Cei doi vlăjgani priveau în gol, surzi și muți, ca niște manechine de ceară. Într-un hohot de râs, marchizul își lăsă capul pe spate.

– Draga mea, ești cât se poate de adorabilă! Contele n-a vrut să ne tulbure intimitatea. Pe de altă parte, am înțeles că are mai degrabă o înclinație către subrete.

Roxane pălise.

– Așadar, asta v-a spus?

Frederic de Malemorte îi cuprinse umerii într-un gest protector. Departe de a-și da seama de dorința pe care i-o inspira sau de ambiguitatea voită a spuselor lui, Roxane se lăsă condusă spre han. Ca într-un vis, se auzi întrebându-l:

– Este logodit cu Eleonor de Bruyères?

Marchizul râse zeflemitor.

– A fost amantul ei. Astăzi este doar invitatul ei. Sincer vorbind însă, mi se pare că încă mai este sensibil la farmecele ei.

Pe prima treaptă de la intrarea în han, Roxane se împiedică și el profită ca s-o susțină strângând-o mai tare. După ce traversară vestibulul, intrară în sala mare, goală la acea oră și cufundată într-o semiobscuritate cenușie. Roxane se lăsă să cadă pe o banchetă și bărbatul se așeză alături.

– Hangiule! Adu-ne vin! urlă el.

Apăru însă un băiat cam buimăcit dinspre bucătărie, strâns într-un șorț de pânză galbenă și purtând o tavă pe care se afla o sticlă de vin și două pocale. Puse totul pe masă și plecă, fără să scoată o vorbă.

Frederic umplu paharele.

– În cinstea ta, Roxane!

Aceasta se trezi parcă dintr-un vis. Mirosul acrișor al băuturii îi gâdilă nările.

– Sunteți prea amabil, domnule marchiz, dar eu nu beau alcool.

El goli însă paharul dintr-o înghițitură.

– Nu mă păcălești. Ce dorești să bei? Îți place hidromelul?

– Nu, mulțumesc, tocmai am luat masa în camera mea.

Frederic de Malemorte își mai umplu o dată paharul. Gesturile lui sacadate îi trădau emoția. În ciuda focului care-l mistuia, simțise că nu este cazul să bruscheze lucrurile. Roxane își revenea în schimb din emoțiile ei.

– Cred că, zise ea cu o voce chinuită, contele n-are nici un sentiment de prietenie pentru mine...

Vorbise atât de încet, ca pentru sine, încât Frederic trebui să se aplece spre ea ca s-o audă. „Proasta asta este îndrăgostită de Frejus, își zise el, și habar n-am de ce acesta nu poate s-o sufere. Nu-i nimic! Voi ști eu s-o consolez!"

– Dimpotrivă, minți el, contele mi-a spus numai lucruri bune despre dumneata.

Ea ridică spre el niște ochi strălucitori ca niște stele.

– Adevărat? Și ce v-a spus?

– Că ești o persoană onestă, o excelentă actriță și că are multă stimă pentru dumneata.

Ea își încruntă ușor sprâncenele subțiri și privirea i se întristă. Cu o mișcare care-i era obișnuită, își înlătură de pe frunte o șuviță rebelă. Pleoapele i se lăsară peste strălucirea de diamant a ochilor. Frederic își puse o mână jilavă peste brațul fetei.

– Trebuie să ai încredere, Roxane; dacă lui Romuald de Frejus nu-i pasă de dumneata sunt și alții care ar fi fericiți să te cunoască mai bine...

Se întrerupse, încurcat în ideile lui confuze și pătimașe, apoi își goli cu înghițituri lacome pocalul. Vinul tare făcu să-i coloreze fața gălbejită. În adâncul sufletului, simțea că turbează. „Fir-ar să fie! Iată-mă pe cale să-i fac curte în bună regulă unei actrițe de doi bani. În ritmul ăsta, ar putea să dureze prea mult..."

Mâna i se încleștă pe brațul Roxanei, pipăindu-i prin pânza subțire unghiul armonios al cotului și urcând încet spre umăr.

– Roxane, nu visez altceva decât să devin sclavul tău. Spune-mi! Ce vrei să ai ca să fii fericită? Un teatru? Bijuterii? Nu există nimic ce n-aș putea să-ți ofer.

Respirația fierbinte și îmbibată de vin venea în valuri către obrajii Roxanei. Mâna lui îi prinse cu putere umărul, sfâșiind aproape sălbatic dantela fină cu care era garnisit decolteul. Roxane se crispă.

– Nu, nu am nevoie de nimic.

Frederic își retrase mâna, blestemându-și nerăbdarea.

– Cum? Nu-ți dorești nimic din toate astea? făcu el pe un ton în aparență blând.

Ea încuviință din cap.

– A fost o vreme, domnule, când visam la glorie. Voiam să devin o mare actriță.

– Dar poți să faci asta! Nu-ți lipsește nimic, nici frumusețea, nici talentul.

– Poate. Numai că...

– Numai că?

– De acum, nu mă mai interesează nimic.

O lacrimă i se strecură printre gene. Frederic se grăbi să-i ofere o batistă de mătase tivită cu dantelă venețiană.

– Cum se poate?! bombăni el. Atât de tânără și atât de pesimistă! Haide, Roxane, nu depinde decât de tine ca să devii o regină.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Cum așa?

– Dându-mi voie să mă ocup de tine.

– În ce mod?

O privi intens, umezindu-și buzele.

– În toate modurile, draga mea!

În ciuda blândeții prefăcute a tonului, o vagă nuanță de duritate în voce o izbi pe fată. Ridicându-și capul plecat până atunci, zări foarte aproape de a ei fața cu expresia pătimașă a lui Frederic, o față ca o lună plină brăzdată de mici cratere rămase după varicelă, și a cărei banalitate nu era tulburată decât de buzele-i roșii ca o plagă sângerândă. Ochii rotunzi și cu o privire fixă, foarte depărtați de rădăcina nasului, dădeau un aer obscen acestei fizionomii disgrațioase și viclene.

Interpretând greșit tăcerea interlocutoarei sale, marchizul îi atinse ușor gâtul cu o mână fierbinte.

– Așadar? Accepți?

Cu o mișcare bruscă de retragere, Roxane încercă să se ridice. Dar, rapid ca o cobră, marchizul de Malemorte o prinse de încheietura mâinii, forțând-o să se așeze la loc.

– Dați-mi drumul!

– Nu înainte să-mi răspunzi la întrebare.

Obrajii Roxanei se îmbujorară.

– Răspunsul este negativ, domnule! Nu am deloc nevoie să se ocupe cineva de mine, în orice mod s-ar produce asta.

În același timp, se gândea: „Bietul meu tată avea dreptate să mă deghizez în băiat.”

Frederic de Malemorte o privi cu stupefacție.

– Este cumva un alt joc ca să-mi aprinzi și mai mult pasiunea pentru dumneata? întrebă el din vârful buzelor.

– Vă rog, domnule marchiz, dați-mi voie să plec. Vă înșelați asupra persoanei mele.

În loc de orice răspuns, el o înlănțui cu brațele și o strânse cu putere, căutându-i buzele. Îi șopti cu un zâmbet feroce:

– Consideră-te fericită că-mi placi.

Roxane își dădu capul pe spate ca să evite acest sărut care o dezgusta. Cum însă marchizul insista, îl împinse cu toată puterea, înzecită de furia pe care o resimțea. Reuși să-l dezechilibreze și, fără să se gândească prea mult, îi trase cu sete o palmă. Frederic de Malmorte se ridică, purtând încă pe fața sa palidă urma roșie a palmei. Zâmbetul i se șterse și o licărire de răzbunare îi însufleți ochii stinși.

– Ființă proastă!

Cu un gest furios, mătură de pe masă sticla și paharele care se rostogoliră pe podea făcând o mică baltă roșie de vin. Roxane se ridicase, dar era prinsă între marginea mesei, banchetă și o ușă. Înnebunit de furie, marchizul o prinse de păr.

– Idioato! Meriți o chelfăneală zdravănă!

– Și dumneavoastră, domnule! se auzi o voce în spatele marchizului. Încetați s-o mai bruscați; altfel, o să avem de-a face amândoi!

Tonul era tranșant. Frederic de Malemorte încremeni într-o postură de apărare; un rictus atroce îi schimonosea

fața. Se răsuci pe tocurile lui înalte și se întoarse spre individul care îndrăznise să-l sfideze. Roxane își duse o mână la gură ca să-și înăbușe un strigăt.

– Domnule marchiz, sunteți rugat să evacuați locul, zise junele prim al trupei, cu mâna pe mânerul spadei.

Frederic făcu ochii mari.

– Cum? Nechibzuitule! Mitocanule! Cine ți-a dat dreptul să porți o spadă?

Valentin făcu în batjocură o reverență.

– Teatrul, monseniore! Ați uitat cumva că pe scenă actorii întruchipează personaje ilustre? Prinți, chiar și regi?

Ochii marchizului deveniseră două fante înguste. De sub peruca stufoasă, i se revărsa peste frunte o sudoare rece. Se retrase încet, străduindu-se să-și păstreze demnitatea.

– N-am să încrucișez spada cu aceea a unui saltimbanc! Ar fi nedemn de rangul meu! O să mă mulțumesc să le spun valeților să te altoiască.

O a doua voce îl întrerupse:

– În calitatea mea de „valet", mă opun formal acestei sugestii. În schimb, dați-mi voie să vă însoțesc.

Era Scarron, îmbrăcat în costum de Arlechino, așezat călare pe balustrada scării. Suplu ca o felină, sări jos, căzu în picioare și, după o piruetă, ajunse în dreptul ușii pe care o deschise larg, aplecându-se până la pământ. În aceeași clipă, Valentin scoase spada și strigă:

– Ieșiți afară!

Livid, mort de frică și de rușine, Frederic de Malemorte ieși umilit din hanul *Țechinul de aur.*

*

* *

Revenindu-și din emoții, Roxane își privi prietenii cu un aer disperat.

– Dumnezeule, ce furios o să fie tata! Pentru că, după asta, mi se pare că va fi imposibil să mergem să jucăm la contesa de Bruyères.

Valentin izbucni în râs.

– Liniștește-te! Îi va fi foarte greu marchizului să anuleze această reprezentație, pentru că ar trebui să explice motivele.

– Pune-te în locul lui, zise și Scarron scuturându-și capul cârlionțat, crezi că va îndrăzni vreodată să mărturisească faptul că a luat-o la fugă din fața unei spade de lemn vopsit?

Valentin își puse mâna cu degete lungi și palide pe părul fetei.

– Să nu uiți niciodată că suntem prietenii tăi.

Roxane îi zâmbi.

– Mulțumesc, Valentin, n-am să uit niciodată.

Scarron sări în picioare.

– Don Hannibal ne așteaptă la Celine în cameră pentru o repetiție generală.

În timp ce urca scara de lemn, Roxane simți o strângere de inimă. Îi venise în minte o replică pe care urma s-o rostească în rolul Lydiei:

– Nu este oare o dovadă de netăgăduit că, atunci când un bărbat îți trimite un alt bărbat să te viziteze, nu te iubește?

Capitolul 6

Roxane aruncă în jurul ei o privire pierdută. Ca printr-o ceață trandafirie, zărea o mulțime de figuri ilustre împodobite cu perucile lor scânteietoare, o mulțime de fețe necunoscute. Grupul elegant de spectatori care se grăbise să se adune în sera castelului Saint-Denis, transformată pentru această ocazie în sală de teatru, se înghesuia în jurul trupei de actori.

Sclipitoare în rochia ei de satin auriu, Eleonor de Bruyères își prezenta invitații lui Hannibal care era roșu ca un rac fiert, istovit de emoție, dar în același timp încântat.

– Marchizul de Auberive, baronul de Gigognac, doamna de Montespan...

Françoise-Athenais de Montespan, grațioasă în rochia ei elegantă de mătase, îl fixă cu ochii ei de azur pe directorul teatrului, jucându-se distrată cu nenumăratele șiraguri ale colierului său de smaralde, și spuse:

– Felicitări! De multă vreme n-am mai râs atâta! Găselnițele voastre scenice m-au încântat și cred că regele Franței v-ar privi cu plăcere spectacolul.

Hannibal încasă șocul acestei vești cât se poate de demn.

– Re... regele? zise el bâlbâindu-se ușor, ca și cum ar fi fost un cuvânt magic.

– Cu siguranță, prietene! Regelui îi place să se înconjoare de artiști. Și, în ceea ce mă privește, v-aș vedea foarte bine jucând la Versailles.

– La Versailles? murmură ca un ecou Hannibal.

Marchiza de Montespan se întorsese deja spre contesa de Bruyères, lăsându-l pe director să viseze.

– Regelui i-a intrat în cap să transforme micul castel al tatălui său.

Eleonor își deschise evantaiul din lamele de fildeș.

– Și de ce nu? răspunse ea, dezinvoltă. Locul acela este încântător.

– Sunt sigură că *nebunia* aceasta va costa foarte mult Trezoreria, oftă doamna de Montespan.

Eleonor chicoti:

– Ei, doamnă, dar nebuniile sunt permise la vârsta lui.

Zâmbetul marchizei dispăru.

– Tocmai am zărit o cunoștință, zise ea cu o voce glacială, mă duc s-o salut.

Plecă, ținând capul sus, diadema ei aruncând scântei în lumina candelabrelor. Puțin dezamăgită, Eleonor de Bruyères se adresă cuiva de alături:

– Dragul meu duce! exclamă ea cu o căldură excesivă, în sfârșit, iată-vă din nou printre noi.

Bărbatul se înclină ușor. Mătasea neagră a costumului său făcea să pară și mai palidă figura lui ascetică.

– Sunt încântat să vă fac această vizită, răspunse el cu un aer distrat.

Contesa de Bruyères îi urmări privirea.

– Observ, dragul meu duce de Brabant, că o sorbi din ochi pe ingenua trupei ambulante. Nu vei fi decât un rival în plus pentru nefericitul meu văr.

Ducele de Brabant își scutură peruca argintie, strălucitoare în lumina lumânărilor.

– Marchizul de Malemorte poate să stea fără nici o grijă, doamnă. O priveam pe această tânără doar pentru că pare pierdută în acest mediu și mă întrebam, cu durerosul privilegiu al vârstei pe care o am, dacă este fericită.

– Văd că deja îi porți un viu interes! zise ironic Eleonor. Vino cu mine, am să ți-o prezint.

„Dumnezeule! se gândea Roxane, cum te poți simți atât de singur în mijlocul acestei mulțimi?" Pe scenă, își jucase rolul ca de obicei, dăruindu-se la maximum. La sfârșit, salutase zâmbind publicul. Doar de fațadă! În sufletul ei se dădea o luptă între furie și disperare. În fața celorlalte scaune, rămăsese un fotoliu mare gol.

Ce-i păsa ei că sala fusese plină! Romuald nu venise; absența lui făcuse ca tot spațiul să i se pară gol, întunecase flăcările lumânărilor din candelabre.

Acum, privirea ei continua să scotocească prin mulțimea de invitați, agățându-se în treacăt de detaliile unei peruci sau de culoarea unui costum de mătase. Îl zări deodată pe

Frederic de Malemorte sprijinit cu cotul de speteaza unui scaun. În ochii lui cu licăriri plumburii sclipea o lumină crudă, amenințătoare. Speriată, întoarse capul.

Eleonor de Bruyères își croi drum printre invitați.

– Domnișoară Dufresne, o strigă ea, îți prezint pe unul din admiratorii dumitale, ducele de Brabant.

Fata vru să schițeze o reverență, dar ducele o ridică amabil. Cu ochii scânteietori, Eleonor șopti:

– Ai făcut o cucerire! Philippe de Brabant este un urs bătrân care trăiește singur pe domeniile sale.

– Și cred că aveți dreptate să faceți asta, domnule duce, zise fata pe un ton serios. Uneori, singurătatea este de preferat superficialității unor oameni.

Philippe de Brabant schiță un zâmbet.

– Atât de tânără și deja atât de pesimistă? zise el cu blândețe în glas.

Roxane își scutură buclele brune.

– Din păcate, domnule, pesimismul nu este un privilegiu al bătrâneții.

– Eu vă las să discutați, gânguri contesa, filozofia nu este specialitatea mea.

Roxane își plecase privirea pentru a-și ascunde lacrimile. Ar fi vrut să-i ceară Eleonorei vești despre Romuald, dar cuvintele refuzaseră să-i iasă de pe buze.

Deodată, toate aceste chipuri pudrate, fardate, cu alunițe de catifea în colțul gurii sau al ochilor, începură să valseze. Cuvinte fără sens îi năvăliră în minte Roxanei. „Să plec... să fug... Romuald...”

Vocea ducelui de Brabant o făcu să tresară.

– Pari obosită, copila mea.

„În sfârșit, o prezență prietenoasă în acest deșert", își zise ea.

– Munca în teatru este istovitoare, răspunse cu un zâmbet forțat.

– Ești, totuși, o minunată actriță și presupun că îți iubești meseria.

– N-aș putea să mă lipsesc de ea. Când sunt pe scenă, uit de toate problemele.

– Și ai multe?

– De câtva timp încoace, mă întreb dacă fericirea există. Pentru că, la urma urmei, ceea ce contează este să fii fericit, nu-i așa?

Ochii de un albastru închis ai ducelui deveniră melancolici.

– Așa este, domnișoară, și sunt pe deplin de acord cu dumneata. Oamenii caută neîncetat fericirea. Dar este o absurditate! O iluzie! Cel mai adesea, „prietenul" nostru cotidian este nefericirea.

Se priviră, cu impresia că se cunosc dintotdeauna. În privirea fetei se citea tristețea. În cea a bătrânului duce predomina un fel de teribilă luciditate. Se pregătea să-și continue discursul, când un valet în livrea îl întrerupse:

– Domnule duce, am un mesaj pentru dumneavoastră.

– Ești sigur că este pentru mine? Foarte puțini oameni știu că mă aflu la Paris.

– Totuși, acesta este pentru dumneavoastră. Mi s-a precizat să vi-l predau personal.

Philippe de Brabant luă hârtia pe care i-o întinse valetul.

– Îți mulțumesc, prietene.

O despături și începu s-o citească. Pe măsură ce o parcurgea, chipul i se întuneca. În sfârșit, o strânse la loc și o puse în buzunarul interior al vestei, spunând pe un ton neliniștit:

– La revedere, domnișoară Dufresne; sper să mai avem ocazia să mai stăm de vorbă.

– Și eu sper, răspunse fata.

În preajma lor se lăsă o tăcere apăsătoare și toată lumea îl urmărea cu privirea pe ducele de Brabant care se îndrepta spre ieșire. Mergea cu pași mari, cu capul sus, privind în gol, evident cu gândurile deja în altă parte. Eleonor de Bruyères îl ajunse din urmă în vestibul, tocmai când își punea pelerina.

– Sper că nu ai primit vești proaste?

– Oh! Nu, răspunse el, cu un zâmbet amar. De la cine crezi că aș putea primi eu vești, fie ele proaste sau bune?

– Dar, mesajul acela?

– O greșeală, fără îndoială. Și acum, la revedere, mă duc la Bastilia.

Contesa se înfioră.

– La Bastilia? murmură ea fără să înțeleagă.

Philippe de Brabant făcu un gest liniștitor.

– Se pare că trebuie să rezolv o poveste ciudată. Un condamnat la moarte a cerut să mă vadă. Crede probabil că l-aș putea influența pe rege să-i ușureze pedeapsa.

– Înțeleg! zise Eleonor pe un ton ușurat.

*

* *

Încetul cu încetul, sera improvizată ca sală de teatru se golea. Mai rămăseseră vreo cincisprezece persoane, în majoritate bărbați, adunați în jurul Dorinei. Fețele lor stacojii răsăreau dintre volanele de dantelă ale gulerelor și zâmbetele prevenitoare le trădau emoția. Dorine era sclipitoare. În mijlocul acestei cohorte de admiratori, împărțea zâmbete și ocheade ademenitoare. Corsajul ei generos decoltat oferea o priveliște minunată fiecăruia din interlocutorii ei. Alături, Celine făcea pe îmbufnata.

– Eu am fost totuși cea mai aplaudată, eu și micuța Roxane, îi zise ea cu voce tare lui Scarron.

– Chiar așa, iat-o și pe ea, zise el. Dar nu prea pare în apele ei.

Un zâmbet zeflemitor apăru pe buzele rujate ale Celinei.

– Pe cuvântul meu, sunteți toți orbi și surzi! N-ați observat că Roxane este îndrăgostită până peste urechi? La ce naiba vă folosește atunci că jucați roluri de îndrăgostiți pe scenă?

Scarron scutură din cap, ceea ce făcu să sune vesel clopoțeii atârnați de boneta lui.

– Și cine este fericitul ales?

Celine ridică ochii spre cer, exasperată.

– Orbi... sunteți toți niște orbi... mormăi ea îndepărtându-se.

Roxane îi puse o mână pe umăr lui Scarron. Acesta se întoarse brusc și o privi cu un aer viclean.

– Domnișoară ingenuă, ce doriți?

Fata nu-și putu reține un zâmbet.

– Nimic, bunul meu Scarron, vreau doar să mă duc la culcare. Poți să mă însoțești până la han?

– Firește! Invitații au plecat cu toții și cei o sută de galbeni dorm și ei în punga tatălui tău iubit.

– Vin și eu cu voi, interveni Valentin.

Cinci minute mai târziu, cei trei actori își luau la revedere de la contesa de Bruyères. Când veni rândul Roxanei s-o salute, trebui să-și stăpânească întrebarea care-i stătea pe buze încă de la începutul serii. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Eleonor spuse în treacăt:

– De fapt, era să uit, contele de Frejus îți transmite complimente și regretă că n-a putut asista la spectacol.

Tonul era tăios, ironic, ceea ce o exasperă pe Roxane. Dacă până acum sperase și așteptase, aceste simple cuvinte erau de-ajuns ca s-o dezamăgească. Ar fi vrut să răspundă că n-avea nici o importanță, sau că nici nu-i remarcase absența, dar rămase mută. Își feri privirea de ochii pătrunzători ai contesei. La urma urmei, aceasta era frumoasă, inteligentă, bogată, și mai ales făcea parte din aceeași lume cu Romuald.

Ieși din castel ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Se înnoptase de-a binelea și cerul se umpluse de stele. Adia un vânt ușor dinspre vest, făcând să foșnească frunzișul copacilor. Castelul Saint-Denis se cufundase într-un întuneric sfâșiat ici-colo de câte o fereastră luminată ca un felinar.

– Dacă luăm o trăsură până la Pont-Neuf, avem o șansă ca să ajungem la culcare înainte de ora două dimineața, propuse Scarron.

– Sunt de acord, zise Valentin.

Roxane tăcea. Se mai uită o dată spre fațada castelului acoperită cu faianță albastră și albă, cu piatră de culoarea porfirului; acoperișul ca o pagodă se profila negru pe cerul înstelat.

„Aici locuiește Romuald și eu n-am să-l mai văd vreodată."

Urcă în trăsură și se lăsă legănată în voie, rămânând totuși cu un gust amar după această seară.

În apropiere de Pont-Neuf, cei trei actori coborâră și intrară pe străduțele ce duceau spre han. Trecătorii erau din ce în ce mai rari. Străzile înguste, mărginite de case cenușii, fără balcoane, străpunse de ferestre întunecate, semănau cu niște tunele. Instinctiv, Roxane îl luă de braț pe Valentin.

Scarron mergea în față. Mersul lui dansant de valet de comedie făcea să răsune zurgălăii bonetei ascuțite.

– Dar tu tremuri, remarcă Valentin.

– De frig.

– Totuși, aerul nu-i chiar atât de rece.

Scarron intră în umbra unui hotel cu două etaje. Mâna fină a Roxanei se încleștă pe mâneca lui Valentin.

– Ce este?

– Nu știu, mi-e frică! Nu-l mai aud pe Scarron.

– Nu-ți fie teamă. Pun pariu că șmecherul ăsta s-a ascuns sub vreo poartă. Omul ăsta confundă scena cu viața.

În clipa aceea, un țipăt pătrunzător rupse liniștea nopții, urmat de un geamăt și de zgomotul sec al unui corp ce cade pe pământ. Cei doi tineri începură să fugă pe străduța pustie.

– Acolo! strigă Valentin.

Trupul lui Scarron era întins pe jos într-o pată de umbră.

– Dumnezeule! A murit?

– Nu, respiră.

„Arlechinul" își mișcă slab picioarele subțiri. Ochii lui, deja începețoșați, încercau să fixeze fețele prietenilor săi. Își mișcă buzele încercând să sună ceva. O dâră subțire de sânge îi brăzda fruntea. Valentin se aplecă peste cel rănit și-și puse urechea pe pieptul lui.

– Inima îi bate bine. L-au lovit în cap.

– Dar cine?

– Nu știu, poate niște tâlhari.

– Și acum, ce facem?

– Rămâi lângă el, eu mă duc să caut ajutor.

Îngenuncheată lângă Scarron, Roxane îl privi pe Valentin îndepărtându-se către o casă unde, la parter, printr-o fereastră se strecura o rază de lumină. Brusc, fata ciuli urechea. I se părea că aude pașii mai multor persoane apropiindu-se.

– Valentin! strigă ea.

De pe lângă zidurile cenușii se iviră niște umbre mișcătoare, două, trei, poate mai multe. Valentin, înconjurat, încremeni. Cu ochii măriți de spaimă, Roxane văzu ridicându-se mâinile înarmate cu ciomege pe deasupra capetelor mascate ale agresorilor. La fiecare mișcare, pelerinele negre se umflau dându-le un aspect fantomatic. Ciomegele coborâră în același timp.

Lovit la cap și la umeri, tânărul se prăbuși pe pavaj. Roxane se ridică de lângă Scarron. Fără să le pese și de a doua victimă a lor, borfașii se întoarseră către fată. Mersul lor, gesturile, totul arăta o mare stăpânire de sine. Împietrită, Roxane îi privi venind spre ea, niște umbre fără chip, cu pelerinele plutind în vânt, încălțați în cizme înalte care alunecau pe pavaj fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Ea începu să se retragă, deschizând gura ca să strige după ajutor, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt. Undeva în apropiere se auziră niște obloane închise brusc, cu un zgomot sinistru. Tâlharii ajunseseră doar la câțiva metri de ea.

– Să nu te miști! strigă unul dintre ei, și n-o să ți se întâmple nimic rău.

Fraza rostită sacadat, accentul nazal treziră în Roxane amintiri înspăimântătoare.

– Vânjosul... murmură ea.

În clipa următoare, împinsă de un impuls irezistibil, se aruncă în față, ca o căprioară urmărită de o haită de câini de vânătoare.

– Oprește-te! N-o să ajungi prea departe, ești înconjurată.

Cu o teamă sălbatică în suflet, Roxane însă alerga, alerga. Fuga ei nebună o ducea din ce în ce mai departe de han, pe niște străduțe întortocheate, întunecoase. Peste tot, zidurile caselor tăcute, ostile, și ferestrele închise îi dădeau impresia că se întoarce mereu de unde a plecat.

– Ajutor! Ajutor! striga ea din toate puterile.

Impresia că se învârtea în cerc, ca într-un labirint, i se confirmă când la capătul unei străzi îl zări pe unul dintre urmăritorii săi, în fața ei. Ceilalți continuau să alerge după ea.

Se opri o clipă, hăituită, transpirată toată, apoi porni din nou înainte, abia mai respirând, împiedicându-se în rochia al cărei tiv sfâșiat atârna în urma ei. „Am o șansă mai mare să scap de un singur om decât să mă întorc înapoi", se gândi ea destul de confuz.

În timp ce mergea spre el, cu capul plecat, i se păru că o strigă cineva, dar nu se opri. Toate facultățile ei se concentraseră într-una singură: șiretenia. Toate instinctele i se contopiseră într-unul singur: cel de conservare. Mintea ei nu mai cunoștea decât două cuvinte: scăpare, supraviețuire.

– Roxane!

De unde venea vocea aceasta? Cine o striga? Fata se apropie de bărbatul care-i tăia calea. Prefăcându-se că se îndreaptă spre stânga, se aruncă brusc spre dreapta, încercând să-l ia pe nepregătite. Dar un braț puternic o trase înapoi și se trezi lipită de un piept tare și musculos. Cuprinsă de amețeală, închise ochii. În vreme ce se prăbușea, simți răsuflarea bărbatului, frigându-i obrazul, apoi avu senzația că se prăbușește în neant, ca o stea căzătoare aspirată de vid.

Bărbatul puse cu grijă trupul fetei leșinate sub o streașină și apoi își scoase spada. Cei trei tâlhari se apropiau de el tiptil, la distanță unul de altul, într-o încercare de a-l înconjura.

– Hei! strigă șeful lor fluturându-și spada, nu te amesteca în ce nu te privește, domnule!

– Îmi pare rău, trebuie să vă spun că mă privește, răspunse necunoscutul.

Spunând acestea, ieși din umbră cu spada întinsă în față și ținând în mâna stângă un pumnal cu coadă lungă. Lamele se încrucișară și, pentru câteva clipe, străduța deveni un câmp de luptă.

– Vânjosule, hai s-o ștergem! zise unul dintre spadasini. Asta nu era prevăzut în programul nostru. Domnul ăsta este un spadasin al naibii de bun și o să ne spintece!

– Cârtiță are dreptate! Și eu zic la fel.

Vânjosul pară la limită un ultim asalt al adversarului său apoi, văzându-i pe cei doi luând-o la fugă, se retrase, abandonând lupta.

– N-avea grijă, o să ne mai vedem noi, șuieră el printre dinți alergând să-i prindă din urmă pe ceilalți doi.

Capitolul 7

Două palme puternice se abătură peste obrajii livizi ai fetei. Aceasta își revenea încet din leșin, ca o înecată care iese la suprafața apei.

– Roxane! zise o voce masculină, mă auzi?

Crezând că va fi lovită din nou, ea se crispă. Dar lovitura nu veni. Fu cuprinsă de diverse senzații, de cald, de frig, de sete. Simți că este întinsă pe ceva dur pe care-l identifică drept o podea.

– Deschide ochii! îi ordonă vocea.

Cu prețul unui efort imens, își ridică pleoapele. Un felinar atârnat de o grindă o orbi, apoi zări ca prin ceață un chip.

– Dă-mi drumul, gemu ea.

Privirea ei se plimbă peste un șir de siluete care păreau să aștepte în liniște, apoi fixă din nou chipul aplecat deasupra ei. Încetul cu încetul, trăsăturile deveniră mai clare. Speriată, Roxane remarcă dezordinea părului blond al bărbatului și cicatricea de pe obrazul lui stâng. Hainele lui,

șifonate și murdare de noroi uscat, dovedeau că se bătuse. Dar el îi zâmbea și acest zâmbet fu de ajuns ca să-i mai dea curaj și să exclame cu nedumerire:

– Romuald! Ce cauți aici?

El îi luă mâinile.

– Odihnește-te. Acum ești în siguranță.

Ridicându-se pe coate, Roxane observă că de fapt era întinsă pe o banchetă de lemn, în sala cea mare a hanului. Ceea ce crezuse mai întâi a fi siluete umane nu erau decât stâlpii groși care susțineau grinda cea mare. Îi năvăliră în minte amănunte ale aventurii ei nocturne. Vru să se ridice, dar cu o mână fermă, Romuald o obligă să rămână întinsă.

– Dumnezeule! gemu ea, ce s-a întâmplat cu bieții mei prieteni?

– Sunt în viață, i-am dus la un prieten de-al meu, medic. Au niște contuzii și răni superficiale. Scarron are și un ușor traumatism cranian. Nimic grav.

– Și dumneata? Prin ce miracol treceai pe străduța aceea?

Pe chipul tânărului trecu o umbră.

– Din întâmplare.

– Nu te cred.

– Atunci, află că v-am urmărit cu trăsura mea de când ați plecat de la castel.

– Așadar, ai fost la spectacol? Nu te-am văzut nicăieri.

– Am ieșit din sală la pauză.

– De ce? Nu ți-a plăcut jocul nostru?

– Dimpotrivă. Am fost fascinat de personajul Lydiei. Și dumneata ai jucat minunat rolul acestei tinere care știe să iubească.

Urmă o clipă de tăcere. În lumina portocalie a felinarului, chipul contelui de Frejus părea aureolat de o lumină celestă. Pe buzele lui plutea un zâmbet vag, dar privirea i se asprise.

– Insinuezi cumva că Lydia este mai adevărată decât Roxane?

Tânărul se ridică și începu să se plimbe prin încăpere cu un mers rigid. Reveni și se așeză pe colțul băncii. Glasul îi răsună în încăperea goală ca o sentință:

– Acum câtva timp, l-am cunoscut pe Benjamin, apoi am descoperit-o pe Roxane și, în sfârșit, pe Lydia. Ce-ar trebui să cred? Cine ești de fapt dumneata? Poate că ești altcineva? Câte fețe ascunde personajul dumitale nedeslușit?

Pusese toate aceste întrebări într-un ritm precipitat, ca și cum n-ar fi așteptat nici un răspuns. Părea indiferent, dar lucrul acesta era dezmințit de extrema sa paloare și de înflăcărarea ce i se citea în ochii albaștri. Roxane se ridică puțin.

– Dar, de fapt, ce acuzații îmi aduci?

El se aplecă spre ea, cu ochii scânteind și cu buzele crispate.

– Cum îndrăznești să mă mai întrebi? Ți-ai bătut joc de mine, făcându-mă să te cred băiat și m-ai împins în brațele acelei subrete care probabil că nu valorează mai mult decât dumneata; în fine, l-ai primit chiar aici pe marchizul de Malemorte!

Se întrerupse, aproape sufocat de furie.

– Așadar, zise Roxane cu calm, domnul conte și-a simțit lezat orgoliul...

– Exact!

– N-ai încercat niciodată să înțelegi. Și, la urma urmei, nu dumneata mi l-ai trimis pe marchiz? Nu ți-a povestit cum s-a încheiat vizita lui aici?

Cum el o privea nedumerit, Roxane îi povesti în câteva fraze. El îi ascultă cu atenție relatarea.

– Să fii atentă, Roxane, zise el, marchizul de Malemorte este renumit pentru cruzimea lui. Când este alungat de cineva, devine feroce, pentru că are oroare de eșecuri. După părerea mea, cei care te-au atacat au fost oamenii lui.

– Dumnezeule! Dar ce voiau?

– Să-l răzbune pe marchiz. Adică să-i cotonogească pe prietenii tăi și...

– Te rog, continuă.

– Și probabil să te răpească.

– Dar n-are dreptul!

El schiță un zâmbet ironic.

– Și-l ia singur.

Din nou, privirile li se întâlniră. Era ca o rază de soare după furtună. Orbită de luminozitatea ochilor albaștri, fata își plecă privirea. El îi prinse cu degetul bărbia obligând-o astfel să-l privească. Iarăși, privirea ei se tulbură. Apoi, fața lui Romuald se apropie de cea a Roxanei atât de aproape încât ochii ei parcă li se contopiră într-un vârtej de lumină albăstruie stropită cu aur.

Buze fierbinți și catifelate le atinseră pe cele ale fetei. Aceasta se lăsă îmbrățișată, sărutată, încolăcindu-și brațele după gâtul tânărului. Brațele lui le simți strângând-o ca într-o menghină.

– Roxane, ești atât de frumoasă, murmură el, înainte de a-i cuprinde din nou buzele într-un sărut și mai înflăcărat.

Cât timp dură oare această îmbrățișare? O clipă, o eternitate? Roxane n-ar fi putut să spună. Dar bucuria care o cuprinsese și această exaltare extraordinară care o făcea să râdă și să plângă în același timp, o convinseseră, dincolo de orice incertitudine posibilă, că întâlnise dragostea.

O tuse discretă îi făcu să se desprindă unul de altul. Prin ușa întredeschisă a bucătăriei apăru capul roșcovan al lui Panurge.

– Nu vreau să mă amestec în conversația dumneavoastră, zise el cu un zâmbet malițios, dar aș vrea să știu câți veți fi la masă diseară.

Răspunsul fu o tăcere deplină, și el se întoarse la bucătărie ridicând din umeri.

– Mă întreb dacă Hannibal va aprecia faptul că acest tânăr domn a pus ochii pe fata lui, mormăi el în timp ce mai arunca un braț de surcele în foc; se cam știe cum se termină lucrurile de felul ăsta...

Un băiat de la bucătărie care era pe jumătate copt de când tot învârtea frigarea pe care erau înfipți puii, îi răspunse reflex:

– Ăsta parcă arată mai bine decât celălalt.

Patronul îi aruncă o privire furioasă.

– Nu te-a întrebat nimeni nimic! Și apoi, despre care „celălalt" vorbești?

– De cel care, zilele trecute, punea ceva la cale împreună cu Vânjosul, cu Gămălie și cu Cârtiță.

Panurge îi făcu amenințător cu degetul.

– Să-ți ții gura, ai înțeles?

– Da, patroane! oftă băiatul.

Romuald își îmbrăcă pelerina albatră cu fireturi argintii și-și puse pălăria cu panaș alb. Chipul lui își recăpătase expresia impenetrabilă.

– La revedere, Roxane! Curând se vor întoarce și prietenii tăi.

– Îmi spui „la revedere" gândindu-te la „adio"...

– Poate că ai dreptate, mărturisi el. Ești o fată care mă descumpănește. Aș vrea să te revăd și să fug de tine în același timp. În orice caz, afacerile mă obligă să plec la Saint-Germain. Am venit la Paris în speranța că voi recupera niște pământ care făcea parte din vechiul domeniu de Frejus. În timpul Frondei, bunicul meu a făcut mari servicii regelui. Și se spune că regele este mărinimos.

– Așa am auzit și eu.

– Contesa de Bruyères a reușit să-mi obțină o audiență la palat.

– Este adevărat, îi tăie ea vorba cu amărăciune în glas, că n-ai fi putut găsi un susținător mai vajnic precum Eleonor de Bruyères. Este o femeie strălucitoare prin inteligența și frumusețea ei.

– Așa este, recunoscu el, un pic jenat.

Roxane își plecă pleoapele ale căror gene lungi îi umbriră pomeții.

– Și apoi, face parte din lumea dumitale, pe când eu, eu nu sunt decât o biată artistă necunoscută.

– Ce vrei să spui?

– Că dragostea dintre nobili și oamenii de rând nu este posibilă decât în piese de teatru, așa cum este și *Rațiune sau pasiune.*

– Asta era! exclamă el, furios. Este oare cu putință să săruți o femeie fără ca ea să-ți vorbească imediat despre dragoste? Și de ce nu chiar despre căsătorie, dacă tot am ajuns aici?

Roxane izbucni în râs, mulțumind Cerului că, fiind artistă, putea să se prefacă.

– Mii de scuze, domnule conte, glumeam doar!

El o privi uluit.

– Ce fată ciudată ești!

Roxane avu puterea să zâmbească.

– Acum vreo două săptămâni, mi-ai spus același lucru: „Ești un paj foarte ciudat".

– Ajunge! izbucni el. Ți-am salvat viața și te-am sărutat, atâta tot...

– M-ai sărutat de două ori!

– Fie, de două ori, într-un moment de rătăcire. Doar n-o să faci acum din asta o dramă?

– Nici dramă, nici comedie! Iartă-mă, sunt foarte obosită.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre scară, cu capul sus dar cu sufletul sfâșiat. El o privi plecând, cu un oarecare sentiment de vinovăție.

– Roxane!

Ea nu se întoarse. „Un sărut nu înseamnă nimic", se gândi ea urcând treptele „absolut nimic, doar atunci când este primul."

Auzind ușa de la intrare scârțâind din balamale, apoi trântindu-se cu furie, se crispă.

„Gata, s-a sfârșit!" își zise ea cu ochii umezi.

Capitolul 8

Prăvălit pe o rogojină împuțită, cu mâinile și gleznele înlănțuite, Lunganul contempla pata verzuie de mucegai ce se întindea pe tavanul celulei sale, o temniță cu pereți plini de igrasie, luminată doar printr-o crăpătură îngustă acoperită cu gratii.

– Hei, Setilă, strigă el, crezi că va veni?

De pe rogojina alăturată ajunse până la el un rânjet gutural.

– Puțin îmi pasă mie!

– Și totuși, trebuie să vină.

– Ah! Da? Și de ce, mă rog?

– Așa, pentru liniștea mea sufletească.

Setilă lovi cu piciorul în gol ca să sperie un șobolan cu ochii fosforescenți, singurul lor tovarăș de celulă.

– Liniștea ta sufletească! Mă faci să râd. Mâine vom fi trași pe roată. Cu puțin noroc, o să murim repede. Și apoi, știi,

când ești mort, nici măcar nu mai știi că ai existat... Uiți de toate, chiar și de nelegiuirile pe care le-ai făcut.

Lunganul se ridică în șezut. Chipul îi era livid, febra îl măcina. Unicul său ochi, deja încețoșat de apropierea morții care-l pândea, era ațintit spre ușa grea de fier cu balamale ruginite.

De când nu se mai deschisese oare? Uitase. Aici, pierdeai noțiunea timpului. Din când în când, printr-o mică deschizătură, o mână le arunca înăuntru o cană cu apă și o coajă de pâine. Cei doi prizonieri își împărțeau puțina lor mâncare cu șobolanul.

De câteva zile, Lunganul era agitat, într-o permanentă exaltare bolnăvicioasă.

– Trebuie să vină! Trebuie! repeta el.

Apoi cădea într-o apatie îngrijorătoare. Așezat pe labele din spate, șobolanul își scărpina botul. Brusc se opri, adulmecând aerul ca și cum pândea un zgomot.

Curând, pe coridor se auziră pași. Cei doi condamnați se priviră cu spaimă.

– Ne-a venit ceasul! gemu Setilă. Vin după noi.

Lunganul nu se clinti. Mintea îi hoinărea aiurea. Degeaba îi era trupul înlănțuit, ros de boală, mintea îi era liberă și zbura ca pasărea.

Ghemuit pe rogojină, Setilă auzi cum era scos lacătul, apoi tras zăvorul. Își făcu cruce cu mâna tremurând. Ușa se deschise cu un zgomot infernal de balamale ruginite. Lumina unui felinar făcu o pată pe podea. Prizonierii clipiră des, surprinși de lumina bruscă. Șobolanul bătu în retragere.

– Lunganule! urlă o voce aspră.

Banditul se ridică, străduindu-se să stea într-o poziție demnă.

– Eu sunt!

– Ai un vizitator!

Urmă o clipă de tăcere, apoi o umbră se proiectă pe podea. Pe fața jigărită a prizonierului flutură un zâmbet.

– Intrați, zise el, vă așteptam...

*
* *

Dorine izbucni într-un râs cristalin.

– Biata fetiță, ești îndrăgostită.

Roxane protestă.

– Nu, sunt doar furioasă.

– Este același lucru.

Cele două fete erau în camera lor. Desculță, într-un jupon alb tivit cu panglică mov și cu părul desfăcut, Roxane trăgea cu furie de șireturile corsetului.

Așezată la masa de toaletă, Dorine își ondula părul cu un fier încălzit.

– Dar, spune-mi, tu ce ai fi făcut în locul meu?

Dorine pufni cu superioritate:

– Nimic, frumoaso! Aș fi așteptat. Întotdeauna trebuie să-i lași bărbatului inițiativa. Asta îl flatează și-i dă iluzia că este cel mai puternic. Dintre toate animalele, nici unul nu este atât de vanitos ca bărbatul!

Roxane izbucni în râs.

– Este teribil ceea ce spui, Dorine.

Subreta puse fierul de ondulat pe cărbunii încinși, se aplecă spre oglindă ca să-și examineze mai bine detaliile coafurii.

– Nu, spun doar adevărul, răspunse ea răsucindu-și buclele cu degetul; și eu l-am tot așteptat pe Făt-Frumos.

Roxane reuși în sfârșit să-și lege corsetul.

– Și?

Dorine răspunse pe un ton plin de dispreț.

– Și a venit, apoi a plecat fără să-mi lase vreo adresă. Cu siguranță găsise ceva mai bun!

Vocea Dorinei se frânse. Cu un gest nervos, luă din nou fierul și se apucă de treabă.

„Ce ciudat, se gândi Roxane, și eu care o credeam frivolă!" Chiar îi mărturisi Dorinei gândul ei. Subreta o privi prin oglindă. Ochii ei de culoarea violetelor trebuie să fi fost cândva tandri. Acum însă, privirea îi era aspră, cu licăriri metalice.

– Așa este, recunoscu ea, par frivolă. Dar vei vedea și tu, Roxane, cei care ți se par cei mai veseli și fără griji, ascund adesea o rană în inima lor. Și atunci, râdem, cântăm, căutăm să ne amorțim durerea.

– La ce-ți folosește?

– Păi, pe măsură ce tot repeți gesturile unei bune dispoziții, ajungi chiar să crezi că este așa.

Roxane rămase fără replică. Își dădea brusc seama că o judecase pe Dorine prea pripit, fără să-i aprofundeze vreodată sentimentele. Astăzi, așezată în fața oglinzii,

îmbrăcată într-o simplă cămașă albă, cu fața eliberată de orice artificii, Dorine îi apărea într-o cu totul altă lumină.

„Așadar, toți cei care au iubit, suferă", își zise ea punându-și peste juponul alb o rochie largă de bumbac de un roz stins. În clipa aceea, ușa se deschise brusc și bătrâna Celine apăru în prag. Îmbrăcată într-un capot uzat, fără perucă, cu fața brăzdată de riduri adânci, livid, părea o stafie. Și totuși, un zâmbet triumfător îi întindea buzele uscate.

– De data aceasta, teatrul nostru va urca treptele gloriei! le anunță ea.

– Ce s-a întâmplat? Iarăși ai una din presimțirile tale stupide, zise Dorine.

Celine își ridică ceea ce-i mai rămăsese din sprâncene.

– Dacă ai fi mai puțin proastă, ai fi înțeles că marchiza de Montespan a apreciat mult spectacolul nostru. Dar poate că erai prea ocupată să asculți balivernele vreunui boșorog!

– Este vina mea că plac bărbaților? îi aruncă subreta cu un râs ironic.

Celine încasă replica ridicând ochii spre tavan, ca și cum i-ar fi spus: „Zi-i înainte, frumoaso, o să vină și rândul tău."

– Treaba este, reluă ea prefăcându-se că ignoră înțepătura colegei ei, că vom juca în fața regelui!

Accentuă ultimele cuvinte făcând un gest larg. Ochii ei mici lipsiți de gene, ca cei ai peștilor, se plimbau de la Dorine la Roxane. Uluite, cele două fete amuțiseră. Satisfăcută de efectul produs, bătrâna actriță se așeză pe unicul fotoliu din cameră.

– Nu știu dacă vă dați seama de șansa pe care o avem, continuă ea cu vocea-i dogită, și toate astea, numai datorită mie!

Celine își însușea întotdeauna succesele trupei, aruncând în seama lui Hannibal toate eșecurile.

– Aș zice mai degrabă că este datorită contelui de Frejus, remarcă Roxane. Fără el, n-am fi cunoscut-o niciodată pe contesa de Bruyères.

– Bla, bla, bla! Acest băiat fermecător, de care ești îndrăgostită nebunește, nu ne-ar fi întâlnit niciodată la Bièvre dacă eu nu l-aș fi convins pe Hannibal să venim la Paris.

Roxane se făcu stacojie la față.

– Nu sunt îndrăgostită... începu ea.

– Pe naiba! Asta se vede de la o poștă, o întrerupse Celine cu un gângurit de cochetă.

Cum fata o fixa cu o privire ucigașă, ea adăugă cu o convingere perfidă.

– El, în schimb, părea să fie interesat mai mult de „Benjamin" și, oricum, este evident că preferă blondele!

Roxane se prăbușise pe colțul patului, cu brațele atârnând. Inconștientă de durerea pe care i-o provoca, bătrâna continuă netulburată:

– Pe Dorine, sau pe Eleonor de Bruyères. De altfel, mi-au ajuns la ureche vorbe precum că aceasta i-ar acorda anumite favoruri frumosului tău admirator...

– Destul! strigă Roxane.

Sub privirea buimăcită a Celinei, sări de pe pat și ieși din cameră trântind ușa. Bătrâna actriță se întoarse spre Dorine, cu un aer uluit.

– Ia te uită ce mai maniere! Ce i-am zis?

Subreta ridică din umeri.

– Tot ceea ce nu trebuia să-i zici, ca de obicei.

Celine își scutură părul cânepiu.

– Fata asta are un caracter foarte impulsiv la vârsta ei. Eu, la optsprezece ani, eram altfel. În fine! Vin să vă dau o veste bună și iată cum sunt primită. O să mă plâng lui Hannibal.

Rostise această ultimă frază ca pe un argument decisiv. Apoi, înainte ca Dorine să poată să-i răspundă, ieși din încăpere așa cum ieși de pe scenă după o replică aplaudată.

– Fir-ar să fie! zise Dorine. Lucrurile se încurcă.

*
* *

La parter, sala era plină. Panurge, îngrijorat, alerga de la o masă la alta, luând comenzi și transportând tăvile încărcate cu mâncăruri. În bucătărie, băieții care ajutau se agitau de zor sub ploaia de comenzi.

– Pateu de vânat! Șuncă! Pește! Friptură de vițel!

Așezat la masa lui obișnuită, alături de Valentin și de Scarron, Hannibal stropea cu vin vestea cea bună. Cu stacana în mână, tocmai voia să-și umple încă un pahar, când Roxane se apropie de masă.

– Ah, iată-te în sfârșit, fata mea! exclamă el, un pic amețit. Ți-ai revenit din emoții?

– Da, tată.

– Nu mai poți să circuli prin Paris noaptea fără să fii atacat! strigă tare Hannibal.

Câțiva oameni de la o masă alăturată își întoarseră capetele.

– Tată, vorbești prea tare, șopti Roxane, un pic stânjenită.

– Este adevărat că am o voce răsunătoare! recunoscu directorul trupei, dar totuși, era cât pe ce să pierd doi actori dintr-un foc. Ar fi fost o catastrofă pentru teatrul nostru.

În timp ce vorbea, își mângâia cu o mână febrilă punga plină cu galbeni pe care o ascunsese într-un buzunar adânc al pelerinei. Banii aceștia câștigați într-o singură seară îl îmbătau mai mult decât vinul, dându-i iluzia că este invincibil.

Așezați alături de el, Valentin și Scarron nu arătau prea bine. Junele prim avea un ochi învinețit iar Arlechino își schimbase pălăria țuguiată cu un bandaj care-i accentua paloarea. Între ei, fericit, jubilând, Hannibal trăncănea întruna, ignorând total tristețea Roxanei.

– Vă spun eu, mergem pe urmele lui Molière! Nu văd de ce trupa acestui domn ar fi mai bună decât a noastră; doar că el a mai însăilat niște catrene care l-au distrat pe rege...

Roxane nu mai asculta delirul verbal al tatălui său. Gândurile îi zburau în altă parte. Își aminti vag de discuția pe care o avusese cu ducele de Brabant la castelul Saint-Denis. Vocea gravă a ducelui se suprapunea celei zeflemitoare, răgușită din cauza urletelor, a lui Hannibal.

„Viața oamenilor este o continuă căutare a fericirii. Este absurd! Cel mai adesea, nefericirea ne însoțește zilnic…"

Preț de o clipă, îi reveni în minte fața cu trăsături nobile, cu ochi adânci, inteligenți și triști, cu riduri de suferință în colțurile gurii. Apoi revăzu celălalt chip, obsedant, mult mai tânăr, acesta fără nici o urmă de durere, de suferință, ironic și teribil de seducător, cel al lui Romuald.

Cu coatele pe masă, Roxane își ascunse fața în mâini. Niciodată în viața ei nu se simțise atât de singură. I se părea că orice formă de comunicare cu exteriorul se întrerupsese și că era condamnată să tacă veșnic.

„Nimeni nu mă înțelege", se gândi ea privind figurile vesele ale colegilor ei. Hannibal, cu nasul ca un gogoșar roșu, continua să trăncănească. Valentin încuviința mereu, după cum îi era obiceiul; cât despre Scarron, acesta nu-și mai lua ochii de la ușa bucătăriei.

– După spectacolul de la Versailles, nu este imposibil să devenim una din trupele oficiale de la curte, zise Hannibal.

– Nu se știe, îl întrerupse Valentin, pentru că de când habotnicii de la curte au interzis să se mai joace *Tartuffe,* domnul Molière este în dificultate.

La urechile Roxanei ajungeau doar frânturi de cuvinte, ca niște frunze moarte purtate de vânt. Printre clienții din sală se iscă dintr-o dată un murmur, și Roxane înțelese că Dorine își făcea intrarea, urmată de Celine.

– În sfârșit! exclamă Scarron, îmi este o foame de lup. Aș mânca o friptură de mistreț.

– Excelentă idee, încuviință Valentin.

– Eu aș înclina către o friptură de pasăre cu nuci, zise vesel directorul trupei.

Celine se așeză lângă Hannibal și anunță că ar prefera niște potârniche la grătar. Oftând adânc și pretinzând că trebuie să-și supravegheze silueta, subreta alese bibilică învelită în șuncă.

– Și tu, Roxane? întrebă Valentin.

Aceasta ridică privirea, cu un aer buimac.

– Nimic! eu mă duc să mă culc.

– Fă un efort și mănâncă, se îngrijoră Hannibal. Și așa ești prea slabă.

Fata îi adresă un zâmbet forțat.

– Nu-ți face griji, tată. Noapte bună! Distracție plăcută.

Și fără să mai spună un cuvânt, se întoarse și porni cu un pas demn spre ieșire. Ajunsă în mijlocul sălii, încremeni. Așezat la o masă de lângă ușă, bărbatul cu pălărie neagră savura un vin de Sardinia. Remarcă faptul că este observat și-i aruncă fetei o privire vicleană și îndrăzneață pe sub borul pălăriei. O cicatrice în colțul gurii îl făcu să pară zâmbitor. Fără să se intimideze, Roxane merse spre el.

– Îmi cer scuze, zise ea cu o voce clară, nu cumva dumneata îl căutai pe tata într-o seară?

El se gândi o clipă, apoi răspunse:

– S-ar putea! De ce mă întrebi?

– Nu dumitale ți se spune Vânjosul?

Ochii bărbatului scânteiară amenințător.

– Da, mi se mai spune și Gură Strâmbă din cauza asta, zise el arătându-și cu degetul cicatricea.

Își ridică bărbia. În lumina slabă a lumânărilor, Roxane putu să vadă o față măslinie și ascuțită din care răsărea nasul coroiat. Dar ochii erau cei ce impresionau cel mai mult. Apropiați de rădăcina nasului, înfundați în orbite sub sprâncenele stufoase, de culoare gălbuie ca a felinelor, licăreau ca niște stropi de mercur.

Culoarea neobișnuită și ciudata lor mobilitate evocau privirea unor monștri mitologici. „Sunt ochi de ucigaș„, își zise Roxane, înspăimântată. Bărbatul se aplecă ușor în față și chipul lui fu din nou înghițit de umbră.

– Asta-i tot ce voiai să mă întrebi? zise el pe un ton morocănos.

„Exact vocea aceasta am auzit-o prin coșul șemineului, se gândi Roxane speriată, și aș băga mâna-n foc că bărbatul acesta era șeful spadasinilor care ne-au atacat aseară."

Își luă expresia cea mai inocentă și spuse:

– Te rog să-mi scuzi curiozitatea.

Mâinile late și osoase ale Vânjosului se crispară pe pahar și răspunse, cu un râs ciudat:

– Fii atentă, curiozitatea nu-i un lucru prea bun.

*

* *

Roxane se încuie în cameră cu cheia. Apoi, se aruncă în fotoliu unde rămase o vreme, abătută. O teamă nedeslușită se insinua în ea, o presimțire funestă a unui pericol iminent. Se înfioră și încercă să găsească un fir conducător

în toată această încâlceală de fapte. Își aminti cuvintele lui Hannibal, care-i recomandase să păstreze tăcerea.

Și ce să creadă despre acest atac nocturn? Avusese drept scop răpirea ei, așa cum presupusese contele de Frejus? Nu se voise oare s-o facă să tacă definitiv?

Rămase mult timp așa, încordată, la pândă. Cineva mergea pe coridor, sau, mai degrabă, se deplasa în vârful picioarelor. Roxane pândea orice zgomot: trosnetul lemnăriei, a pardoselei, tic-tac-ul pendulei, sfârâitul lumânării. Își scoase pantofii și se furișă până lângă ușa încuiată. Își lipi ochiul de gaura cheii și văzu doar o bucată de zid. Când să se îndrepte, oarecum mai liniștită, zări deodată, profilată pe perete de lumina felinarului de pe coridor, umbra unui bărbat cu o pălărie cu boruri largi și calotă înaltă.

Fata tresări speriată...

Capitolul 9

– Ce este, Philippot? întrebă Eleonor de Bruyères, pe un ton sec.

Valetul făcu un gest de neputință.

– Îmi pare rău s-o deranjez pe Doamna, dar jos este un băiat care întreabă de contele de Frejus.

Așezată în fața oglinzii, pe o pernă pântecoasă din catifea crem, Eleonor ridică din umerii ei goi.

– Numai pentru atâta m-ai deranjat?

În picioare între două coloane din lapis-lazuli, Philippot semăna cu o statuie a disperării.

– Pentru că tânărul nu se urnește, parcă a prins rădăcini în budoar și spune că nu va ieși de acolo până când n-o să-l vadă pe domnul conte.

Eleonor își deschise cu nonșalanță cutiuța cu alunițe de catifea și-și puse una în colțul gurii cu buze roz și cărnoase.

– Hai, Philippot, dacă tot ești aici, fii bun și ajută-mă să-mi pun colierul.

Valetul se apropie, luă un splendid colan încrustat cu rubine și-l trecu pe gâtul delicat al stăpânei sale.

– Dar ce faci? Neîndemânaticule!

Degetele lui Philippot tremurau la atingerea pielii mătăsoase a Eleonorei. Între timp, aceasta găsise locul potrivit pentru amplasarea unei a doua alunițe, pe unul dintre sâni.

– Poți să pleci, Philippot.

Roșu ca focul, valetul bâigui:

– Și tânărul de jos?

– Spune-i că domnul de Frejus lipsește o săptămână.

Valetul își încrucișă brațele pe piept.

– Nici n-o să vrea să audă.

Contesa de Bruyères își puse un strat discret de fard pe pleoape.

– Cum arată?

– Cine?

– Băiatul ăsta, idiotule!

Philippot tuși ușor.

– Păi, arată destul de bine, deși este foarte tânăr, aproape un copil.

– Cam câți ani are?

– Șaisprezece, șaptesprezece cel mult.

– Este un băiat drăguț, zici? Du-te și spune-i că o să-l primesc eu.

Valetul privea cu un aer resemnat frescele de pe tavan. La ce bun să mai încerce s-o convingă pe contesă? Ieși de-a-ndăratelea, oftând neputincios.

Eleonor aruncă o ultimă privire în oglindă, admirându-și fără modestie imaginea. Rochia de muselină roz și mov, împodobită cu panglici argintii, îi ședea de minune. Colierul de rubine de la gât îi scotea în evidență albul strălucitor al pielii. Chipul ei delicat, ușor alungit, părea sculptat în alabastru; ochii imenși, lacomi, străluceau ca niște safire.

– Cât timp va putea rezista farmecului meu? murmură ea, visătoare.

Din capul scării, Eleonor îl zări pe vizitator. În budoarul acoperit cu tapiserii de Flandra reprezentând iubirile lui Neptun, aștepta un tânăr. Pe moment, femeia îl vedea doar din spate; o siluetă suplă, armonioasă, în ciuda pantalonilor bufanți, ciorapi drapați și o pălărie mare cu panaș. Cu un ochi expert, contesa examină gâtul lung și fin care se unea printr-o linie grațioasă cu niște umeri mici. Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat.

– Domnule, zise ea coborând treptele de marmură, ai un mod ciudat de a intra în casele oamenilor fără să fi fost invitat.

Apoi, fără să-i lase timp oaspetelui să răspundă, continuă:

– Și mai întâi, cine ești dumneata?

– Mă numesc Benjamin.

– Și pretinzi că îl cunoști pe contele de Frejus?

Sub privirea inchizitoare a contesei, Roxane roși. După multe ezitări, de îndată ce umbra Vânjosului dispăruse, își îmbrăcase vechile haine bărbătești și se gândise cine ar fi putut s-o ajute. Doar două persoane îi inspirau încredere:

Philippe de Brabant și Romuald de Frejus. Neștiind unde să-l contacteze pe primul, optase pentru al doilea. Astfel deghizată în Benjamin, fata deschisese fereastra și se strecurase afară. Agățându-se de stâlpul care susținea vechea firmă a hanului, se balansase o clipă, apoi se lăsase să cadă ușor pe picioare.

Ajunsă în stradă, se furișase spre locul unde clienții hanului își lăsau caii și apoi încălcase un roib. Își îndemnase calul spre șosea și se pierduse în noapte. Cât timp galopase? N-ar fi putut să spună. Ocolise mai multe cartiere periferice, traversase poduri și piețe în care statui de bronz arătau cu degetul către o destinație misterioasă.

Tot timpul cât călărise sub un cer înnorat, se rugase lui Dumnezeu să-l găsească pe Romuald. Ruga ei însă nu fusese ascultată.

– Cine ți-a spus că domnul conte locuiește aici? întrebă Eleonor.

– Chiar el, doamnă.

– Ți-a vorbit despre mine?

– Mi-a dat doar această adresă.

Eleonor își dădu un pic capul pe spate, prefăcându-se că se gândește. De fapt, acest gest foarte studiat avea ca scop să i se remarce finețea gâtului. În clipa următoare își aținti privirea scânteietoare în ochii Roxanei, tot aranjându-și rochia cu gesturi cochete.

– Înțeleg, Benjamin, că-l cunoști pe conte, zise ea cu o voce caldă. Din păcate, nu este aici, este la Saint-Germain pentru afaceri. Dar dacă vrei să bei cu mine un pahar de porto, poate că te-aș putea sfătui în locul lui.

Resemnată, Roxane o urmă pe contesă într-un mic salon lambrisat cu oglinzi venețiene. Numeroase aplice cu ciucuri de cristal difuzau o lumină aurie. Eleonor de Bruyères se lăsă să cadă pe o sofa, invitând-o pe Roxane să se așeze alături. Aceasta se așeză pe un colț, cu mâinile crispate pe genunchi. Nici una dintre ele nu vorbi, până când Philippot aduse două pahare de cristal pe o tavă de argint împodobită cu ciorchini de struguri și frunze de viță din aur.

– Ei bine, prietene, nu bei?

Roxane își muie buzele în vin, zicându-și că ar face mai bine să plece. Totul în această casă, oglinzile, tablourile valoroase, tavanul pictat, podoabele baroce, o stânjeneau. Splendidă în lumina lumânărilor, Eleonor își bea paharul cu înghițituri mici, fără s-o piardă din ochi.

– Așadar? Ce probleme aveai cu contele?

Ceva din privirea Eleonorei, o nuanță în intonația vocii, o alarmă pe față. Căută zadarnic un pretext ca să explice această vizită nocturnă. Eleonor continua s-o privească, cu un zâmbet cuceritor pe buze, cu privirea înflăcărată.

– Este... Este ceva personal, zise Roxane.

– Dar Romuald n-are secrete față de mine.

Un râs cristalin răsună printre tablouri și oglinzi. Roxane simți o strângere de inimă. „De ce ar fi avut el secrete față de logodnică, sau de amantă? se gândi ea. Și de ce nu s-ar căsători cu ea? Este atât de frumoasă, de elegantă..."

– Pun pariu că mă găsești frumoasă, zise Eleonor ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Da, zise Roxane cu sinceritate.

Contesa își scutură cascada blondă a părului ușor pudrat.

– Din păcate, se fandosi ea, frumusețea este la fel de efemeră ca tinerețea. Câți ani ai?

– Optsprezece.

– Ce vârstă minunată! Eu am cel puțin zece în plus.

Roxane își puse paharul pe suprafața lucioasă a unei măsuțe. De câteva minute încoace, se simțea cuprinsă de un sentiment de irealitate. În ciuda zâmbetului suav, a blândeței și a unei mari simplități în vorbire, Eleonor nu-i inspira încredere.

De ce se poartă cu mine atât de fermecător? Bănuiește oare ceva din scopul vizitei mele? Încearcă să mă îndepărteze de Romuald?"

– Dar vrei să pleci deja? Ce păcat!

Roxane luă stângaci mâna pe care gazda i-o întinse și se aplecă pentru un ipotetic sărut al ei.

– Doamnă! spuse ea cu o voce gâtuită de neliniște, vă implor să-i spuneți contelui că l-a căutat Benjamin. Este o chestiune de viață și de moarte.

Eleonor zâmbi din nou, dezvelindu-și dinții perfecți.

– N-am să uit să-i spun, afirmă ea cu pleoapele întredeschise. Oare de vină este vârsta ta tânără, Benjamin, care te face atât de orb încât să nu-ți dai seama că placi femeilor?

În aceeași clipă, ușa se deschise și Romuald de Frejus năvăli în încăpere. Covorul gros persan îi înăbușea pașii. Pintenii îi străluceau în semiobscuritatea camerei. Văzând-o pe Roxane, încremeni. O paloare cadaverică i se revărsă pe față.

– Ce? Cum? Ce cauți aici? articulă el.

Eleonor alergă spre noul sosit, îi desfăcu agrafa care-i susținea pelerina, îi luă pălăria.

– Ai sosit tocmai la timp, gânguri ea, tânărul acesta...

El o întrerupse cu un gest tranșant.

– Lasă-ne singuri, Eleonor! Am de rezolvat o problemă cu domnișoara Dufresne.

Contesa păli la rândul ei.

– Dar... cum?

– Roxane adoră să se deghizeze. Eu însumi m-am lăsat păcălit. Dar credeam că a renunțat la acest obicei deplorabil.

– Te rog... murmură Roxane.

Eleonor ridică bărbia. În adâncul ei fierbea de furie, dar era hotărâtă să nu lase să se vadă nimic. „Când mă gândesc că i-am făcut avansuri acestei proaste!" se gândi ea, ofensată.

Dar fetei îi aruncă un zâmbet monden.

– Felicitări, domnișoară, zise ea cu răceală, iluzia este perfectă!

Buzele i se subțiară la ultimele cuvinte. Se întoarse apoi către Romuald spunându-i pe un ton neutru:

– Presupun că această persoană dorește să discute doar cu tine. Am înțeles asta și vă las.

Apoi, înainte să iasă:

– Nu uita de supeul de la Malemorte.

Ușa sculptată se închise după Eleonor. Parfumul ei de magnolie plutea încă în încăpere. Romuald și Roxane se priviră. Fata își scoase pălăria și torentul negru al părului i se revărsă pe spate.

– Romuald, zise ea cu o voce slabă, speriată, ești singurul pe lume care poți să mă ajuți.

El o privi o clipă, cu ochii întunecați.

– Chiar așa? Nu văd cum aș putea.

– Viața mea este în pericol.

– Te-am salvat deja o dată, n-am chef să devin paznicul tău.

Ea se lăsă în genunchi, cu obrazul lipit de brațul unui fotoliu tapisat cu satin.

– Așadar, nu-ți pasă de soarta mea?

Cum era aplecată, cu părul desfăcut, cu buza inferioară tremurând, el se surprinse întrebându-se cum de această deghizare derizorie l-a putut păcăli. N-avea ochii atât de feminini? Buzele de un roșu atât de viu, gura atât de mică și luând uneori o expresie copilărească? Și mâinile? Și brațele? Și talia ei suplă? N-avea în ea totul de o feminitate perfectă?

O ridică fără să înceteze s-o privească.

– Știu, Roxane, ce anume m-a făcut să cred că ești băiat, atunci când te îmbraci așa.

Ea zâmbi printre lacrimi.

– Adevărat?

– Da, este orgoliul și curajul tău.

– Crezi că acestea sunt virtuți specific masculine?

Zâmbi la rândul lui:

– Cel puțin, așa se crede. Spune-mi, ce vrei de la mine?

„Pare înțelegător, strict amical, se gândi ea cu o strângere de inimă, dar asta e, n-am venit aici să vorbesc despre

dragoste." Își alungă din minte sărutul pe care el i-l dăruise și-și începu povestea, din momentul despărțirii lor de la podul Bièvre.

El o ascultă, cu un aer îngrijorat, fără s-o întrerupă. Când ea termină de povestit, o luă de umeri și spuse:

– Este o poveste foarte complicată. Lipsesc câteva verigi din lanț, dar cred că este în interesul tău să fugi de la han.

– Și unde ai vrea să mă duc?

– Am putea s-o rugăm pe Eleonor să te adăpostească. Cred că este vexată că a fost păcălită și i-a făcut ochi dulci unei fete.

Roxane făcu ochii mari.

– Ochi dulci?

– Ei da, contesa nu se poate abține să-i seducă pe toți masculii care se apropie de ea . Este un fel de joc cu ea însăși.

– Și asta nu te deranjează?

Romuald nu răspunse. Evident, era preocupat de altceva. Roxane și-ar fi vândut sufletul ca să afle care erau relațiile lui cu Eleonor. Făcu un efort supraomenesc ca să-și rețină această întrebare. Romuald veni în fața ei.

– Ce ai de gând să faci?

Ea își scutură pânza mătăsoasă a părului.

– Nu pot să părăsesc trupa. Peste câteva zile, jucăm la Versailles. Bietul meu tată ar fi îngrijorat. Este atât de temător.

– Părerea mea este că semeni cu mama ta, pentru că nu ai nimic din Hannibal.

Roxane tăcu. Nu-i plăcea să i se amintească de mama ei. O visa adeseori: un chip înceţoşat, cu ochi mari de culoarea ambrei, la fel ca ai ei. Îşi trecu o mână peste frunte, ca pentru a-şi alunga această viziune obsedantă.

„Este ridicol, e imposibil să-mi amintesc de ea."

Îşi adună părul greu pe ceafă şi-şi puse pălăria. Acum că povestise acest „secret", rupând vălul de tăcere pe care i-l promisese lui Hannibal, se simţea mai uşoară. Dar o crezuse oare? Nimic nu-i dădea de înţeles că poate afirma asta. Romuald o însoţi până la ieşire, ţinându-se departe de ea, foarte drept, cu o expresie gravă pe faţă.

În faţa uşii, îi atinse mâna, apoi se retrase, ca şi cum ar fi făcut un gest vinovat.

– Vrei să te conduc până la han?

– Nu, am „împrumutat" un cal de la unul din clienţii lui Panurge.

– În cazul acesta, îţi doresc noapte bună.

Năpădită de îndoieli, Roxane părăsi castelul. De vreo zece ori încercase să se apropie de Romuald, de vreo zece ori acesta se eschivase. Urma sărutului său, forţa îmbrăţişării pătimaşe rămâneau de neuitat. Dar el, îşi amintea oare?

Fata încălecă şi slăbi hăţurile. Calul porni în galop pe o potecă mărginită de tufişuri dese.

Roxane încerca să găsească un cuvânt potrivit pentru comportamentul contelui. Acesta o ascultase politicos şi-i propusese o soluţie pe care o ştia inacceptabilă.

„M-am înşelat asupra lui", se gândi ea. Avea impresia că se întoarce de unde a plecat. Nu rezolvase nimic. Totul rămânea de rezolvat.

Capitolul 10

Ceasul de la primărie arăta ora șase. De jur-împrejur, acoperișurile cu forme variate se profilau în violet pe un cer cenușiu.

În ciuda orei matinale, o mulțime de zdrențăroși mișunau nervoși îndreptându-se către piața Grevei, în grupuri, ca niște râuri care se varsă într-un fluviu. Mulțimea se înghesuia dând din coate, încercând fiecare să-și găsească locul cel mai bun pentru a nu pierde nimic din spectacolul macabru. Roata era deja în piață, pe eșafod.

O pușlama își adusese un taburet și trăgând dintr-o pipă lungă olandeză, își interpela vecinii:

– Priviți deci, doamnelor și domnilor, roata făcută din cel mai bun lemn de palisandru pentru a-l învârti pe „pacient". Alături, grămăjoara aceea mică, sunt funiile destinate a-l lega pe condamnat și colo, spre stânga, este bara de fier care o să-i sfărâme oasele.

Un cerșetor al cărui nas roșu striat cu vinișoare violacee trăda adorația lui față de zeul Bachus, vorbi și el:

– Astăzi este o zi excepțională! Vor fi uciși doi oameni, fiecare la rândul lui.

– Și nu oricine, îi tăie vorba o matroană cu mustață: Lunganul și Setilă, doi bandiți iluștri, care și-au făcut veacul în tâlhăria la drumul mare.

Pușlamaua de pe taburet își goli pipa lovind-o de tocul pantofului.

– Mie nu mi-ar plăcea să fiu al doilea la rând pentru tortură.

– Nici mie, zise cerșetorul.

Matroana își puse mâinile în șolduri, ceea ce făcu să-i salte pieptul enorm:

– Trebuie să fii țăcănit să vrei să treci al doilea pe roată, încuviință ea, pentru că înseamnă să înduri de două ori supliciul.

– În orice caz, adăugă cerșetorul, cu o privire ațâțată, părerea mea este că Lunganul va fi primul.

– Și de ce crezi asta, mă rog?

– Așa! replică omul.

Apoi, coborându-și vocea dar vorbind totuși destul de tare ca să-l audă cei din jur, spuse:

– Îl cunosc pe temnicer, m-am îmbătat odată cu el.

– Ei și?

Cerșetorul își acordă luxul unei tăceri ca să crească suspansul, apoi vorbi:

– Și am aflat din sursă sigură că Lunganul va trece înaintea complicelui său și, ascultați la mine, călăul a fost plătit să-i scurteze suferințele.

– Nemaipomenit!

– Pe vremea mea, nu puteai să-l cumperi pe călău...

– Ai dreptate, mormăi matroana, nici roata nu mai e ce-a fost...

– O clipă! o întrerupse cerșetorul, n-am terminat. Rămâne al doilea pungaș cu care o să ne distrăm mai mult.

– Evident, zise pușlamaua de pe taburet cu un aer de cunoscător. Firește, vor „recupera" pe pielea lui Setilă, ca să nu dezamăgească spectatorii.

Printre oamenii din jur, un bărbat stătea nemișcat, cu privirea ațintită spre eșafod. Chiar dacă își înfundase pălăria până la sprâncene, fizionomia lui contrasta teribil cu a celorlalți. În ciuda hainelor ieftine cu care se îmbrăcase, statura lui, înfățișarea semeață și finețea mâinilor albe, totul trăda diferența de origine.

– Iată-i! Iată-i! strigă cineva din mulțime cu o voce stridentă.

Urmă o agitație febrilă și toate capetele se întoarseră spre chei. Apăruse o căruță, trasă de o mârțoagă costelivă și înconjurată de mai mulți halebardieri călare. Mulțimea se împărți în două, râzând și exclamând:

– Trăiască Lunganul! Trăiască Setilă!

– Și trăiască moartea!

Îmbrăcați într-o simplă cămașă din pânză de sac și niște nădragi zdrențăroși, rași în cap și desculți, cei doi tâlhari

erau așezați față-n față, fiecare pe o scândură. Ușor de recunoscut după gluga lui țuguiată, călăul stătea alături de vizitiu. Între cei doi condamnați, un iezuit ridicase un crucifix de alamă și recita rugăciunea muribunzilor.

Mulțimea se mișca precum valurile mării. Din toate părțile se auzeau strigăte:

– Salut, Lunganule! Curaj, Setilă!

Când urcă pe eșafod, Setilă se clătină. Era alb ca varul. Se sprijini de brațul iezuitului, care profită pentru a-l face să sărute crucifixul. În schimb, Lunganul se apropie de roată cu un aer indiferent. În vreme ce călăul îi desfăcea legăturile de la mâini, banditul își plimbă peste mulțime o privire stinsă. La un moment dat, unicul său ochi se fixă asupra unui bărbat cu pălăria trasă pe ochi. Se scrutară unul pe altul și nimeni n-ar fi putut să spună care dintre ei îl implora pe celălalt.

Când călăul îl prinse pe condamnat de braț ca să-l ducă la roată, Lunganul strigă:

– Jur în fața lui Dumnezeu că tot ce am mărturisit în temniță este adevărat!

Bărbatul cu pălărie tresări, apoi, întorcând spatele eșafodului se pierdu în mulțime și dispăru.

Lunganul îl urmări cu o privire în care pentru prima oară, străluci o clipă o licărire umană. Apoi, desprinzându-și brațul din strânsoarea călăului, se întinse chiar el pe roată și se lăsă legat, cu o totală indiferență. Călăul mișcă levierul, roata începu să se învârtească încet. Când se aplecă să ia

bara de fier fatală, Setilă se prăbuși hohotind de plâns în brațele iezuitului și mulțimea se apropie asemenea crestei unui val.

*
* *

Panurge tresări.

– Cine face tot tărăboiul ăsta? întrebă el pe unul dintre băieții care-l ajutau la bucătărie.

– Patroane, cred că bate la ușă cineva.

– Am înțeles, zise Panurge, dar pare-mi-se că parcă ar vrea s-o dărâme cu totul. Vino cu mine! îi ordonă el.

Înarmat cu un vătrai, hangiul se duse să deschidă, urmat de bucătar. În lumina sângerie a unui apus de soare, un oaspete intră în vestibul, fără să remarce măcar arma pe care hangiul o ținea în mâini.

– Sunt ducele de Brabant! se prezentă el fără nici o introducere. Du-te și anunță-i de vizita mea pe actorii teatrului ambulant.

Cu ochii măriți, cu gura căscată, Panurge se retrase ascunzând de bine de rău vătraiul la spate. Prin ușile întredeschise, capetele băieților de la bucătărie cu bonetele lor albe înalte dădeau un aspect neobișnuit decorului. Ducele făcu un gest de nerăbdare.

– Dar ce naiba mai aștepți?

Panurge făcu o față lungă.

– Domnule duce, trupa nu mai este aici.

Philippe de Brabant păli.

– Unde sunt?

– Nimeni nu știe.

Pudrat tot de făină pe față, unul dintre băieții care făcea pe brutarul se apropie și spuse:

– Domnului Hannibal i s-a părut chiria prea scumpă.

– De când a dat de bani, este din ce în ce mai zgârcit, adăugă hangiul.

Ducele se sprijini de balustrada scării. În colțul ochilor îi tremura o lacrimă. Panurge se înclină ceremonios.

– Teatrul ambulant este în turneu în afara Parisului, șopti el întinzând reflex o mână lacomă către interlocutorul său.

– Unde? În provincie?

– Poate...

– Sunt pierdut! exclamă Philippe de Brabant.

Cu o tresărire de energie, se repezi spre ușă, o deschise larg și urcă în trăsura care-l aștepta. Vizitiul pocni din bici și atelajul se lansă înspre Piața Nouă. Sprijinit în vătrai, cu mâna încă întinsă, Panurge privi trăsura îndepărtându-se.

– Nu mai sunt oamenii ca altădată, mormăi el, și-au pierdut bunele obiceiuri. Pe vremea mea, ducii se îmbrăcau mai bine, și apoi, orice informație se plătește. Pentru zece dubloni, i-aș fi spus cu dragă inimă că actorii sunt la Versailles.

Se întoarse spre „brutar” care asculta și dădea din cap.

– Ce cauți aici? urlă el. Haide, la treabă!

Băiatul dispăru ca din pușcă și Panurge închise ușa bombănind:

– Și mai întâi, cine-i acest bărbat? Un duce îmbrăcat ca un păduchios! Pff! Încă vreun bătrân depravat, îndrăgostit de ingenuă sau de subretă, ce rușine!

Pierdut în presupunerile lui, Panurge se întoarse la bucătărie unde o armată de bucătari jumuleau gâște și găini. Puse vătraiul la locul lui lângă sobă și, de sub un morman de vreascuri, scoase o sticlă de vin de Asiria și o destupă. De fiecare dată când se simțea contrariat, hangiul își căuta liniștea în această băutură de culoarea topazului ars. De la prima înghițitură, se simți deja mai bine.

„Fără să vreau să fiu o piază rea, presimt că se vor petrece lucruri ciudate” se gândi el.

Capitolul 11

Susurul fântânilor arteziene se contopea cu sunetele viorilor și al oboiului. Muzica lui Lulli se potrivea admirabil cu peisajul smălțuit de razele unui soare cald.

– Dumnezeule! Acolo sus o să jucăm noi? întrebă Celine arătând spre scena înaltă.

Pe fundalul scenei era o pânză reprezentând fațada roșie a vechiului conac al lui Ludovic XIII. Pe timpul domniei, acesta adăugase niște coșuri de fum albe cu vârfurile aurite.

– De ce nu? zise Roxane. Trebuie să știi să te adaptezi la toate împrejurările.

Dorine oftă.

– Și ce mai împrejurări! Să jucăm în fața regelui! Oh! Cred că după asta aș putea muri fără să-mi pară rău.

– Exagerezi, Dorine! zâmbi Roxane.

Exuberanța prietenei sale o făcea să mai uite de necazurile ei. Dorine se întoarse brusc spre spațiul destinat publicului și exclamă:

– Ia priviți! Este fantastic!

– Da, mesele acelea de marmură albă puse pe iarba verde sunt de un frumos efect.

– Dar pot să pariez că au costat o avere...

– Bla, bla, bla! îi tăie vorba Celine. Cuvântul „avere" nu are nici un sens când este vorba despre rege. O singură masă de prânz a lui ar fi de-ajuns să hrănească o duzină de familii pe timp de o lună.

Dorine și Roxane izbucniră în râs.

– Așa este! își întări vorbele Celine. Mie nu-mi este frică de zbiri și spun cu voce tare tot ceea ce alții rostesc doar în șoaptă: regele Ludovic al XIV-lea este mult mai risipitor decât tatăl lui.

Dorine o trase pe Roxane de mână.

– Trebuie să credem ce spune Celine, zise ea pe un ton ușor ironic, doar a trăit și sub domniile precedente!

Această aluzie evidentă la vârsta ei o făcu să amuțească pe bătrâna artistă. Cu o privire chiorâșă, se uită după cele două tinere care se îndepărtau braț la braț spre aleea regală. În rochiile lor largi cu volane tivite cu dantelă, erau de-a dreptul diafane. Celine dădu din cap, zicându-și:

– Mă voi răzbuna pe scenă! Voi sări trei replici și frumoasa noastră subretă va trebui să iasă din scenă fără ca măcar să-și rostească textul!

Hotărâtă să facă asta, Celine se îndreptă spre castel cu gândul să se ducă la vestiare, când zări un bărbat în negru sprijinit de trunchiul fragil al unui salcâm. Unde-l mai văzuse, oare? De fapt, putea să folosească termenul „văzut"

pentru această siluetă longilină cu chipul aproape invizibil sub pălăria mare? Simțindu-se obsevat, bărbatul plecă din acel loc.

„Ciudat! se gândi bătrâna artistă. Nu cumva l-am zărit pe la han? Dar ce caută aici? Este evident că nu este un curtean."

Continuându-și drumul, începu să presupună că necunoscutul o fi vreun membru al poliției secrete a lui Colbert și se înfioră la gândul că acesta ar fi putut auzi ce spusese adineauri despre cheltuitorul rege.

*
* *

– Nu mai visa, Roxane, zise subreta, este timpul să mergem să ne pregătim.

– Deja? Este abia ora zece.

– Reprezentația va avea loc la prânz. Se spune că regelui îi place să privească un spectacol în plină zi, la lumina soarelui, ca pe vremea vechilor greci.

Roxane își trecu mâna prin părul ca abanosul.

– Vin și eu imediat, zise ea cu o voce slabă.

Prietena ei o privi.

– Nu pari prea veselă; totuși, astăzi este o zi mare pentru noi.

– Știu, Dorine, dar sunt puțin obosită, asta-i tot.

– Nu vrei să-mi spui ce ai? Ce te preocupă?

– Nimic.

– De o vreme încoace, nu mai ești aceeași.

– N-am nimic, te asigur.

– Cum vrei tu. Pe curând.

Rămasă singură, fata respiră adânc aerul înmiresmat cu parfum de iasomie și de trandafiri. O armată de servitori se agitau printre mase, punând pe ele coșuri cu fructe, carafe cu lichioruri, platouri cu prăjituri. Arcași îmbrăcați în costume albastre, cu cravate de tafta neagră cusute cu fir argintiu, se plimbau pe sub poala pădurii.

Cu privirea pierdută spre câmpia înverzită care se întindea cât vedeai cu ochii dincolo de castel, Roxane se gândea.

„Asta nu mai poate dura așa. El nu mă iubește deloc și este timpul să admit asta o dată pentru totdeauna. Nu poți iubi o biată actriță când ești un nobil, asta nu s-a văzut niciodată."

Romuald nu-i mai dăduse nici un semn de viață. De la ultima lor întrevedere, Roxane păstrase o amintire amară. Ce se întâmplase? O voce interioară îi șoptea la ureche:

„Nimic! Te-a ascultat ca orice bărbat galant. A fost amabil. Dar ți-a crezut oare povestea? Nu se știe. Va reacționa cumva? Este o enigmă. Ce ți-a propus? Nu mare lucru: ești în primejdie? Pleacă de la han. Cum? Ți-e frică? Vino să locuiești la Eleonor, dacă aceasta va accepta să te găzduiască."

Asta fusese tot. O condusese la ușă, aproape fericit că o vede plecând. De atunci, nimic! Nici o veste, ca și cum această întrevedere nici n-ar fi avut loc.

„Mă întreb dacă n-o să înnebunesc! Dacă n-am visat doar că o bandă de răufăcători complotează să ucidă pe cineva. Unde? Când? Cum? De ce?"

Fata se sprijini de una din mesele de marmură. I se păru că razele soarelui o orbesc și în aer plutesc mii de fluturi strălucitori. Susurul apei se transformă într-un vuiet, muzica viorilor se descompunea în sunete discordante. Pământul îi fugi de sub picioare și se prăbuși în iarbă, ca o păpușă de cârpă.

*
* *

Când deschise ochii, i se păru că vede chipul lui Romuald aplecat asupra ei.

– Oh! suspină ea zâmbind.

– Crezi că vei mai putea juca? întrebă Valentin, aflat alături.

Zâmbetul Roxanei se șterse.

– Ah, Valentin...

Tânărul o strânse de mână.

– Da, doar eu sunt! zise el cu tristețe în glas.

Hannibal se aplecă la rândul lui asupra ei.

– Ar fi dificil să anulăm acest spectacol.

– Liniștește-te, tată, mă simt bine. Din cauza soarelui, am avut o ușoară amețeală, atâta tot.

– Fata asta nu mănâncă nimic! zise Celine. Este aproape străvezie.

– Încetați să vă mai ocupați de mine și pregătiți-vă pentru spectacol.

Roxane se ridică încet. Încă nu era sigură pe picioare. Fără să spună un cuvânt, se duse și se așeză la o masă de

toaletă improvizată, în fața unei oglinzi tulburi. Chipul ei i se păru ciudat de schimbat. De o paloare extremă, cu niște ochi imenși, cu o cută în colțul gurii.

– Hm! Nu arăt prea strălucit! își zise ea.

Luă cutia cu farduri și începu să se machieze, cu gesturi nervoase, ca niște mișcări frânte. Prin oglindă, întâlni privirea lui Valentin. O privire întrebătoare, plină de tandrețe. Uneori, pe scenă, trebuia să se prefacă îndrăgostită de el. Îi veni brusc în minte niște vorbe spuse de Romuald:

– Știai că vechii greci îi numeau pe actori „ipocriți"?

Își rujă discret buzele, gândindu-se: „Astăzi, voi juca pentru ultima oară! După aceea, voi renunța la teatru". Își spuse că va pleca departe de această lume a iluziilor, că se va refugia într-o mănăstire. Ochii i se încețoșară. Din scurta ei trecere prin această viață, ea care fusese o fire atât de pasională, nu va păstra decât amintirea unei iubiri imposibile și urma unui sărut care încă o mai frigea.

Cu aceleași gesturi mecanice, își îmbrăcă rochia vaporoasă de ingenuă, apoi, înarmată cu un pieptene de os galben, își coafă părul lung.

O mână pe umărul ei o făcu să tresară. Dorine îi zâmbea cu o gură până la urechi.

– Ești gata? o întrebă ea. Apoi adăugă pe un ton triumfal: *El este aici!*

Inima Roxanei încetă să mai bată.

– Contele de Frejus? murmură ea, de parcă nu-i venea să creadă.

Subreta chicoti:

– Nu, dragă, ce idee! Regele este aici!

Hannibal năvăli în vestiar, mort de trac, înveșmântat în costumul lui de scenă roșu, cu masca lui Matamore în mână.

– Repede! Repede! Începem! Prologul! Prologul!

Roxane își luă masca de catifea neagră și, cu toții, porniră în șir indian în spatele scenei, ascunși de paravanele puse în acest scop. Roxane urcă pe scenă cu o privire goală. Sub razele albe ce cădeau vertical, rochia ei de voal semăna cu un nor diafan, iar părul bogat reflecta toate nuanțele de la negru la violet.

Un murmur prelung străbătu prin mulțime. Fata se înclină și așteptă ca regele să catadicsească să-i facă semn că poate începe. O mulțime pestriță, multicoloră, scânteietoare se întindea în fața scenei ca un covor prețios. Roxane nu avu nevoie să-l caute cu privirea pe Romuald. Absența lui, imensă și îngrozitoare, fu prima ei senzație.

Se ridică încet, într-o poză de așteptare.

*
* *

Regele era așezat în primul rând într-un fotoliu de aur, alături de o femeie blondă, bucălată, împodobită din belșug cu panglici și diamante. „Este regina! își zise Roxane. Cât trebuie să sufere pentru aventurile regelui...” De o parte și de alta a perechii regale, mai retrase, se aflau favoritele, Louise de La Vallière, blondă cu ochii negri, și marchiza de Montespan, a cărei rochie lucrată în fir de aur scânteia în soare.

Ludovic al XIV-lea aruncă o privire scrutătoare spre tânăra actriță care, intimidată, își plecă ușor capul. Regele era și el strălucitor. Două panglici de culoarea focului îi decorau pălăria de sub care se revărsa pe umeri părul bogat castaniu. Vesta de mătase verde-pal era atât de împodobită cu fir de aur și de argint, încât abia de i se mai distingea culoarea. Două diamante mari scânteiau în vârful celor doi crini de aur care-i închideau centura în stil antic.

Murmurul spectatorilor încetă și se făcu o liniște totală. Pe buzele zeflemitoare ale regelui plutea un zâmbet visător. Ochii lui castanii deveniră binevoitori. Foarte încet, regina Maria-Tereza se aplecă spre ilustrul ei soț.

– Ei bine, Sire, șopti ea, ce mai așteptați? Credeam că nu vă plac decât blondele...

La rândul său, regele se aplecă spre regină.

– Îmi place frumusețea, doamnă.

Cu un gest plin de grație, dădu semnalul așteptat. Și în vreme ce orchestra cânta în surdină o muzică suavă, Roxane începu să recite prologul piesei.

„– Themis, un mare senior, și Lydia, o biată servitoare, se vor iubi, dragi spectatori, cu o dragoste tandră..."

În timp ce recita textul, Roxane avu senzația că mai trăise această clipă. Nu chiar așa... Toți, acești curteni din fața ei, nemișcați sub perucile lor pudrate, ca niște păpuși de ceară, aceste mătăsuri foșnitoare, diademele scânteietoare, trezeau în mintea ei o amintire aflată la pragul dintre vis și realitate. „Visul! se gândi ea cu groază, sunt pe cale să retrăiesc visul pe care l-am avut la han în noaptea conspirației!"

Capitolul 12

Ultimul act se apropia de sfârșit. Deznodământul era aproape. Scarron tocmai își terminase tirada cu o piruetă care-l făcuse pe rege să râdă; a fost semnalul unui râs general.

Încurajat, „Arlechinul" jucat de Scarron mai încercă trei-patru improvizații, cu același succes, apoi i se adresă Roxanei, care juca ingenua:

– Pleacă, Lydia! I-ai jucat o festă urâtă lui Matamore și el nu este omul care să te ierte.

– Să ne ascundem! se fandosi subreta.

Ingenua căzu în brațele ei:

– Ai milă, Lisette, dacă-l pierd pe Themis nu voi mai putea trăi.

Subreta se uita speriată în toată părțile.

– Atunci, ascultă-ne și pleacă din această casă.

– Dar ar fi o lașitate.

– Faci cum vrei, zise Arlechino scuturându-și zurgălăii de la pălărie, dar în ceea ce mă privește, n-aș vrea să fiu nici măcar o muscă pe obrazul tău! Dar ce aud? Un vacarm teribil mă avertizează că sosește Matamore!

Înlănțuite, cele două fete părăsiră scena, în vreme ce Matamore năvălea, cu pușca înainte.

– Te-am prins, nelegiuitule, răcni el, înapoiază-mi ce mi-ai luat! Bunul meu!

Arlechino își agita brațele scurte.

– Stăpâne, dragul meu stăpân, bunul dumitale și-a luat zborul într-un vârtej de dragoste!

Valetul se pregătea să sară de pe scenă, în vreme ce Matamore, bine înfipt pe picioarele depărtate, cu amândouă mâinile întinse în față, încleștate pe pușcă, aștepta dându-și ochii peste cap sub masca lui.

Adunați în spatele paravanelor ce le serveau drept culise, ceilalți actori priveau scena finală. Deodată, Roxane încremeni. Ochii din spatele măștii lui Matamore nu erau cei ai tatălui său. Bărbatul care îmbrăcase costumul lui Hannibal avea ochii de culoarea topazului, aproape galbeni, cu pupile minuscule.

Într-o fracțiune de secundă, fata își dădu seama că inevitabilul se va produce. „Complotul!", se gândi ea. Vocea dogită pe care o auzise prin coșul șemineului rostind fraza fatală îi reveni brusc în minte:

„– Deocamdată, nu știu data acestei petreceri în timpul căreia eu trebuie să lichidez *pe cine știți voi!"*

Apoi, pe un ton metalic, adăugase:

„– Am vorbit deja cu cel pe care-l voi înlocui în ziua respectivă".

Nu mai exista nici un mister în cele două fraze. Vânjosul îl înlocuise pe Hannibal și, profitând de efectul final, va trage asupra regelui!

Scarron sări de pe scenă și, conform scenariului, o luă la fugă printre spectatori. Cel ce juca acum rolul lui Matamore își coborî încet pușca punând degetul pe trăgaci.

– Nu trage! strigă Roxane.

Descumpănit, „Matamore" se întoarse. Ea veni spre el. În culise, bătrâna Celine începu să bombăne:

– Era intrarea mea! Nu era rândul ei. De ce naiba improvizează? Piesa se va lungi în felul acesta și regele se va plictisi.

Alături de ea, arătând splendid în costumul lui sclipitor de Themis, Valentin se încruntă:

– Nu înțeleg nimic!

Neauzind focurile de armă care ar fi trebuit să-i însoțească fuga, Arlechino se gândi că probabil arma nu funcționase și, oprindu-se brusc din alergare, luă o poză de statuie, declanșând din nou ilaritatea generală.

În timpul acesta, pe scenă, ingenua se îndrepta curajoasă spre falsul Matamore, recitând cu o voce gâtuită rolul Celinei:

– Nu te mai recunosc *deloc,* bătrâne Matamore, și *totul* mă sperie, mai ales privirea ta furibundă; lasă jos această pușcă pe care o ții ca pe o *spadă...*

Transformările din text nu-i scăpară lui Valentin.

– Trebuie să intervenim!

Uluit, falsul Matamore coborâse brațul și căuta cu privirea o ieșire. Începu să se retragă îndreptând acum țeava puștii către ingenuă.

– Rămâi pe loc! strigă Vânjosul.

Vocea lui, răgușită și aspră, nu semăna deloc cu a lui Matamore. Roxane încremeni pe loc. Râsetele din public încetară.

În clipa aceea, ieșind din culise, junele prim îl lovi cu un ciomag în cap pe „Matamore". Pe jumătate doborât, acesta se răsuci și o luă la fugă prin grădină, ascunzându-se printre boscheții stufoși. Nimeni nu-l remarcă pe bărbatul care ieși de după un paravan și se luă după el.

Asupra asistenței se lăsase o tăcere totală. Junele prim o îmbrățișă pe inegenuă, într-o scenă finală. Atunci, regele începu să aplaude, urmat de o avalanșă de aplauze din toate colțurile grădinii.

*

* *

– Trăiește! anunță Celine.

Tocmai îl descoperise pe Hannibal zăcând doar în izmene, legat și cu un căluș în gură, sub scândurile scenei. Acesta îi privi buimăcit pe actori.

– Ce s-a întâmplat? murmură el.

– Ai fost lovit în cap și ți-a luat locul pe scenă un bandit! se auzi o voce în spatele lor.

Întorcându-se, actorii îl văzură pe Romuald de Frejus venind spre ei.

– Slavă Domnului, nelegiuitul acesta nu mai poate face rău nimănui. Polițiștii cărora l-am „livrat" se vor ocupa să-l facă să mărturisească numele complicilor lui. Unul dintre ei a fost deja arestat, era deghizat în valet; este poreclit Cârtiță.

– Dar dumneata? Ce făceai aici? întrebă Valentin.

– Domnișoara Dufresne mi-a mărturisit temerile ei. M-am prefăcut că n-o cred decât pe jumătate, pentru că mă temeam că sunt spionat. Dar eram hotărât să inspectez împrejurimile, bănuind că petrecerea despre care îmi vorbise ar putea foarte bine să fie aceasta.

– Asta-i bună! exclamă Celine. Nu mai înțeleg nimic.

Hannibal se ridică greu, frecându-și capul dureros.

– Totul este din vina mea, zise el.

Și, în câteva fraze marcate cu gesturi largi, începu să povestească incredibila afacere care demarase chiar din seara sosirii lor la Paris, la han.

– Extraordinar! exclamă Scarron. Roxane l-a salvat pe rege de la moarte!

Romuald încuviință:

– Da, datorită prezenței de spirit și a curajului ei, infamul complot a putut fi dejucat.

Toți își îndreptară privirile spre aleea regală. Sub frunzișul de culoarea smaraldului, Curtea se înfrupta din gustările răspândite din belșug pe mesele de marmură. Printre țesăturile strălucitoare, printre diademe și panașe, se zăreau și cele două panglici care împodobeau pălăria regelui.

Emoționată, Celine își aranjă peruca.

– Totuși, mi se datorează un pic și mie faptul că regele este viu și nevătămat, pentru că am binevoit s-o las pe Roxane să recite rolul meu!

– Nici nu ne-am fi așteptat la mai puțin din partea ta! zise Scarron.

Izbucniră cu toții în râs. Revenindu-și din emoții, recăpătându-și un pic culoarea, Hannibal își freca palmele.

– Totul este bine când se termină cu bine, declară el; să ne strângem lucrurile și să ne întoarcem în bârlogul nostru.

Romuald se apropie de directorul trupei.

– Unde este Roxane? Aș vrea să am o explicație cu ea.

Ochii lui Hannibal, mai negri ca tăciunele, se rotiră în toate direcțiile.

– Roxane? N-o mai văd! Unde s-a dus?

– Am văzut-o îndreptându-se spre vestiare după ultimul salut, zise Dorine.

– Biata fată, cu siguranță are nevoie de odihnă. Nervii ei au fost puși la grea încercare, adăugă Celine.

Contele de Frejus porni imediat spre castel, cu părul blond strălucind în soare. Subreta oftă adânc:

– Ce frumoasă-i dragostea!

*

* *

Ceea ce Dorine numise „vestiar" era de fapt o încăpere lungă de la parter situată la câțiva metri de scenă. Oglinzi

rotunde se aflau deasupra unor mese de machiaj pe care zăceau în dezordine tuburi de fard, cutii cu pudră, rujuri de toate culorile.

Pe un suport lung triunghiular atârnau costumele extravagante, pălăriile, măștile personajelor.

Deschizând cele două canaturi ale ușii, Romuald intră în încăpere. Rămase o clipă pe loc, până se mai acomodă cu semiobscuritatea dinăuntru, căutând-o cu privirea pe fată.

– Roxane! strigă el.

Oglinzile reflectau doar o încăpere goală în care domnea o liniște funebră. Reflex, Romuald ridică un scaun răsturnat apoi, aplecându-se mai mult, luă de jos ceva ce crezu la început că este o batistă. Era însă o bucățică de voal alb ruptă din rochia Roxanei.

Contele de Frejus păli.

– Dumnezeule! strigă el. Au răpit-o!

Și ieși din vestiar ca un tigru furios.

Capitolul 13

– Vai! Vai! Bietul de mine! Bieții de noi! Ce nenorocire pe capul nostru!

Hannibal plângea cu lacrimi fierbinți, în hohote. Picăturile grele se rostogoleau pe obraji, udându-i barba aspră. În alte circumstanțe, scena ar fi părut comică. Romuald îl fulgeră cu privirea.

– Te rog să taci!

– Nu pot, domnule conte! Biata mea copilă este în pericol. Unde au dus-o? Ce-i vor face? Ce vor de la ea? Numai când mă gândesc, mă apucă disperarea.

– Oh! Se poate spune că nu prea i-ați purtat noroc de când v-a întâlnit! șuieră Celine. Mai întâi a început să-și dorească să se îmbrace în fată, ceea ce ne-a adus multe necazuri.

– Și ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, a fost martorul involuntar al acestei conspirații, adăugă Dorine, care evita cu grijă privirea lui Romuald.

Valentin interveni la rândul lui; ochii îi străluceau febril în mijlocul feței livide.

– Domnule conte, începu el, personal n-am nici un motiv să-mi fiți simpatic, deoarece ați făcut-o să sufere pe Roxane. Totuși, sunt gata să ne unim eforturile pentru a o găsi.

– Și eu! adăugă Scarron.

Copleșit de emoție și de remușcări, Romuald reuși să articuleze:

– Sunt onorat să colaborez cu voi.

În clipa aceea, Panurge ieși din bucătărie aducând o tavă mare încărcată cu pahare și ulcioare cu vin.

– De fapt, zise el punând totul pe masa de stejar, am uitat să vă spun că vă căuta un gentilom. Zicea că-l cheamă Philippe de Brabant și că este duce, dar era îmbrăcat ca un sărăntoc.

Romuald tresări.

– Îl cunosc foarte bine! Ce voia?

Panurge își ridică sprâncenele groase și negre.

– Asta, nu mi-a spus. Dar părea tulburat.

– Poate că era la curent cu ceva?

– În cazul acesta ar fi venit la Versailles să ne găsească, zise Valentin.

– Cu siguranță că ar fi venit dacă i-aș fi spus unde sunteți, mărturisi Panurge pe un ton stânjenit.

Fiecare din cei prezenți îl fixă pe hangiu. Acesta își plecă privirea cu un aer vinovat.

– Hainele lui m-au cam pus pe gânduri.

– Avea cu siguranță motive să se fi îmbrăcat așa, îi tăie vorba Romuald.

Panurge se făcu mic pe scaunul său.

– Și apoi, o informație se plătește! Este un principiu, murmură el cu fața roșie de rușine.

Romuald și Valentin schimbară o privire.

– Ce putea să aibă ducele de Brabant cu noi? întrebă actorul. Este ciudat. Abia dacă-l cunoaștem, l-am întâlnit doar o dată la contesa de Bruyères.

– Sunteți pe o cale greșită! îl întrerupse Celine. Poate că domnul acesta voia să ne invite să jucăm la castelul lui.

– Atunci, de ce s-a deghizat în sărăntoc?

– Dintr-o fantezie, fără îndoială.

Scarron se scărpină în creștet.

– Panurge zice că părea îngrijorat.

– Mai mult decât atât, răspunse hangiul, era palid ca o coală de hârtie și speriat ca de fantome.

– Trebuie să-l găsim! spuse contele de Frejus. Probabil că și el vă caută. Ducele nu invită niciodată pe nimeni la el. Trăiește ca un pustnic de când și-a pierdut soția și copilul. Dacă s-a străduit să vină până aici, înseamnă că are să vă comunice vreo informație importantă.

Spunând acestea, Romuald se ridică și-și puse pălăria. Valentin și Scarron făcură la fel. Ca să-și mai răscumpere greșeala, Panurge spuse:

– Am în grajd trei cai buni, luați-i.

Cu mâinile împreunate, Dorine și Celine îi urmăriră cu privirea până când ușa se închise în urma lor.

Lacrimile lui Hannibal căzeau în paharul cu vin.

– Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple!

– Ce tot spui? întrebă subreta.

Celine îl bătu ușor pe umăr.

– Liniștește-te, prietene, încă nu știm nimic.

– Dar se va afla.

– Rămâne de văzut.

– Ce nenorocire!

Dorine făcu ochii mari.

– Mai vorbiți mult timp în ghicitori?

– Ia și bea, fetițo, o întrerupse tăios bătrâna actriță, ai nevoie teribil de asta. Tăcu apoi, pentru că vreo câțiva clienți tocmai intraseră în han. Un chelner slăbănog începu să aprindă felinarele, în timp ce un altul lua comenzile. Noaptea întunecase ferestrele. Hannibal își goli paharul fără nici o speranță că se va îmbăta. Începea o lungă așteptare.

– Bei prea mult! îl cercetă Celine.

Directorul teatrului ambulant își mai turnă un pahar. Dar nu-l bău ci se mulțumi să contemple lichidul auriu. Absorbit de această contemplare absurdă, nu-și dădu seama că Dorine și Celine se retraseseră, nici că sala se umpluse încetul cu încetul cu tineri veseli. Cu privirea fixă în pahar încerca să-și stăpânească valul de amintiri care-l năpădeau, imagini fugare ale unui trecut căruia, până acum, îi păstrase cu înverșunare secretul.

„Ca să vezi! se gândi el, ca și acum optsprezece ani când a venit Lunganul să mă caute, eram așezat tot în fața unui pahar cu vin...”

*

* *

Revăzu limpede în minte silueta neagră a banditului profilată în lumina unui soare hibernal. Lunganul se apropiase de rulota în fața căreia ardea un foc anemic. Hannibal îl privise apropiindu-se, în timp ce-și sorbea vinul fiert care-i ținea loc de mic dejun.

– Ce vânt bun te aduce?

Nelegiuitul se lăsase pe vine în fața lui.

– Vreau să-ți fac o propunere, zisese el.

Hannibal suflase în băutura lui fierbinte.

– Hai, lasă! Trebuie să fie iarăși vreo poveste nebunească de-a ta. O să sfârșesc prin a fi acuzat de tăinuire, eu care sunt sărac ca Iov!

Unicul ochi al Lunganului îi aruncase o privire febrilă.

– Nu-ți fie teamă, frate! Dacă îmi faci acest serviciu, n-ai să mă mai vezi niciodată.

– Niciodată?

– Până la Judecata de Apoi!

Se priviseră pe deasupra firișorului de fum alburiu ce se înălța din vatră. Cei doi frați aleseseră căi diferite. „Artistul și banditul, zicea mama lor ștergându-și lacrimile. Amândoi excluși de societate!"

Hannibal se grăbise să-și termine băutura.

– Hai, spune.

– Nu ai visat întotdeauna să ai o trupă de teatru? Ei bine, o vei avea. Celine și cu tine veți fi directori.

Hannibal rămânea în expectativă.

– Unde vrei să ajungi?

Nelegiuitul sărise pe picioarele lui lungi și ciolănoase, făcând un semn al cărui sens îi scăpă pe moment lui

Hannibal. În clipa următoare, se ridicase și el, făcând ochii mari când îl văzuse venind spre ei pe Setilă.

Cel de-al doilea bandit purta în brațe un bebeluș înfășat care se mișca slab în scutecele murdare și scâncea. În mod reflex, Hannibal se trăsese înapoi, cât pe ce să lovească peretele rulotei.

– Ce? Ați răpit un copil? Sunteți nebuni! bâiguia el, livid de frică. Nu contați pe mine în afacerea asta, eu nu...

Se opri brusc, cuvintele îi rămăseseră în gât când privirea îi fusese atrasă de o pungă din piele moale pe care Lunganul o scosese din buzunar.

– Cincizeci de galbeni sunători, Hannibal, din ce să-ți formezi trupa secolului!

Trezită de zgomotul vocilor, Celine scosese capul pe fereastră în cămașă de noapte și cu părul pus pe bigudiuri.

– Acceptă, prietene! îi strigase ea.

– Dar cine... cine este acest copil?

Lunganul îi făcuse semn complicelui său să se apropie.

– Este Diane de Brabant, spusese acesta, fiica legitimă a ducelui de Brabant!

Hannibal rămăsese fără glas. Celine fu aceea care întrebă în locul lui:

– Ce trebuie să facem?

– Să-l creșteți! i-o trânti Lunganul. Restul nu vă interesează. Mama copilei a murit acum două zile, în timp ce noi ne făceam meseria. Nu m-a lăsat inima s-o abandonez în noaptea rece.

– Doar nu suntem monștri, adăugă Setilă.

Hannibal își revenea încetul cu încetul. Punga plină cu galbeni pe care Lunganul i-o flutura pe sub nas, avea asupra lui o putere hipnotică.

– Cât timp trebuie să am grijă de acest copil? întrebase el cu răsuflarea tăiată.

– Pentru totdeauna! O vei crește ca pe propria ta fiică.

– Nu voi fi în stare. De ce să n-o înapoiezi tatălui ei?

– Prea târziu! Dacă ne-am plimba prea mult cu un bebeluș în brațe, ar echivala pentru noi cu o arestare. Pe voi n-o să vă bănuiască nimeni. Îți repet că aș fi putut s-o abandonez în voia sorții.

– Oh, nu! exclamase Hannibal, urmărind cu ochi sclipitori balansul pungii cu galbeni.

– Probabil că ura mea față de această societate nedreaptă nu este încă atât de puternică. Așa că eu, Bernard Dufresne, zis Lunganul, proscris și blestemat, îmi permit luxul să fiu mărinimos!

Hannibal încuviința din cap, fără să înțeleagă prea bine stările sufletești ale fratelui său.

– Bine, zise el, dă-mi copilul și banii ăștia.

Lunganul luă copilul din brațele complicelui său și i-l dădu lui Hannibal. Apoi, îi strecură punga pe sub pelerina largă pusă direct pe piele.

– Să-i zici Roxane, este un nume care-mi place mult.

– Da, nu-i rău.

Cei doi frați se priviseră o clipă.

– Adio, actorule! îi aruncă Lunganul.

Hannibal îl privi îndepărtându-se și apoi afundându-se în umbra pădurii. În clipa aceea, avusese sentimentul că nu-l va mai vedea vreodată. Deodată, tresări:

– Celine! strigă el, fă ceva! Roxane tocmai îmi udă pantalonii!

*
* *

Brusc, amintirile se estompară. Hannibal își ridică pleoapele umflate de plâns și se rugă în gând: „Sfinte Antoane, fă o minune să fie găsită Roxane, chiar dacă va trebui să mă despart de ea pentru totdeauna, chiar dacă, măcar o dată-n viață, va trebui să spun adevărul, cu riscul de a fi hulit de toți. Am iubit-o ca pe copila mea și dacă vreodată am fost stângaci, a fost din slăbiciune, Dumnezeu să mă ierte!"

Sala era aproape goală. Nu mai rămăseseră decât vreo doi beți, care continuau să bea la lumina chioară a unui felinar muribund. Panurge stătea în picioare lângă masa actorului, cu un sfeșnic în care mai ardea o jumătate de lumânare.

– Hannibal, de ce nu te duci la culcare? Ești frânt de oboseală.

– Nu! N-am să mai dorm până când nu voi avea vești despre Roxane.

– Vrei măcar să mănânci ceva? A mai rămas niște prepeliță împănată, un pic de friptură de mistreț...

– Nu!

– Vrei vin?

– Nu mai vreau nici vin!

– N-ai minte deloc! O să te îmbolnăvești.

– Aș merita și mai rău. Bunul, dragul meu prieten, află că sunt un laș! Sunt omul cel mai laș pe care l-ai cunoscut vreodată!

Uimit de atâta vehemență, hangiul se așează pe bancă.

– Haida-de! Oboseala și îngrijorarea te fac să fii pesimist.

– Nu, te asigur, mă disprețuiesc și mă detest!

Și directorul teatrului se lansă într-o lungă confesiune. Când termină de povestit, sala era goală și întunecoasă, ultima lumânare abia mai sfârâia, o ploaie fină lovea ușor în hârtia pergamentoasă care ținea loc de geamuri la fereastră. După ce spălaseră pe jos, servitorii se duseseră la culcare.

– Păi atunci, murmură Panurge, dacă am înțeles eu bine, tu aflasei totul despre complot și ai tăcut.

– Ba chiar am îndemnat-o și pe Roxane să tacă.

– Dar de ce?

Hannibal se ridică sprijinindu-se de masă. În câteva ore, se transformase într-un om bătrân. Lumânarea din sfeșnic îi lumina fața de jos și-i dădea înfățișarea unei măști de ceară.

– De teamă! șopti el tânguindu-se. Eu am trăit întotdeauna cu teamă!

Hangiul ținea cu o mână sfeșnicul și cu cealaltă înconjură umerii încovoiați ai bătrânului său prieten.

– Lasă... zise el, fiecare avem defectele noastre. Iată, eu de exemplu, sunt lacom de bani și zgârcit!

Capitolul 14

Un miros de mucegai plutea între cei patru pereți de piatră cenușie fără ferestre, străpunși doar de o ușiță secretă, luminați de două făclii de rășină.

– Idioato! striga Eleonor de Bruyères, o să-mi plătești scump prostia făcută!

Roxane încerca zadarnic să se desprindă de perete. Mâinile și gleznele îi erau legate cu niște lanțuri scurte. Scoase un sunet nearticulat. Eleonor îi smulse cu un gest plin de ură călușul care o sufoca.

– Termină cu glumele, isteațo! Cui i-ai mai vorbit despre acest atentat?

– Nimănui!

Un dos de palmă îi tăie răsuflarea; inelul cu blazon al contesei îi zgârie buza. Ochii Eleonorei aruncau fulgere sălbatice și un rictus feroce îi deforma gura.

– Minți! Îți știu talentele de actriță. Dacă tu cunoști arta de a tăcea, eu o știu pe cea care te va face să vorbești.

– Nu am ce să vă spun.

Contesa de Bruyères luă una dintre torțe și, foarte încet, o apropie de fața prizonierei sale. Reflex, Roxane își trase capul înapoi. Eleonor rânji spunându-i:

– Mască nefericită! Dimpotrivă, ai multe să-mi spui. Te-ai făcut vinovată de două lucruri: l-ai salvat pe tiran și ai vrut să-mi furi bărbatul pe care-l iubeam.

– Nu știu despre ce vorbiți, zise Roxane cu o voce slabă. Puneți-vă în locul meu: în cursul spectacolului am observat că sub masca tatălui meu se află un necunoscut. Așa că am reacționat, ce poate fi mai normal? Cât privește bărbatul pe care-l iubiți, aflați că nu l-am mai văzut de multă vreme și că n-a avut pentru modesta mea persoană nici măcar o privire vreodată.

Eleonor o asculta cu atenție, aplecându-și un pic capul pe o parte, ca pentru a cântări greutatea argumentelor. În adâncul sufletului era însă înnebunită de furie. Ar fi preferat să-și vadă rivala vărsând lacrimi amare, implorând-o. În loc de asta, avea în fața ei o persoană orgolioasă, cu un caracter neîmblânzit. Constatarea aceasta făcea să-i crească ura. Apropie mai mult flacăra de obrazul captivei și aceasta închise instinctiv ochii.

– Nu cred o iotă din ce spui! Vei fi pedepsită și vei muri în această temniță a cărei existență nu o cunoaște nimeni. Cine va îndrăzni să mă bănuiască pe mine că te-am omorât? Nici măcar n-am asistat la blestematul vostru spectacol.

Se duse apoi și puse torța în suportul ei. Rochia de tafta neagră se confunda cu umbrele celulei. Întorcându-se spre prizoniera ei, îi dădu lovitura de grație:

– Și pe cine o să intereseze dispariția unei biete actrițe?

Când vru să iasă, Roxane o întrebă cu o voce pe care și-ar fi dorit-o mai fermă:

– Îmi veți spune măcar unde mă aflu?

Un zâmbet sardonic apăru pe buzele rujate ale contesei.

– Ce te mai interesează numele mormântului tău?

O speranță fugară bântuia mintea Roxanei. „Dacă sunt în catacombele castelului Saint-Denis și dacă Romuald a aflat de la prietenii mei că am dispărut..."

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, temnicera ei izbucni într-un râs demonic care se lovi parcă de pereți și de bolta celulei.

– N-ai să-l mai vezi vreodată pe contele de Frejus. Scoate-ți asta din cap!

Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Cuprinsă de o cumplită îndoială, Roxane strigă din nou:

– Dar unde mă aflu?

– La conacul lui Malemorte! îi spuse Eleonor cu o voce lugubră.

Ieși într-un foșent de tafta și împinse repede la loc ușa grea în urma ei. Țintuită de perete, prizoniera auzi zăngănitul lacătului și apoi zgomotul sec al unui zăvor. Speranța dispăru și Roxane dădu frâu liber lacrimilor. „Nu mă vor găsi niciodată, nu-l voi mai vedea niciodată pe Romuald."

Timpul devenise o noțiune abstractă. Fata rămânea nemișcată, într-o teribilă așteptare că torțele se vor consuma cufundând temnița în tenebre, că va muri îngropată de vie, uitată de toți.

Cu o tresărire de voință, trase de lanțuri fără nici un rezultat, doar cu alte câteva zgârieturi în plus.

– Ajutor!

Vocea îi răsună între pereți, urcă spre tavanul boltit, apoi se stinse, ca un râs batjocoritor. Flăcările galbene ale torțelor luminau cheia de boltă și asperitățile pietrei mâncată de mucegai. Roxane își umezi buzele uscate. Resemnată, își lăsă capul să-i cadă în piept.

„La ce bun să vreau să trăiesc cu orice preț?"

*
* *

Toate senzațiile i se estompaseră în afară de una: setea. Prizoniera își imagină că aude susurul unui izvor sau al unei fântâni. În ciuda poziției incomode, probabil că adormise, pentru că torțele dădeau acum o lumină slabă, portocalie, înconjurată de un fum negru. Roxane simțea o durere acută la încheietura mâinilor și la glezne. Uimită de propria-i seninătate, se gândi că va muri pentru că vrusese să salveze un rege și să iubească un conte.

Chipul frumos al lui Romuald îi apăru ca într-un vis, învăluit în haloul blond al părului său. Dar expresia îi era ironică și albastrul ochilor arunca săgeți de oțel.

– Te iubesc, șopti ea, și tu nici n-ai catadicsit să mă privești vreodată.

Viziunea ei se risipi în momentul când auzi scârțâitul sinistru al balamalelor ruginite. Ușa se întredeschise

proiectând pe podea o rază lată de lumină în care se profila silueta unui bărbat în cizme, cu pelerină și pălărie cu panaș.

– Romuald... murmură ea.

Bărbatul înaintă. Una dintre torțe îi lumină fața lividă cu nuanțe măslinii. Ochii lui depărtați o fixară pe prizonieră cu o expresie de triumf. Fata își înăbuși un țipăt.

– Dumneata?

Frederic de Malemorte se înclină ușor.

– Îmi pare rău, domnișoară Dufresne, verișoara mea este prea crudă. O să-ți desfac lanțurile.

Desfăcu brățările de fier cu delicatețe, dar Roxane îi simți ura malefică. Eliberată de lanțuri, făcu vreo câțiva pași și-și frecă încheieturile dureroase.

– Îmi este sete! gemu ea.

– Da, bineînțeles, m-am gândit la asta.

Își desfăcu de la brâu o ploscă de argint învelită în piele de Boemia și i-o întinse.

– Doar câteva înghițituri, îi recomandă el.

O privi în timp ce bea apa și, cu un gest reflex, își frecă palmele. Buzele-i groase și roșii se întinseră într-un rânjet dezvăluindu-i caninii.

– În sfârșit singuri, șopti el.

Văzându-l că vine spre ea, Roxane lăsă să-i cadă din mână plosca și se strecură de-a lungul zidului, înspăimântată. Era departe de a-și imagina dorința pe care i-o inspira acestui bărbat. Desculță, cu rochia zdrențuită, speriată, pentru Frederic de Malemorte era imaginea însăși a ispitei. Chipul

ei delicat, cu trăsături armonioase părea slăbit sub masa impozantă a părului ei de culoarea abanosului căruia lumina torțelor îi dădea reflexe arămii.

– Nu mă atinge!

– Am așteptat acest moment din clipa în care te-am văzut!

Tăcu, prefăcându-se că privește un punct din tavanul boltit. În realitate, își supraveghea cu coada ochiului victima. Observă că ea se prelingea de-a lungul peretelui, spre ușa ce rămăsese deschisă. Mai rapid ca o pasăre de pradă, se repezi și o închise cu o lovitură de picior. Roxane se clătină.

– Fie-ți milă, domnule! Ce ți-am făcut?

– Cum îndrăznești să mă întrebi? Mi-ai adus cel mai cumplit afront pe care-l poate suporta un bărbat.

– Dar felul dumitale de a te purta nu era acela al unui gentilom.

– M-ai izgonit! M-ai ridiculizat, ajutată de pungașii tăi de prieteni, mi-ai frânt inima pe care veneam să ți-o ofer pe o tavă de argint. Ai fugit de mine. M-ai supărat, Roxane! M-ai supărat îngrozitor! Îți voi distruge și trupul și sufletul!

Acest delir verbal, rostit pe un ton monoton și punctat de aceleași gesturi repetate mecanic, cu mâna dusă neîncetat când la frunte, când la inimă, fixitatea posacă a privirii și rictusul gurii îi apărură dintr-o dată Roxanei ca semne de netăgăduit ale demenței. „Trebuie să-l calmez, se gândi ea, altfel va face o adevărată criză”.

Îi zâmbi fermecător și-i spuse:

– Dar, domnule marchiz, dumneata ai interpretat greșit faptele.

– Vrei să spui că m-am înșelat în privința sentimentelor dumitale?

– Cuvântul este cam tare, răspunse cu prudență fata. Să zicem că ai fost victima unei neînțelegeri. Nu te-aș fi alungat niciodată dacă nu m-ai fi forțat să fac asta prin graba dumitale.

Marchizul își mușcă buzele.

– Sigur! Firește! Cât de stângaci m-am purtat...

Alergă spre ea, o prinse de mijloc și o trase spre el.

– Dar pasiunea nu merită să fie iertată? exclamă el.

Ea încercă să scape din strânsoare dar nu reuși.

– Roxane, spune-mi că m-ai iertat.

– Te-am iertat dar, te rog, dă-mi drumul.

– Nu, nu înainte să-mi dovedești că m-ai iertat.

– Cum anume?

El lovi cu piciorul în pământ, ca un copil răsfățat.

– Dându-mi un sărut!

Roxane își stăpâni greața. Înțelese foarte repede că jocul lui Frederic de Malmorte este diferit de cel al verișoarei lui, Eleonor. Contesa voia pur și simplu s-o suprime, iar el voia să-și satisfacă pasiunea. Dar Eleonor, dându-și seama și ea de dorința vărului său, alesese să i-o sacrifice lui Frederic. Subtilă răzbunare...

Fata închise ochii și, înălțându-se în vârful picioarelor, îl sărută rapid pe obrazul flasc. Marchizul o strânse cu putere

la piept. Roxane se zbătu, dar el o strânse și mai tare, insensibil la țipetele ei și, lipindu-și buzele groase și umede de gâtul ei, îi sărută pielea mătăsoasă.

– Nu! Ai promis că-mi dai drumul!

– Nu-mi amintesc.

– Ești așadar, un bărbat fără cuvânt?

– Sunt un bărbat hotărât. Și am hotărât că îmi vei aparține, de bună voie sau cu forța!

Roxane avea impresia că se luptă cu o caracatiță. Picioarele se muiară și, lăsându-se să alunece de-a lungul corpului agresorului său, căzu pe pământ. Văzând-o jos, cu rochia sfâșiată ridicată peste picioarele-i suple, monstrul scoase un mormăit de urs înfometat și se aruncă asupra prăzii sale, strivind-o cu toată greutatea.

Capitolul 15

– Oprește-te! Altfel, martor mi-e Cerul, te străpung cu sabia!

Vocea izbucnise ca o pocnitură de bici. Marchizul de Malmorte îi dădu drumul fetei și se ridică în picioare, cu hainele în dezordine. În grota de sub pământ năvăliră mai mulți bărbați cu făclii în mâini, cu chipurile în umbră.

– Înapoi! ordonă vocea.

Orbit de lumină, marchizul își puse mâna streașină la ochi. O sudoare rece îi umezea fruntea. Pe un ton umil, murmură:

– Dumneata ești, Frejus? Nu te disting prea bine din cauza luminilor.

– Da, sunt chiar eu. Am ajuns exact la timp ca să te împiedic să faci o nelegiuire. Ești terminat, Malemorte. Vânjosul a vorbit, complicii tăi sunt deja la Bastilia.

– Și Eleonor?

– Contesa de Bruyères tocmai a fost arestată la Saint-Denis și a mărturisit că atentatul împotriva regelui a fost pus la cale de ambasadorul olandez.

Frederic de Malemorte asculta totul într-o atitudine trufașă. Își îndreptase umerii încovoiați și-și ridicase bărbia.

– Așa este! recunoscu el. Provinciile Unite nu doresc un rege al Franței care nu se gândește decât să le declare război.

– Taci! Vei fi judecat pentru crimele tale! L-ai trădat pe rege și ai încercat să abuzezi de această fată.

Marchizul aruncă o privire disprețuitoare către victima lui care încă mai zăcea pe jos, leșinată.

– Cum? scrâșni el din dinți. O să-mi cauți acum pricină pentru un viol neconsumat asupra unei biete actrițe? Doar cunoști moravurile acestor creaturi! Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului ei.

– Nu, domnule! strigă un bărbat care până atunci stătuse lângă ușă. Vei fi acuzat nu numai pentru spionaj în favoarea Olandei, ci și de răpire, sechestrare și tentativă de viol asupra Dianei de Brabant.

Frederic de Malemorte păli.

– Ce spuneți acolo?

Bărbatul veni mai în față și, la lumina făcliilor, marchizul putu să vadă că era vorba despre ducele de Brabant. Alături de el, purtând făclii, Scarron și Valentin îi reamintiră de înfrângerea lui de la han. Philippe de Brabant continuă cu o voce glacială:

– L-am cunoscut odinioară pe tatăl dumitale. Datorită încrederii pe care mi-o acorda, eram la curent cu existența acestei subterane. Tatăl dumitale era un om cu suflet nobil și noroc că a murit înainte să afle de decăderea fiului său.

– Domnule...

– Taci! Ești în stare de arest!

Apoi, adresându-se soldaților care-l însoțeau, le ordonă:

– Luați-l!

Frederic de Malemorte nu opuse nici o rezistență. Soldații îl încadrară și ieșiră cu prizonierul lor.

Contele de Frejus se aplecă asupra Roxanei și-i privi chipul palid și chinuit, ochii închiși, buzele umflate, strânse ca și cum ar fi vrut să înăbușe un țipăt, gleznele și brațele marcate de urmele de lanțuri. Îi dădu lui Scarron făclia și o luă pe Roxane în brațe.

Philippe de Brabant se apropie.

– Mi-am regăsit fiica tocmai când era s-o pierd din nou.

*

* *

Când deschise ochii, Roxane văzu mai întâi un baldachin albastru cu ciucuri aurii. Își încruntă sprâncenele, încercând să-și amintească pe cât posibil ce se întâmplase. Mai păstra încă în minte o ultimă imagine, aceea a chipului monstruos al marchizului aplecat asupra ei. La această evocare, se ridică brusc, cu un țipăt.

– Te rog, copila mea, liniștește-te.

Roxane făcu ochii mari. Se afla într-o încăpere bogat împodobită, pe un pat imens cu baldachin. Își plimbă o privire nedumerită peste pereții plini de tablouri celebre, de lambriuri aurite, mobile spaniole. Privirea i se fixă până la urmă asupra bărbatului care-i vorbise.

– Oh! Domnule duce! zise ea, trăgându-și reflex cearșaful de mătase peste umeri.

Philippe de Brabant era așezat lângă pat, pe un fotoliu ajurat cu spetează înaltă. Ochii îi străluceau de lacrimi. Costumul de catifea neagră combinat cu satin de aceeași culoare, îi puneau în valoare noblețea fizionomiei. În mâinile împreunate ținea un medalion, pe care Roxane îl crezu mai întâi o oglinjoară.

– Domnule, zise ea cu timididate, mi-am pierdut cunoștința într-o temniță îngrozitoare și mă trezesc într-un palat. Ce s-a întâmplat?

După ce-i povesti felul în care fusese eliberată, ducele dădu din cap și-i spuse:

– Copila mea, pregătește-te să ai un șoc.

Speriată, ea îl privi.

– Vă rog, spuneți. I s-a întâmplat vreo nenorocire bietului meu tată? Vreunui membru al trupei? Vreunui... ezită o clipă... prieten?

– Liniștește-te, nimic din toate astea. Te rog acum să privești asta.

Îi întinse medalionul pe care ea îl luă dintr-o mână ce tremura ușor. Era un portret pictat în maniera școlii flamande. Reprezenta o tânără femeie surâzătoare, ținând

între degetele cu inele de diamante un buchețel de garofițe sălbatice. Ducele de Brabant se ridicase și, sprijinit de fereastră, privea peisajul încântător.

O fâșie îngustă de lumină aurie se întindea până la capătul câmpiei normande, desenând ca într-o stampă japoneză umbrele negre ale ferigilor și ale vârfurilor înalte de iarbă. Pe alocuri, mici ochiuri de apă străluceau ca niște oglinzi. Se iveau zorile.

Ducele murmură:

– Dormi în pace, Aurelie, am regăsit-o pe copila noastră, Diane.

Roxane privea portretul cu un fel de fascinație. Femeia care-i zâmbea avea ochii de culoarea ambrei, părul de un blond auriu, o față cu un oval perfect. „Cât este de frumoasă!" se gândi Roxane.

Când ducele reveni spre ea, observă că pe obrajii lui se prelingeau lacrimi.

– Domnule duce, de ce plângeți? Cine este doamna aceasta? Unde sunt colegii mei și ce s-a întâmplat cu nefericitul meu tată?

– Tatăl tău este în fața ta, Diane!

– Poftim?

– Liniștește-te, fata mea, îți voi explica totul.

*
* *

Aflarea atâtor lucruri într-un timp atât de scurt o copleșise profund pe viitoarea ducesă de Brabant. Cum nu

fusese foarte grav rănită, avea doar ușoare contuzii, a ținut neapărat să se ridice din pat și, după ce-și puse un capot de satin alb, coborâse să ia micul dejun pe terasa pardosită cu gresie de Delft, la umbra unei iasomii cățărătoare. După scurt timp, veni și tatăl său.

– Cum te simți, Diane?

Ea nu reacționă imediat la acest nou nume, apoi însă răspunse cu un oftat:

– Mă simt foarte bine, tată.

Ducele se apropie de ea și o sărută pe frunte.

– Și totuși, nu pari fericită.

Roxane învârtea distrată linguriță de argint în ceașca de porțelan:

– Ai dreptate, mărturisi ea.

– Te înțeleg. Toate aceste evenimente te-au tulburat, probabil.

– Nu știu dacă mă voi putea obișnui cu această nouă viață.

– De ce, Diane? Îți lipsește ceva?

– Da, tată. Îmi este dor de tata... Vreau să zic de fostul meu tată... Hannibal Dufresne, încheie ea, înroșindu-se toată.

Philippe de Brabant izbucni în râs.

– În vestibul, tocmai a venit un domn Dufresne, cu trupa lui de actori, și întreabă de tine!

Roxane sări în sus de bucurie.

– De ce nu mi-ai spus mai devreme? Am fugit!

– Rămâi aici! O ducesă nu „fuge”, chiar dacă este vorba despre vechii ei prieteni.

Fata își plecă nasul în ceașcă.

– Atunci îi voi primi aici, oftă ea.

Când actorii intrară unul după altul pe terasă, Roxane avu o strângere de inimă. Pentru a veni în vizită la ea, foștii ei colegi îmbrăcaseră cele mai frumoase haine din garderoba teatrului ambulant; aceste costume strălucitoare și pline de paiete erau cu atât mai neobișnuite cu cât era abia ora opt dimineața. Dar fețele lor fericite, zâmbetele exagerate pentru a-și ascunde emoția, gesturile înduioșătoare, te făceau să treci cu vederea prostul lor gust vestimentar.

Domnul Dufresne mergea în frunte, mândru, într-un costum verde-brotac din cap până la panașul pălăriei; voia să pară vesel, dar culoarea vârfului nasului său, care trecuse de la roșu la alb, îi trăda suferința.

– Roxane! exclamă el. Apoi, corectându-se: scuză-mă, voiam să zic Diane! Iartă-mă! Domnișoară! Nu! Doamnă ducesă, sunt încurcat și încântat în același timp.

În culmea emoției, fata sări de gâtul lui, apoi îi îmbrățișă pe toți prietenii care o însoțiseră într-o atât de lungă călătorie la capătul căreia își regăsise familia.

– Eu am spus întotdeauna că ești altfel decât noi, afirmă Dorine.

– Iar eu, care știam totul, mă bucuram să fii așa, zise și Celine.

Roxane râdea fericită, înconjurată de prietenii săi.

– Ce aveți de gând să faceți, acum?

– Plecăm diseară, spuse Valentin cu o vagă notă de regret în glas.

– Unde?

– La marchizul d'Aubusson, adăugă Scarron, suntem foarte solicitați.

– Mă bucur pentru voi. Și ce piesă veți juca?

– Ne-am reînnoit repertoriul și în prezent repetăm *O iluzie comică* și *Dragoste și onoare.*

– Felicitări. Și cine mă va înlocui?

– Dorine o să ne-o prezinte pe o verișoară de-a ei care, zice ea, o să se descurce.

Roxane oftă.

– Dar v-ați gândit la decoruri și costume pentru aceste noi piese? O să vă coste o avere.

Hannibal o întrerupse cu un gest:

– Am găsit un mecena, zise el numai zâmbet, în persoana ducelui de Brabant, noul tău tată, vreau să zic...

Termină fraza într-o încâlceală îngrozitoare, ceea ce declanșă o ilaritate generală.

Se apropia momentul despărțirii. Un valet, a cărui livrea valora de treizeci de ori mai mult decât costumul sclipitor al junelui prim, anunță că masa va fi servită și întrebă politicos dacă „toată lumea va participa".

Intimidat, Hannibal își scutură panașul verde al pălăriei.

– Nu, mulțumim. Suntem prea mulți și, pe de altă parte, trebuie să pornim la drum.

Își îmbrățișă pentru ultima oară fiica.

– Adio, Rox... Diane!

Ea îl sărută afectuos pe vârful nasului.

– La revedere. Pentru voi, voi rămâne întotdeauna Roxane!

Privi apoi trupa îndepărtându-se prin parc, spre grilajul de fier forjat cu vârfuri aurite. Printre barele de fier, zări căruța și, la remorcă, rulota.

Siluetele bizare ale actorilor apăreau și dispăreau printre tufele de dalii și trandafiri. În sfârșit, ieșiră pe poartă și urcară în căruță.

Diane de Brabant își imagină mai mult decât îl văzuse pe Scarron pe locul vizitiului, alături de Hannibal, ridicând cravașa și pocnind-o în aer, strigând apoi mârțoagelor un „diii" răsunător. Caii se lansară pe drumul prăfuit și, încă multă vreme, fata zări strălucirea metalică a rulotei.

Cu sufletul întristat, Diane se întoarse în somptuosul palat. Se sfârșise perioada călătoriilor, a râsetelor și veseliei de pe scenă, a glumelor din culise; gata cu sentimentul puternic de a intra în pielea unui personaj, de a se simți altcineva, de... Șirul gândurilor i se întrerupse brusc. Nu era ea acum *altcineva?* Dar cine? Roxane jucând-o pe Diane? Sau poate că Diane jucase rolul Roxanei în toți acești ani?

Capitolul 16

Fata intră în sufragerie, unde o aștepta ducele. Se așeză tăcută în fața lui, la capătul unei mese lungi de abanos încrustată cu fildeș.

– Așadar? întrebă vesel ducele de Brabant. Cum se simte, astăzi, fiica mea?

– Foarte bine, răspunse ea pe un ton calm.

El o scrută printre brațele unui sfeșnic din argint masiv.

– Din păcate, copila mea, tristețea din ochi îți dezminte spusele.

Ea așteptă până când majordomul termină de servit un fazan cu sos de oregano și cu legume înăbușite. Philippe de Brabant nu-și lua ochii de la ea. Văzând-o astfel, cu lumina bătând din spate, îmbrăcată toată în alb, uimitor de frumoasă, așezată pe locul unde, aproape cu douăzeci de ani în urmă, ședea ducesa Aurelie, abia de reuși să spună:

– Te ascult, draga mea.

Diane oftă. Luă cu un gest distrat o cupă cu vin alb și o duse la buze.

– Chipul tău nu mă înșală, copilă! Se vede pe el suferința. Oare Roxane se plictisește în colivia aurită a Dianei?

Fraza fusese rostită cu blândețe, pe tonul unei simple constatări, fără umbra vreunui reproș.

– Nu te neliniști, tată, mă voi obișnui.

Ducele tăie o felie din fazan.

– Să sperăm... De fapt, până acum ai trăit o viață nomadă, care poate să fi fost foarte interesantă.

– Întocmai.

– O să-ți lipsească teatrul.

Diane împinse farfuria abia atinsă.

– Da, zise ea cu tristețe, voi păstra întotdeauna nostalgia lui. Dar ce să fac?

Tatăl ei se ridică și veni spre ea. Îi prinse bărbia și o obligă să-l privească în ochi.

– Soarta a hotărât să fii ducesă, nu actriță.

Ea nu răspunse. Știa că lupta cu ea însăși va fi înverșunată. Vocea tatălui ei îi întrerupse șirul gândurilor melancolice.

– Astăzi după amiază, aș vrea să ți-l prezint pe unul din bunii mei prieteni care, nu-ți ascund, nu mi-ar displăcea să-mi fie ginere.

Ea îl privi cu ochii de tăciune.

– Nu sunt pregătită să mă mărit.

– Dar nimic nu te împiedică să-l cunoști.

– Despre cine este vorba?

– Despre marchizul de Bellombre, al cărui domeniu este vecin cu al nostru.

Diane vru să spună că ar fi preferat să moară decât să-l întâlnească pe acest bărbat, fără îndoială mai bătrân și ramolit, dar deja ducele adăugă cu autoritate:

– Urcă în camera ta și pregătește-te. Voi trimite pe cineva să te cheme când va fi aici. Și încearcă să-i faci o impresie bună.

Diane ieși din încăpere spunându-și că ducele n-avea cu siguranță caracterul slab al lui Hannibal.

*
* *

Îmbrăcată într-o rochie de un rafinament extrem, a cărei țesătură fină era cusută în fir de aur și argint, Diane de Brabant își contemplă toaleta, punându-și o aluniță în formă de inimioară în colțul ochiului stâng. Se depărtă câțiva pași de masa de toaletă pe care trona portretul ducesei Aurelie și se privi în oglinda venețiană. O clipă, fu cucerită de propria-i imagine.

– Nu este și acesta un mod de intrare în scenă? vorbi ea imaginii din oglindă. Acela de a te lăsa curtată de un marchiz necunoscut cu care n-ai ce face...

Cu privirea ațintită pe portretul mamei sale, adăugă:

– Așa aș vrea să mă vadă contele de Frejus!

La aceste cuvinte, chipul îi păli ușor sub coroana întunecată a părului bogat. Romuald era întotdeauna întruchiparea absenței. „Ce păcat! se gândi ea. Îmbrăcată astfel, sunt la fel de frumoasă ca și Eleonor de Bruyères..."

Diane intră în salonul acoperit cu tapiserii florentine și rămase încremenită în mijlocul imensului covor persan. În

picioare, în fața șemineului din marmură de Carrara, tatăl său discuta cu un tânăr înalt pe care ea îl vedea din spate și ale cărui bucle blonde, ieșind de sub pălăria în stil spaniol, străluceau în lumină. Inima îi tresări nebunește în piept.

Ducele de Brabant o întâmpină cu amabilitatea-i obișnuită:

– Vino, fiica mea, iată-l pe gentilomul despre care ți-am vorbit mai devreme!

Fata crezu că va leșina.

– Romuald?! exclamă ea. Ești tu, sau visez?

– Sunt eu, *Diane,* răspunse el schimbând o privire complice cu ducele.

– Dar tata mi-a vorbit despre un oarecare marchiz de Bellombre.

– Și mie, la rândul meu, mi s-a părut nostim să schimb personajul. Regele Franței mi-a dăruit acest titlu, și am vrut să-ți fac o surpriză.

Mâinile li se atinseră și strălucirea ochilor le trăda bucuria regăsirii. Cu un gest solemn, Philippe de Brabant le împreună mâinile.

– Să fiți fericiți, le zise el simplu.

Se pregăti apoi să plece, spunându-le:

– Vă las să vorbiți. Păstrați vreo două subiecte și pentru cină. De atâta vreme nu s-a mai vorbit la masa din această casă...

De îndată ce el ieși, buzele lui Romuald și ale Dianei se contopiră într-un sărut ce ar fi putut dura o eternitate. Apoi, Romuald își conduse logodnica pe terasă. Ea își plecă privirea pentru a-și ascunde lacrimile ce-i umeziseră genele.

– Așadar? zise el cu o voce fermecătoare, simpaticul meu Benjamin, adorabila mea Roxane, divina mea Diane, micul meu paj, ducesă, accepți să te căsătorești cu mine?

Brațele lui o cuprinseră, puternice și calde. Ea își lipi obrazul de pieptul lui și-i auzi, lângă tâmplă, bătăile accelerate ale inimii.

Se prefăcu supărată.

– Ce bărbat nestatornic! Ai uitat-o deja pe contesa de Bruyères, care era îndrăgostită nebunește de tine?

El o privi, uimit:

– Te-a făcut să crezi asta?

– Mi-a spus chiar că tocmai de aceea îmi dorea moartea.

El o îmbrățișă din nou.

– Acum câțiva ani, am fost, într-adevăr, amantul acestei femei. Dar totul la ea, cruzimea și capriciile ei, m-au dezamăgit. Ne-am despărțit de comun acord și am convenit să rămânem prieteni.

– Totuși, ai locuit la ea.

– Când a aflat că vin de la Frejus la Paris, mi-a oferit cu generozitate ospitalitatea ei.

– A făcut-o în speranța de a te recuceri.

– Poate, dar între timp, o cunoscusem pe Roxane...

Buzele li se contopiră din nou.

– Ei bine? zise Romuald, nu mi-ai răspuns încă la întrebare. Accepți să fii soția mea?

– Este dorința mea cea mai dragă. Dar... trecutul meu de actriță, nu te sperie?

– Îți lipsește teatrul? întrebă el cu oarecare îngrijorare în glas.

– Mi-a lipsit până astăzi.

– Și acum?

– Acum, sunt copleșită.

Își petrecură după-amiaza în parc, vorbind verzi și uscate, făcându-și jurăminte de fidelitate veșnică și sărutându-se cu pasiune.

Un vânt ușor adie prin frunzișul verde și auriu al arțarilor, aerul era înmiresmat cu parfum de iasomie și caprifoi. Diane privi strălucindu-i pe deget inelul de logodnă purtat, de pe vremea lui Henric al IV-lea, de toate contesele de Frejus.

Ziua se sfârșea pe nesimțite.

Spre apusul soarelui, cei doi îndrăgostiți hotărâră să intre în casă.

– Vin imediat și eu, zise Diane.

Rămase o clipă pe peronul impunător de la intrare. Dincolo de grilajul parcului, un soare purpuriu fără raze cobora la orizont. Norișori ca de vată pluteau pe fondul sângeriu al cerului. Formau mereu alte și alte forme fantastice... Una dintre ele, mai consistentă decât celelalte, semăna cu o căruță trasă de patru cai și urmată de o rulotă.

Cu o voce extrem de blândă, Romuald o trezi pe Diane din visare.

– Vii, draga mea? Tatăl tău ne așteaptă.

Ea își întoarse capul dinspre acest spectacol feeric al cerului însângerat de apus și privi spre castelul al cărui parter începea deja să se lumineze cu făclii și sfeșnice aprinse.

Servitorii se agitau în jurul unei mese mari. Fiecare obiect părea însuflețit de o viață interioară.

Cei doi bărbați discutau în fața imensului șemineu pe care tronau vaze pline de zambile și narcise. Totul inspira liniște și ordine. În sufletul fetei își făcu loc o bucurie mult așteptată. „Oare fericirea este atât de simplă? se gândi ea. Să te afli în preajma ființei iubite?"

Romuald se întoarse spre ea.

– Draga mea, zise el văzând-o intrând în încăpere, eu și tatăl tău ne făceam griji că nu mai vii.

Ea zâmbi malițios.

– Vă faceți griji pentru mine?

– Da, Diane. Crezi că te vei putea obișnui să trăiești împreună cu noi? În felul nostru?

Diane de Brabant aruncă o ultimă privire pe una din ferestrele care dădeau pe terasă. Acolo, la orizont, focul se stingea încetișor și „căruța" se risipea dizolvându-se parcă în lichidul violet acum al cerului.

Fata întinse mâinile către tatăl și logodnicul său.

– Da, voi putea! afirmă ea.

Timbrul vesel al vocii îi convinseră de faptul că se simțea fericită. Diane îi zâmbi tatălui ei, apoi veni spre brațele primitoare ale lui Romuald, așa cum intri într-o nouă viață.

Sfârșit